

BAHÁ'Í FORLAGS STUDIESERIE NR. 38

Utdrag fra
Bahá'u'lláhs verdensorden

av
Shoghi Effendi

Bahá'í
FORLAG

Utdrag fra
Bahá'u'lláhs verdensorden
av
Shoghi Effendi

Originalens tittel:
The World Order of Bahá'u'lláh

Til norsk ved:
Holger Hagan

© Bahá'í Forlag, 2008
Nytt opplag 2018

Forsidefoto:
Helge Kragh

Bahá'í Forlag
www.bahaiforlag.no

Innhold

Målet for en ny verdensorden	1
En krigstrett verden	3
Tegnene på truende kaos	5
Statsmannskunstens avmakt	7
Hovedprinsippene for en verdensorden	9
Enhetens sju lys	14
En verdensstat	16
Enhet i mangfoldighet	18
Enhetsprinsippet	20
Menneskehetens føderasjon	23
Ildprøven	25
Guds talerør	27
Amerika og Den største fred	29
Utvikling av verdenssivilisasjon	61
Menneskeheten blir myndig	64
Integrasjonsprosessen	67
Den endelige fullbyrdelse	69
Dødsve og fødselsveer	71
Alminnelig gjæring	74
Denne overgangstiden	75
Islams sammenbrudd	77
Svekkede kristne institusjoner	87
Tegn på moralsk forfall	97
Sammenbrudd i den politiske og økonm. struktur	100
Bahá'u'lláhs prinsipp om kollektiv sikkerhet	105
Det Største Navns samfunn	110
En verdensreligion	113
Guddommelig gjengjeldelse	120
Målet er en forenet verden	122

Målet for en ny verdensorden

Trosfeller i Bahá'u'lláhs tro!

Det ubønhørlige forløp av den senere tids begivenheter har ført menneskeheten så nær målet forespeilet av Bahá'u'lláh at ingen ansvarlig tilhenger av hans tro kan unngå å la seg bevege ved tanken på verdens tilstundende forløsning når man alle vegne ser de foruroligende tegn på dens fødselsveer.

På en tid da vi verden over markerer slutten på det første tiår etter at 'Abdu'l-Bahá så brått ble rykket bort fra vår midte, ville det ikke virke upassende, i lys av den lære han skjenket verden, å tenke nærmere over slike begivenheter som har gått i retning av å påskynde den gradvise fremkomsten av den verdensorden Bahá'u'lláh imøteså.

På denne selvsamme dag for ti år siden fikk verden brått nyheten om at han var gått bort som ved sin kjærlighets, styrkes og visdoms foredlende innflytelse kunne ha vist seg å være dens støtte og trøst i de mange prøvelser den var bestemt å skulle lide.

Hvor godt kan vel ikke vi – den lille flokken av hans erklærte støttespillere som kan hevde å ha gjenkjent det lys som skinte i ham – ennå minnes hans gjentatte hentydninger mot slutten av hans jordiske liv til den trengsel og tummel som en syndbefengt menneskehet i økende grad skulle bli hjem søkt av. Hvor hjertegripende noen av oss kan huske hans vektige bemerkninger, i nærvær av pilegrimene og gjestene som flokket seg om ham umiddelbart etter de jublende feiringer som hilste slutten på verdenskrigen – en krig som var bestemt å skulle øve en så vidtrekkende innflytelse på menneskehetens skjebne ved de redsler den avstedkom, de tap den medførte og de komplikasjoner den avfødte. Hvor rolig og likevel sterkt han understreket det grusomme bedrag som en ubotferdig menneskehet hadde i vente av en pakt som av folk og nasjoner ble hyllet som legemliggjørelsen av seirende rettferdighet og det ufeilbarlige middel til varig fred. Hvor ofte hørte vi ham vel ikke si: “Med leppene forkynner makthavere og folk ustanselig fred, fred, mens ilden av uslukket hat fortsatt ulmer i deres hjerter.” Hvor ofte hørte vi ham vel ikke ta til orde og med overbevisning erklære – mens den triumferende entusiasmens oppstyr ennå var på sitt høyeste, og lenge før de svakeste bange anelser kunne ha latt seg fornemme eller komme til uttrykk – at dokumentet lovprist som charteret for en befridd menneskehet bar i seg kimen til et bedrag så bittert at det ville trellbinde verden enda mer. Hvor rikelige er ikke nå de beviser som bekrefter hvor skarp hans ufeilbare dømmekraft var!

Ti år med uopphørlig uro, så tynget av pine, så svangre med uoverskuelige konsekvenser for sivilisasjonens fremtid, har bragt verden til randen av en ulykke så skrekkelig at den ikke er til å tenke på. I sannhet trist er kontrasten

mellom tilkjennegivelsen av selvsikker entusiasme som de befullmektigede ministre i Versailles så flust hengav seg til, og det smerterop som lyder fra både seirende og beseirede i villfarelsens bitre stund.

En krigstrett verden

Hverken styrken mønstret av fredstraktatenes utformere og garantister eller de høye idealer som opprinnelig besjelet Folkeforbundets opphavsmann, har vist seg som et tilstrekkelig bolverk mot de indre oppløsningskrefter som en så møysommelig uttenkt struktur stadig var blitt angrepet av. Hverken forholdsreglene i det såkalte oppgjøret som de seirende makter har forsøkt å tvinge gjennom, eller maskineriet i en institusjon som Amerikas berømte og vidtskuende president hadde unnfanget, har vist seg å være tilstrekkelige redskaper – hverken som idé eller i praksis – for å bevare intakt den ordningen de hadde anstrengt seg for å opprette. “De onder som verden nå lider under,” skrev ‘Abdu’l-Bahá i januar 1920, “vil forfleres; det mørke som omslutter den vil bli tettere. På Balkan vil misnøyen fortsette. Uroen der vil øke. De beseirede makter vil fortsette å egge til uro. De vil ty til ethvert tiltak så de kan tenne krigens flamme på nytt. Nylig oppståtte bevegelser med global utbredelse vil anstrenge seg til det ytterste for å fremme sine hensikter. Venstrebevegelsen vil oppnå stor betydning. Dens innflytelse vil spre seg.”

Etter at disse ordene ble skrevet, synes økonomisk nød, omveltninger i finanslivet, religiøs uro og fiendskap mellom

raser å ha sammensverget seg for i umåtelig grad å øke de byrder som en utarmet, krigstrett verden stønner under. Den samlede virkning av disse suksessive kriser, der den ene fulgte den andre i et slikt svimlende tempo, har vært at samfunnet skjelver i selve sine grunnvoller. Hvilken verdensdel vi enn vender blikket mot, og uansett hvor fjernt et område vårt overblikk kan utstrekke seg til, så angripes verden alle vegne av krefter den hverken kan forklare eller beherske.

Europa, som hittil har vært betraktet som en sterkt oppskrytt sivilisasjons vugge, som frihetens fakkellærer og den drivende kraft bak verdens industri og handel, står rådløs og lammet ved synet av en så veldig omveltning. Hederskronede idealer innenfor menneskelivets politiske så vel som økonomiske sfære settes på en alvorlig prøve under påtrykket av reaksjonære krefter på den ene side og av en snikende og vedvarende radikaliserings på den annen. Fra hjertet av Asia varsler et fjernt bulder, uhellsvangert og vedholdende, om det kontinuerlige angrep fra et livssyn som ved å fornekte Gud, hans lover og prinsipper truer med å sønderbryte det menneskelige samfunns grunnvoller. Skrålingen fra en spirende nasjonalisme, paret med en oppblussing av skepsis og vantro, kommer som en ytterligere vanskjebne for en verdensdel som fra arilds tid og til nå er blitt betraktet som symbolet på stabilitet og uforstyrret resignasjon. Fra det mørkeste Afrika kan man i økende grad skjelne de første ansatser til et bevisst og besluttsomt opprør mot den politiske og økonomiske imperialismes mål og midler, som gir sitt tilskudd til en plaget tidsalders tiltagende omskiftelser. Selv ikke Amerika – som inntil ganske nylig var stolt av sin tradisjonelt tilbakeholdne politikk og sin selvbergingsøkonomi, av sine institusjoners

uangripelige karakter og tegnene på sin økende velstand og prestisje – har evnet å motstå de drivkrefter som har feiet dette kontinent inn i den virvlende økonomiske orkan som nå truer med å svekke dets eget industrielle og økonomiske liv. Selv det fjerne Australia, som man ville ha ventet å være immunt mot Europas prøvelser og trengsler siden landet ligger så langt borte fra en skrantende verdensdels stormsentre, er blitt fanget i denne malstrømmen av lidenskap og ufred, uten evne til å fri seg fra deres besnærende innflytelse.

Tegnene på truende kaos

Aldri har der sannelig vært slike omfattende og grunnleggende omveltninger, hverken i den sosiale, økonomiske eller politiske sfære, som de som nå er i gang i ulike deler av verden. Aldri har der vært så mange og forskjelligartede farekilder som de som nå truer samfunnets struktur. De følgende ord av Bahá'u'lláh er i sannhet betydningsfulle når vi stanser opp for å tenke over den nåværende tilstanden i en merkverdig uordnet verden: “Hvor lenge vil menneskeheten ture frem i sin egensindighet? Hvor lenge vil uretten fortsette? Hvor lenge skal kaos og forvirring herske blant menneskene? Hvor lenge vil ufred ryste samfunnet? Akk, fortvilelsens vinder blåser fra alle kanter, og den strid som splitter og plager menneskene, øker daglig. Tegnene på truende rystelser og kaos kan nå fornemmes, for den rådende orden synes å være sørgelig mangelfull.” Den foruroligende innflytelsen fra over tretti millioner sjeler som lever i minoritetskår rundt om på det europeiske kontinent; den veldige og stadig voksende hær

av arbeidsledige med sin knugende byrde og demoraliserende innflytelse på regjeringer og folk; det skrekkelige, tøylesløse rustningskappløpet som sluker en stadig økende andel av allerede utarmede nasjoners midler; den komplette demoralisering som de internasjonale finansmarkeder nå stadig mer lider under; angrepet fra sekularismen som invaderer det som hittil er blitt betraktet som de uinntagelige høyborger for kristen og muslimsk ortodoksi – dette fremstår som de alvorligste symptomer som varsler ille for den fremtidige stabiliteten i den moderne sivilisasjons struktur. Det er ikke til å undres over om en av Europas fremstående tenkere, hedret for sin visdom og tilbakeholdenhet, skulle ha blitt tvunget til å fremsette en så dristig påstand: “Verden gjennomgår sin alvorligste krise i sivilisasjonens historie.” “Vi står,” skriver en annen, “enten overfor en verdenskatastrofe, eller kanskje overfor morgengryet for en større æra med sannhet og visdom.” “Det er i slike tider,” føyer han til, “at religioner er gått under og blir født.”

Kunne ikke vi allerede, mens vi saumfarer den politiske horisont, skjelne grupperingen av de krefter som atter deler det europeiske kontinent inn i leirer med potensielle stridende, innstilt på en kamp som ulik siste krig kan markere slutten på en epoke, en veldig epoke, i menneskets utviklingshistorie? Er vi, de privilegerte voktere av en dyrebar tro, kalt til å bevitne en katastrofal forandring, politisk sett like grunnleggende og åndelig sett like velgjørende som den som utløste Romerrikets fall i Vesten? Kunne det ikke hende – og det kan enhver våken tilhenger av Bahá'u'lláhs tro gjøre vel i å stanse opp og grunne på – at det ut av dette verdensutbruddet kunne strømme krefter av slik åndelig energi som skal minne om – ja, overstråle – glansen av de tegn og undere som ledsaget opprettelsen av Jesu

Kristi tro? Kunne det ikke – av en rystet verdens pine – utgå en religiøs vekkelse av et slikt omfang og en slik kraft at den overgår styrken i disse verdensstyrende krefter ved hvilke hjelp fortidens religioner med fastsatte mellomrom og ut fra en uutgrunnelig visdom har gjenoppvekket forfallspregede tidsaldres og folkeslags skjebner? Kunne ikke denne nåværende, denne oppskrytte materialistiske sivilisasjons fallitt i seg selv luke vekk det kvelende ugress som nå hindrer at Guds kjempende tro utvikler seg og når sin fremtidige blomstring?

La Bahá'u'lláh selv kaste sine ords lys på vår sti idet vi styrer vår kurs mellom denne urolige tidsalders fallgruber og ulykker. For mer enn femti år siden, i en verden fjernt fra de onder og prøvelser som nå martrer den, strømmet disse profetiske ord fra hans penn: “Verden har fødselsveer, og dens opphisselse vokser fra dag til dag. Dens ansikt er vendt mot egensindighet og vantro. Dens tilstand vil bli slik at det ikke ville være passende og sømmelig å åpenbare det nå. Dens fordervelse vil vedvare lenge. Og når den fastsatte time er kommet, vil plutselig det vise seg som vil få menneskenes lemmer til å beve. Da, og først da, vil det guddommelige banner bli foldet ut og Paradisets Nattergal synge sin melodi.”

Statsmannskunstens avmakt

Inderlig elskede venner! Hva enten menneskeheten betraktes i lys av hvert menneskes individuelle adferd eller i lys av eksisterende relasjoner mellom organiserte samfunn og nasjoner, har den dessverre forvillet seg for langt og lidd for

stort et forfall til at den kan reddes kun ved hjelp av bestrebelser fra de beste blant dens anerkjente herskere og statsmenn, uansett hvor uegennyttige deres motiver og hvor samlet deres handlinger måtte være, og uansett hvor uforbeholdne de måtte være i sin iver og hvor hengivne overfor dens sak. Ingen plan som den høyeste statsmannskunst kan komme frem til ved sine beregninger, ingen doktriner som de mest fremstående talsmenn for økonomisk teori kan håpe å fremsette, intet prinsipp som de ivrigste moralister måtte streve for å innprente, kan til sjunde og sist fremskaffe et fyllestgjørende grunnlag som en forvirret og splittet verden kan bygge sin fremtid på. Ingen appell som de verdenskloke måtte fremføre om gjensidig toleranse, samme hvor overbevisende og inntrengende den er, kan roe verdens lidenskaper eller hjelpe til å gjenopprette dens livskraft. Ei heller ville noen generell plan om internasjonalt samarbeid alene kunne lykkes i å fjerne hovedårsaken til det onde som brutalt har rokket likevekten i dagens samfunn, uansett på hvilket aktivitetsområde den settes inn og hvor sinnrikt uttenkt eller omfattende den måtte være. Ja, jeg vil til og med våge å påstå at selv om nettopp det samfunnsmaskineri som kreves for å forene verden politisk og økonomisk ble oppfunnet – et prinsipp som stadig oftere er blitt hevdet i den senere tid – så vil ikke engang dette i seg selv kunne bringe til veie motgiften mot den gift som uopphørlig svekker livskraften hos organiserte folk og nasjoner. Vi kan vel trygt hevde at i det lange løp vil intet annet være i stand til å motstå de indre oppløsningskrefter som, om de ikke stanses, nødvendigvis vil fortsette å ete seg innover til margen av et fortvilet samfunn, enn at det guddommelige program som Bahá'u'lláh fremsatte med slik lettfattelighet og styrke så langt tilbake som for seksti år siden, og som inkorporerer grunntrekkene i den plan Gud

har fastsatt for menneskehetens forening i denne tidsalder, blir gjenstand for allmenn og uforbeholden aksept, forbundet med en urokkelig overbevisning om at hver eneste av programmets forordninger er usvikelig virkningsfull. Det er mot dette mål en forpint menneskehet må strebe – mot en ny verdensorden som er guddommelig i sitt opphav, altomfattende i sin rekkevidde, rettferdig i sin grunn og utfordrende i sine særtrekk.

Det ville være formastelig, selv for Bahá'u'lláhs erklærte tilhengere, å hevde å ha fattet innebyrden av hans vidunderlige og veldige plan for verdensomspennende menneskelig solidaritet, eller å ha utgrunnet dens betydning. Det ville være forhastet, selv på et så fremskredent stadium i menneskehetens utvikling, å forsøke å se planen for seg med alle dens muligheter, å vurdere dens fremtidige goder og å forestille seg dens herlighet.

Hovedprinsippene for en verdensorden

Alt vi med rimelighet kan våge å forsøke, er å strebe etter å få et glimt av de første solstrimer fra det lovede morgengry som i tidens fylde må fordrive det mørke som har omsluttet menneskeheten. Alt vi kan gjøre, er i det groveste omriss å peke på det som synes oss å være de ledende prinsipper som ligger til grunn for Bahá'u'lláhs verdensorden, som utdypet og fremsatt av 'Abdu'l-Bahá, Midtpunktet for hans Pakt med hele menneskeheten og den utpekte Fortolker og Utlegger av hans ord.

Bare et forutinntatt menneske kan nekte å innrømme at

uroen og lidelsene som plager storparten av menneskeheten, i ikke liten grad er direkte konsekvenser av verdenskrigen og kan tilskrives uforstanden og kortsyntheten hos dem som utformet fredstraktatene. Ingen upartisk person ville dra i tvil at de økonomiske forpliktelser som påløp under krigen, så vel som at de beseirede ble pålagt en overveldende erstatningsbyrde, i svært stor utstrekning har vært ansvarlig for skjevfordelingen av verdens forråd av gullbasert valuta og den derav følgende mangel på samme, noe som igjen i svært stor grad har fremhevet det fenomenale prisfallet og dermed ubønhørlig øket byrdene for utarmede land. For en uheldet iakttager er det ikke mindre klart at gjelden mellom regjeringer har påført mesteparten av Europas folk en alvorlig belastning, har forrykket nasjonalbudsjettets likevekt, har forkrøplet nasjonale industrier og ført til en økning i antall arbeidsledige. Selv den mest overfladiske iakttager vil beredvillig medgi at stemningen preget av hevngjerrighet, mistenksomhet, frykt og kappestrid som krigen gav opphav til, og som fredstraktatene har tjent til å videreføre og fostre, har ført til en enorm økning i kapprustningen landene imellom, noe som i fjor innebar en samlet utgift på ikke mindre enn en milliard pund, hvilket i sin tur har understreket virkningene av den verdensomspennende depresjonen. Det er et faktum som få ville våge å bestride, at en snever og brutal nasjonalisme, som etterkrigstidens teori om egenråderett har tjent til å forsterke, har vært hovedansvarlig for politikken med høye og uoverkommelige tollsatser, som er så skadelig for sunn flyt i internasjonal handel og for den internasjonale finansmekanismen.

Det ville imidlertid være fåfengt å hevde at det er krigen, med alle de tap den innebar, den lidenskap den vekket og den

sorg den etterlot, som ene og alene har vært ansvarlig for den uhørte forvirring som nesten alle deler av den siviliserte verden nå er styrtet ut i. Er det ikke et faktum – og dette er den sentrale idé jeg ønsker å understreke – at den grunnleggende årsak til denne globale uro ikke så mye kan tilskrives konsekvensene av det som før eller senere må bli ansett som en forbigående forstyrrelse av forholdene i en verden i stadig forandring, men heller det forhold at de som holder folk og nasjoners umiddelbare skjebne i sine hender, har unnlatt å tilpasse systemet i sine økonomiske og politiske institusjoner til de bydende krav som en tidsalder i rask utvikling stiller? Skyldes ikke disse periodisk tilbakevendende krisene som oppskaker dagens samfunn, først og fremst den beklagelige manglende evne hos verdens anerkjente ledere til å lese tidens tegn riktig, til en gang for alle å kvitte seg med sine forutfattede meninger og hemmende trosoppfatninger og til å omforme sine respektive regjeringers maskineri etter den standard som underforstås i Bahá'u'lláhs suverene erklæring om menneskehetens enhet? For prinsippet om menneskehetens enhet – det fornemste og mest særpregede trekk ved den tro han forkynte og hjørnesteinen i Bahá'u'lláhs verdensomspennende herredømme – innebærer hverken mer eller mindre enn gjennomføringen av hans plan for verdens forening – den plan vi allerede har henvist til. “I enhver religionsordning,” skriver ‘Abdu’l-Bahá, “har den guddommelige ledelses lys vært fokusert på ett sentralt tema. ... I denne underfulle åpenbaring, i dette strålende århundre, er det bevisstheten om menneskehetens enhet som danner grunnvullen for Guds tro og særpreger hans lov.”

Hvor ynkelige er ikke bestrebelsene til de ledere av ulike samfunnsinstitusjoner som med den ytterste ringeakt for

tidsånden søker å tilpasse nasjonale fremgangsmåter, som egnet seg i forgangne tider da nasjonene var seg selv nok, til en tidsalder som enten må nå frem til verdensenhets, som antydning av Bahá'u'lláh, eller gå til grunne. I så kritisk en tid i sivilisasjonens historie påhviler det lederne av alle verdens nasjoner, store og små, i øst eller vest, seierherre så vel som beseirede, å gi akt på Bahá'u'lláhs basunstøt og mandig reise seg, fullstendig gjennomsyret av en følelse av verdenssolidaritet, som er den ufravikelige betingelse for troskap mot hans Sak, for å iverksette i sin helhet den ene helbredende plan som han, den guddommelige lege, har foreskrevet for en lidende menneskehet. La dem en gang for alle forkaste enhver forutfattat mening, enhver nasjonal fordom og rette oppmerksomheten henimot det edle råd som 'Abdu'l-Bahá, den rettmessige fortolker av Bahá'u'lláhs lære, gav til en høytstående embetsmann i tjeneste for De forente staters forbundsregjering. Da denne spurte 'Abdu'l-Bahá om hvordan han best kunne fremme sin regjering og sitt folks interesser, svarte 'Abdu'l-Bahá: «De kan best tjene Deres land hvis De i egenskap av verdensborger streber etter å bidra til at det føderalistiske prinsipp som ligger til grunn for Deres eget lands regjering, til slutt kan bli anvendt på de forbindelser som nå eksisterer mellom verdens folk og nasjoner.»

I 'Abdu'l-Bahás fremragende bidrag til den fremtidige omorganisering av verden, "The Secret of Divine Civilization", leser vi følgende:

«Den sanne sivilisasjon kommer til å utfolde sitt banner i verdens midte så snart et visst antall av dens fremragende, høysinnede statsoverhoder – de lysende eksempler

på hengivenhet og besluttosomhet – reiser seg for hele menneskehetens velferd og lykke med viljekraft og klarsyn for å grunnlegge den universelle fredens sak. De må gjøre fredssaken til gjenstand for alminnelig rådslagning og ved alle midler de har til rådighet søke å opprette et forbund av verdens nasjoner. De må slutte en bindende overenskomst og opprette en pakt med fornuftige, ukrenkelige og klare bestemmelser. De må kunngjøre den for hele verden og innhente hele menneskeslektens godkjennelse av den. Dette ypperste og edle foretagende – den virkelige kilde til fred og velvære for hele verden – bør betraktes som hellig av alle som bor på jorden. Alle menneskehetens krefter må mobiliseres for å sikre at denne Største Pakt blir fast og varig. I denne altomfattende pakt bør hver eneste nasjons yttermål og grenser være klart fastlagt. Prinsippene for regjeringenes forbindelser med hverandre bør være tydelig angitt og alle internasjonale avtaler og forpliktelser bragt på det rene. Likeledes bør omfanget av hver regjeringens stridskrefter være nøye avgrenset, for dersom en nasjons krigsforberedelser og militære styrker skulle tillates å øke, ville de vekke mistanke hos andre. Grunnprinsippet i denne høytidelige pakt bør være så fast at dersom en regjering senere skulle krenke noen som helst av dens bestemmelser, burde alle regjeringer på jorden reise seg for å bringe den til full underkastelse. Ja, menneskeslekten som helhet burde endog bestemme at ethvert tilgjengelig middel skulle brukes for å ødelegge en slik regjering. Hvis dette sterkeste av alle botemidler ble anvendt på verdens syke legeme, ville verden utvilsomt helbredes for sine sykdommer og forbli trygg og sikker for alltid.»

Han tilføyer videre: «Noen få som ikke er klar over den

latente kraft i menneskelige bestrebelser, anser denne sak som helt ugjennomførlig, ja, til og med utenfor rekkevidden av menneskets ytterste anstrengelser. Dette er imidlertid ikke tilfelle. Tvert imot kan overhodet intet anses som uoppnåelig, takket være Guds ufeilbarlige nåde, hans begunstigedes miskunn, kloke og dyktige sjelers enestående bestrebelser og tankene og idéene hos denne tidsalders makeløse ledere. Anstrengelser, uopphørlige anstrengelser, er påkrevet. Intet mindre enn ukuelig besluttosomhet har mulighet til å oppnå resultat. Mang en sak som i tidligere tider er blitt ansett som rent visjonær, er i denne dag blitt både enkel og gjennomførlig. Hvorfor skulle nettopp denne største og mest opphøyede sak anses som uoppnåelig, den som er solen på den sanne sivilisasjonshimmelhvelving og årsaken til hele menneskehetens ære, fremgang, velvære og lykke? Visselig vil den dag komme da dens fagre lys skal opplyse menneskeskarene.»

Enhetens sju lys

I et av sine brev belyser 'Abdu'l-Bahá videre dette edle tema og åpenbarer følgende:

«Skjønt harmoni ble opprettet i tidligere tidsaldre, kunne menneskehetens enhet dog ikke oppnås, fordi de nødvendige midler til dette ikke fantes. Kontinenter forble vidt adskilt, ja, selv blant folk på ett og samme kontinent var forbindelse og utveksling av tanker så godt som umulig. Følgelig var samkvem, forståelse og enhet blant alle folk og slekter på jorden uoppnåelig. I denne dag har imidlertid antall kommunikasjonsmidler blitt

mangedoblet, og de fem kontinenter på jorden har praktisk talt smeltet sammen til ett... På samme måte er alle medlemmene av den menneskelige familie, enten det dreier seg om folkeslag eller regjeringer, byer eller landsbyer, i økende grad blitt avhengige av hverandre. Selvforsynthet er ikke lenger mulig for noen, siden politiske bånd forener alle folk og nasjoner, og forbindelser innen handel, industri, jordbruk og utdanning blir styrket hver dag som går. Derfor kan hele menneskehetens enhet oppnås i dag. Sannelig, dette er ikke annet enn ett av undrene i denne vidunderlige tidsalder, dette herlige århundre. Og dette har tidligere tidsaldre vært berøvet, for dette århundre – lysets århundre – er blitt inngitt unik og hittil uhørt herlighet, kraft og opplysning. Derfor denne mirakuløse utfoldelse av et nytt underverk hver dag. Etter hvert vil det vise seg hvor klart dets lys vil brenne blant menneskene.

Se hvordan dets lys nå gryr på verdens formørkede horisont. Det første lys er enhet på det politiske område; de første glimt av dette kan nå skjernes. Det andre lys er enhet i tenkemåte når det gjelder verdensforetagender; fullbyrdelsen av dette vil innen kort tid bevitnes. Det tredje lys er enhet med hensyn til frihet; denne vil utvilsomt finne sted. Det fjerde lys er religionenes enhet, som er hjørnesteinen i selve fundamentet, og som ved Guds kraft vil bli åpenbart i all sin glans og prakt. Det femte lys er nasjonenes enhet – en enhet som vil være trygt opprettet i løpet av dette århundre, og som vil føre til at alle verdens folkeslag vil betrakte seg som innbyggere av ett felles fedreland. Det sjette lys er rasenes enhet; alle folk og slekter på jorden vil bli én rase. Det sjuende lys er enhet i språk; det vil si et universelt språk vil bli valgt som alle mennesker vil få opplæring i, og som alle kan kommunisere gjennom.

Det er uunngåelig at hvert eneste ett av disse sju lysene vil virkeligjøres fordi kraften fra Guds rike vil hjelpe og støtte realiseringen av dem.»

En verdensstat

Da Bahá'u'lláh for over seksti år siden i sitt brev til dronning Victoria henvendte seg til «skarene av jordens herskere», åpenbarte han følgende:

«Rådslå sammen, og la deres anliggende kun være det som gavner menneskeheten, og som bedrer dens kår... Betrakt verden som det menneskelige legeme som – skjønt det ved sin skapelse var helt og fullkomment – av forskjellige årsaker er blitt rammet av alvorlige lidelser og sykdommer. Ikke én dag fant det lindring, ja, sykdommene ble verre da det ble tatt under behandling av ukyndige leger som gav sine personlige lyster frie tøyler og for såre vill. Og hvis ett lem på dette legeme en gang ble helbredet under en dyktig leges omsorg, så forble de øvrige plaget som før. Således underrettes dere av den allvitende, den allvise. ... Det Herren har forordnet som det ypperste legemiddel og det mektigste redskap for hele verdens helbredelse, er at alle dens folk forener seg i én universell sak, én felles tro. Dette kan på ingen måte oppnås uten gjennom en dyktig, en allmechtig og inspirert leges kraft. Dette er sannelig sannheten, og alt annet kun villfarelse.»

I et senere avsnitt tilføyer Bahá'u'lláh disse ord:

«Vi ser dere hvert år øke deres utgifter og bebyrde deres undersåtter med disse. Dette er sannelig grovt urettferdig. Frykt denne forurettedes sukk og tårer, og legg ikke større byrder på deres folk enn de kan bære... Forlik dere, så at dere ikke lenger vil behøve noen krigsmakt, uten i den utstrekning som er nødvendig for å trygge deres områder og riker. Vær forenet, o skare av jordens herskere, for derved vil tvedraktens storm stilnes blant dere, og deres folk vil finne ro. Skulle en av dere gripe til våpen mot en annen, reis dere da alle mot ham, for dette er intet annet enn åpenbar rettferdighet.»

Hva kunne disse vektige ord bety annet enn å peke på den uunngåelige innskrenkning av ubegrenset nasjonal suverenitet som et uunnværlig forspill til dannelsen av det fremtidige verdenssamvelde bestående av alle verdens nasjoner? En form for overordnet verdensstat må nødvendigvis utvikles, og til fordel for den vil alle verdens nasjoner frivillig ha avstått fra ethvert krav om å føre krig, visse rettigheter til å ilegge skatt og all rett til å være militært rustet, unntatt for å opprettholde orden innenfor sine respektive områder. En slik stat vil innenfor sitt virkefelt også måtte inkludere et internasjonalt utøvende organ i stand til å håndheve den øverste, ubestridelige myndighet overfor ethvert oppsetsig medlem av verdenssamveldet. Den må ha et verdensparlament hvis medlemmer må velges blant folkene i deres respektive land, og hvis valg skal bekreftes av deres respektive regjeringer. Og den må ha en høyeste domstol hvis kjennelse vil ha bindende virkning selv i slike tilfeller hvor de berørte parter ikke frivillig har gått med på å fremlegge sin sak for dens vurdering. I dette verdenssamfunn vil alle økonomiske skranker være brutt ned for bestandig, og det gjensidige avhengighetsforhold mellom kapital og arbeidskraft

vil være utvetydig anerkjent. Larmen av religiøs fanatisme og strid vil for alltid være bragt til taushet. Rasehatets flamme vil være endelig slukket. Et enhetlig internasjonalt lovverk vil måtte komme som resultatet av veloverveid skjønn utøvet av verdens fødererte representanter, og dette lovverkets sanksjonsmiddel vil være øyeblikkelig og tvungen intervensjon ved de fødererte enheters samlede styrker. Og endelig vil de voldsomme utbrudd av uberegnelig og krigersk nasjonalisme være forvandlet til en varig bevissthet om verdensborgerskap. Slik fremtrer i grove trekk den ordening som Bahá'u'lláh forutså, en ordening som vil komme til å bli betraktet som den fagreste frukt av en tidsalder i langsom modning.

“Enhetens tabernakel er reist,” forkynner Bahá'u'lláh i sitt budskap til hele menneskeheten, “betrakt ikke hverandre som fremmede... Dere er alle frukter på samme tre og blader på samme gren... Verden er kun ett land, og menneskeheten dets innbyggere... La ikke et menneske berømme seg av å elske sitt land, la det heller berømme seg av å elske hele menneskeheten.”

Enhet i mangfoldighet

La det ikke herske noen tvil med hensyn til hva som er det livgivende formål med Bahá'u'lláhs verdensomspennende lov. Den tar så langt fra sikte på å undergrave samfunnets eksisterende fundament; tvert om søker den å utvide dets grunnlag og å omforme dets institusjoner på en måte som samsvarer med behovene i en verden som er i stadig forandring.

Den kan ikke stå i motstrid til noe legitimt troskapsforhold, ei heller kan den svekke vesentlige lojalitetsbånd. Dens formål er hverken å kvele den flamme av klok og forstandig fedrelandskjærlighet som måtte brenne i menneskenes hjerter, eller å avskaffe systemet med nasjonalt selvstyre, som jo er av stor betydning hvis ondene ved en overdreven sentralisering skal unngås. Den hverken overser eller forsøker å undertrykke de forskjeller i etnisk opprinnelse, klima, historie, språk og tradisjon, tanker og sedvane som utgjør forskjellene mellom verdens folkeslag og nasjoner. Den oppfordrer til en lojalitet som er mer omfattende, til en streben som er høyere enn noen som hittil har besjelet menneskeslekten. Den insisterer på at nasjonale initiativ og interesser må underordnes en forenet verdens bydende krav. På den ene side avviser den overdreven sentralisering, og på den annen side tar den avstand fra alle forsøk på ensrettethet. Dens motto er enhet i mangfoldighet, slik som 'Abdu'l-Bahá selv har forklart:

“Betrakt blomstene i en have. De er nok forskjellige med hensyn til art, farge, form og fasong, men siden de forfriskes av vannet fra én kilde, opplives av brisen fra én vind og styrkes av strålene fra én sol, så gjør denne mangfoldigheten dem mer betagende og øker skjønnheten. Hvor lite tiltalende for øyet det ville være dersom alle havens vekster og planter, blader og blomster, frukter, grener og trær skulle ha samme form og farge! Mangfoldet i farge, form og fasong beriker og smykker haven og høyner virkningen av den. På samme vis vil den menneskelige fullkommenhets skjønnhet og herlighet bli åpenbart og synliggjort når forskjellige avskygninger av tanke, temperament og karakter bringes sammen under innflytelsen av én sentral kraft. Intet annet enn den himmelske styrke i Guds

ord, som styrer over og overgår alle tings innerste virkelighet, er i stand til å bringe harmoni mellom menneskeslektens forskjellige tanker, følelser, idéer og overbevisninger.”

Bahá'u'lláhs appell er først og fremst rettet mot alle former for provinsialisme, mot alt sneversyn og alle fordommer. For dersom lenge omhegnede idealer og hevdvunne institusjoner – dersom visse sosiale antagelser og religiøse formler har opphørt å fremme velferden for størstedelen av menneskeheten, og dersom de ikke lenger tjener behovene hos en menneskehet i stadig utvikling, la dem da feies vekk og forvises til de foreldede og bortglemte doktriners skyggerike. Hvorfor skulle disse være fritatt for den forringelse som nødvendigvis må ramme enhver menneskeskapt institusjon, i en verden underlagt forandringens og forfallets uomstøtelige lov? For juridiske normer og politiske og økonomiske teorier er kun ment å ivareta interessene til menneskeheten som helhet – ikke at menneskeheten skal korsfestes for å la noen spesiell lov eller doktrine bli stående intakt.

Enhetsprinsippet

La det ikke herske noen misforståelse om dette. Prinsippet om menneskehetens enhet – den akse som alle Bahá'u'lláhs læresetninger dreier seg om – er ikke et blott og bart utbrudd av uvitende føleri eller et uttrykk for vage og fromme forhåpninger. Det oppfordrer ikke kun til at man skal se det som en ny oppvåkning av broderskapets og velviljens ånd mellom folk, ei heller sikter det alene mot å fostre harmonisk samarbeid mel-

lom enkelte folkeslag og nasjoner. Det har en dypere innebyrd og fremsetter større fordringer enn noen som fortidens profeter ble tillatt å fremsette. Dets budskap gjelder ikke bare individet, men dreier seg primært om beskaffenheten av de essensielle relasjoner som må knytte alle stater og nasjoner sammen som medlemmer av én menneskelig familie. Det utgjør ikke kun fremsettelsen av et ideal, men står uløselig forbundet med en institusjon som fullt ut makter å inkorporere dets sannhet, demonstrere dets gyldighet og videreføre dets innflytelse. Det innebærer en organisk strukturforandring av dagens samfunn, en forandring slik verden ennå ikke har opplevd den. Det utgjør en dristig og allmenn utfordring til forslitte paroler fra nasjonale trosbekjennelser som har hatt sin tid, og som i begivenhetenes vanlige gang, slik de formes og styres av Forsynet, må vike plassen for et nytt evangelium fundamentalt forskjellig fra og uendelig overlegent alt verden hittil har unnnfanget. Det fordrer intet mindre enn en gjenoppbygging og demilitarisering av hele den siviliserte verden, en verden som må bli organisk forenet i alle livets vesentlige aspekter, i sitt politiske maskineri, i sine åndelige aspirasjoner, i handels- og finansvesen, i skriftsystem og språk – og dog uendelig i det mangfold av nasjonale særpreg som dets fødererte enheter kan oppvise. Det representerer fullbyrdelsen av menneskehetens utvikling – en utvikling som først begynte med unnnfangelsen av familielivet og fortsatte med oppnåelsen av stammesolidaritet, som i sin tur førte til at bystaten ble opprettet og senere vokste til grunnleggelsen av uavhengige og suverene nasjoner.

Prinsippet om menneskehetens enhet, slik det er fremsatt av Bahá'u'lláh, innebærer hverken mer eller mindre enn en høytidelig forsikring om at det å nå dette siste stadium i denne

mektige utviklingen ikke bare er nødvendig, men uunngåelig, at realiseringen av dette stadium nærmer seg hurtig, og at intet mindre enn en kraft født av Gud kan lykkes i å grunnfeste det.

Et så vidunderlig begrep finner sine tidligste uttrykk i de bevisste bestrebelsene som er gjort og de beskjedne ansatser som allerede er oppnådd av de erklærte tilhengere av Bahá'u'lláhs tro; de er seg sitt sublime kall bevisst og er innviet i hans administrasjons foredlende prinsipper der de kjemper seg frem for å opprette hans rike på denne jord. Begrepet gir seg indirekte til kjenne i den gradvise utbredelsen av verdenssolidaritetsånd som spontant vokser frem av kaoset i et samfunn som er gått i oppløsning.

Det ville være stimulerende å følge historien om veksten og utviklingen av dette begrepet, som i økende grad må tiltrekke seg oppmerksomhet hos de ansvarlige voktere av folks og nasjoners skjebner. For de stater og fyrstedømmer som akkurat var i ferd med å komme ut av kaoset i den store omveltningen forbundet med Napoleon, og hvis fremste forehavende var enten å gjenvinne sin rett til en uavhengig eksistens eller å oppnå sin nasjonale enhet, syntes forestillingen om verdenssolidaritet ikke bare fjern, men utenkelig. Det var ikke før nasjonalismens krefter hadde lyktes i å ødelegge grunnvollen for Den hellige allianse, som hadde søkt å begrense deres økende makt, at man for alvor begynte å se for seg muligheten for en verdensorden av et omfang som oversteg de politiske institusjoner som disse nasjonene hadde opprettet. Det var ikke før etter verdenskrigen at disse representantene for arrogant nasjonalisme kom til å betrakte en slik ordening som siktemålet for en fordervelig

doktrine som tenderte mot å undergrave den essensielle lojaliteten som eksistensen av deres nasjonale liv avhang av. Med en kraft og styrke som minnet om Den hellige alliansens energiske forsøk på å kvele den fremvoksende nasjonalismens ånd blant folkene som var befridd for Napoleons åk, har disse forkjemperne for uhemmet nasjonal suverenitet i sin tur bestrebet seg – og bestreber seg fortsatt – på å bringe i vanry prinsipper som deres egen frelse i siste instans avhenger av.

Den innbitte motstand som hilste Genèveprotokollens dødfødte plan; latterliggjørelsen som det senere fremsatte forslaget om et Europas Forente Stater ble møtt med, og nederlaget for den generelle tanken om en økonomisk forening av Europa, kan fremstå som tilbakeslag for bestrebelsene som en håndfull fremsynte mennesker oppriktig gjør for å fremme dette edle ideal. Og dog, har ikke vi grunn til å kjenne oss oppmuntret på nytt når vi ser at selve overveielsen av slike forslag i seg selv er et bevis på at de er i stadig vekst i menneskers tanker og hjerter? Er ikke vi – i de organiserte forsøk som gjøres på å bringe et så opphøyet begrep i vanry – vitne til en gjentakelse i større skala av den gripende kamp og de heftige stridigheter som gikk forut for og bidro til gjendannelsen av Vestens forente nasjoner?

Menneskehetens føderasjon

For å ta bare ett eksempel: Med hvilken tillit ble det ikke fremsatt påstander, i dagene forut for foreningen av statene på det nordamerikanske kontinent, om de uovervinnelige

hindringer som stod i veien for at de til sist kunne danne en føderasjon! Ble det ikke vidt, bredt og ettertrykkelig erklært at de motstridende interesser, den gjensidige mistillit og ulikhetene i styresett og skikker som skilte statene, var slik at ingen kraft, hverken åndelig eller verdslig, noensinne kunne håpe å skape harmoni mellom dem eller tøyse dem? Og dog, hvor forskjellige var vel ikke forholdene ett hundre og femti år tilbake fra dem som kjennetegner dagens samfunn! Det ville sannelig ikke være noen overdrivelse å si at fraværet av de muligheter som moderne vitenskapelig fremskritt har stilt til tjeneste for menneskeheten i vår tid, gjorde problemet med å sveise de amerikanske stater sammen til én føderasjon – selv om de lignet hverandre i visse tradisjoner – til en oppgave som var uendelig mer innviklet enn den som møter en splittet verden i dens bestrebelse på å oppnå hele menneskehetens forening.

Hvem vet om ikke en lidelse mer intens enn noen som menneskeheten tidligere har erfart, må påføres den for at en så opphøyet tanke som dette skal ta form? Kunne noe mindre enn borgerkrigens flammer med all dens voldsomhet og omskiftelser – en krig som nesten sønderrev den store amerikanske republikk – ha sammensveiset statene til ikke bare et forbund av selvstendige enheter, men til en nasjon, til tross for alle de etniske forskjeller som karakteriserte dens enkelte deler? Det virker høyst usannsynlig at en så fundamental omveltning som medfører slike vidtrekkende forandringer i samfunnsstrukturen, kan oppnås ved diplomatiets og pedagogikkens vanlige prosesser. Vi trenger bare å vende blikket mot menneskehetens blodbestenkede historie for å innse at intet mindre enn intens mental og fysisk smerte har

vært i stand til å utløse disse epokegjørende forandringene som utgjør de største milepæler i den menneskelige sivilisasjons historie.

Ildprøven

Uansett hvor store og vidtrekkende disse forandringer i fortiden har vært, kan de, når de betraktes i sitt rette perspektiv, ikke fremstå som annet enn sekundære justeringer som innleder den enestående majestetiske og omfattende forvandling som menneskeheten vil måtte gjennomgå i denne tidsalder. Dessverre blir det stadig tydeligere at det kun er kreftene i en verdenskatastrofe som kan avstedkomme en slik ny fase i menneskets tenkemåte. Det er en sannhet som fremtidige hendelser i økende grad vil bevise, at intet mindre enn ilden fra en alvorlig prøvelse, uten sidestykke i sin intensitet, kan smelte og sveise de motstridende enheter som utgjør elementene i dagens sivilisasjon, sammen til de integrerte deler som fremtidens verdenssamvelde vil bestå av.

Bahá'u'lláhs profetiske røst advarer i de avsluttende avsnitt av “De skjulte ord” “verdens folk” om at de “forfølges av en uforutsett ulykke”, og at “alvorlig gjengjeldelse” venter dem. Dette kaster så visst et uhyggelig lys over den snarlige skjebne en sørgende menneskehet har i vente. Intet annet enn en ildprøve, som menneskeheten vil gå lutret og tuktet ut av, kan lykkes å innprente den ansvarsfølelse som en nyfødt tidsalders ledere må reise seg for å bære.

Igjen vil jeg henlede oppmerksomheten på Bahá'u'lláhs illevarslende ord, som jeg allerede har sitert: «Og når den fastsatte tid er kommet, vil plutselig det vise seg som vil få menneskenes lemmer til å beve.»

Har ikke 'Abdu'l-Bahá selv i utvetydig språk hevdet at «en ny krig, frykteligere enn den forrige, med sikkerhet vil bryte ut»?

Den endelige virkeliggjørelsen av det tusenårsrike som diktere i alle tidsepoker har besunget og seere lenge har drømt om, vil avhenge av fullbyrdelsen av dette veldige, dette usigelig herlige foretagende – et foretagende som den romerske statsmannskunst ikke mestret, og som Napoleons desperate anstrengelser ikke maktet å gjennomføre. Av den vil avhenge oppfyllelsen av profetiene ytret av fortidens profeter om at sverd skal bli smidd om til plogskjær, og at løven og lammet skal ligge ned sammen. Den alene kan innvarsle den himmelske Faders rike som ventet av Jesu Kristi tro. Den alene kan legge grunnlaget for den nye verdensorden som Bahá'u'lláh så for seg – en verdensorden som skal avspeile, om enn vagt, Abhá-rikets uutsigelige glans på dette jordiske plan.

Ett ord til avslutning. Proklamasjonen av menneskehetens enhet – som er hovedhjørnesteinen i Bahá'u'lláhs altomfattende herredømme – kan ikke under noen omstendighet sammenlignes med slike uttrykk for fromme forhåpninger som er blitt ytret i fortiden. Det er ikke bare en appell han fremførte, stilt alene og uten hjelp overfor hårdnakket og forenet motstand fra to av datidens mektigste orientalske fyrster – alt mens han selv befant seg i deres hender, landsforvist og fengslet. Den

innebærer på samme tid et varsel og et løfte – et varsel om at i denne appellen ligger det eneste middel til frelse for en sterkt lidende verden, og et løfte om at frelsens virkeliggjørelse er nær forestående.

Selv om dette ble ytret i en tid da muligheten for noe slikt ennå ikke var blitt seriøst overveid noe sted i verden, er den nå i kraft av den himmelske makt som Bahá'u'lláhs ånd har inngitt den, av et stadig økende antall tenkende mennesker omsider kommet til å bli ansett ikke bare som en tilstundende mulighet, men som det nødvendige resultat av de krefter som nå er virksomme i verden.

Guds talerør

Verden har krympet og er forvandlet til en eneste, høyst kompleks organisme takket være en utrolig utvikling innen naturvitenskapen og den verdensomspennende utbredelsen av handel og industri. Den kjemper hardt under presset fra verdensøkonomiens krefter, midt oppi en materialistisk sivilisasjons fallgruber. Sikkert er det at denne verden sårt trenger en ny stadfestelse av den sannhet som ligger til grunn for alle fortidens åpenbaringer, i et språk tilpasset dens essensielle behov. Og hvilken røst utenom Bahá'u'lláhs – Guds talerør for denne tidsalder – er i stand til å avstedkomme en samfunnsforvandling så radikal som den han allerede har oppnådd i hjertene hos de menn og kvinner som, så forskjellige og tilsynelatende uforenlige de er, utgjør hans erklærte tilhengere over hele verden?

I sannhet få kan betvile at en så mektig tanke raskt spirer frem i menneskenes sinn, at det høres stemmer til støtte for den, og at dens fremtredende særtrekk raskt må utkrystallisere seg i bevisstheten hos dem som sitter med makten. Og bare de fordomsfulle av hjerte kan unngå å oppfatte at dens beskjedne begynnelse allerede har tatt form i den verdensomspennende administrasjon som tilhengerne av Bahá'u'lláhs tro står tilknyttet.

Vår, inderlig kjære medarbeidere, er den høyeste plikt å fortsette, med ufordunklet syn og usvekket iver, å bidra til den endelige opprettelse av det byggverk som Bahá'u'lláh har lagt grunnvollen for i våre hjerter, å hente ytterligere håp og styrke fra den alminnelige tendens i den senere tids begivenheter, hvor mørke deres umiddelbare virkninger enn er, og å be med uopphørlig glød om at han må fremskynde virkeliggjørelsen av den underfulle visjon som danner den klareste utstrømning fra hans sinn og den fagreste frukt av den fagreste sivilisasjon verden så langt har sett.

Kunne ikke hundreårsdagen for erklæringen av Bahá'u'lláhs tro markere innvarslingen av så veldig en æra i menneskets historie?

Your true brother,

SHOGHI

Haifa, Palestine,
March 21, 1932

Amerika og Den største fred

Til Herrens elskede og den barmhjertiges tjenerinner i De forente stater og Canada.

Venner og med-fremhjelpere av Guds tro!

Før kommende sommer er over, vil det ha gått førti år siden Bahá'u'lláhs navn ble nevnt for første gang på det amerikanske kontinent. For enhver iakttager som i sitt hjerte overveier betydningen av en så ruvende milepæl i den store amerikanske republikks åndelige historie, må omstendighetene som ledsaget denne første offentlige henvisningen til opphavsmannen for vår elskede tro, fremstå som i sannhet merkelige. Enda merkelige må de assosiasjoner synes som må ha blitt vakt i sinnet hos dem som hørte de få ord som ble ytret ved denne historiske anledningen.

Ingen pomp og prakt, tegn på offentlig jubel eller bifall fra folkets side hilste denne første bebudelsen overfor Amerikas borgere om eksistensen av og formålet for åpenbaringen forkynt av Bahá'u'lláh. Han som var denne bebudelses utvalgte redskap, erklærte ikke sin tro på den iboende kraft i de nyheter

han overbragte, ei heller hadde han noen anelse om hvilke veldige krefter en så flyktig omtale var bestemt å skulle utløse.

Det Største Navns budskap, som ble kunngjort gjennom munnen til en erklært tilhenger av det snevre kirkevesen som troen selv har utfordret og søker å fjerne, som ved sin fødsel ble betegnet som en lite kjent utløper av en foraktelig trosretning, som ble næret av strømmer av uopphørlige prøvelser og varmet i solskinnen av 'Abdu'l-Bahás ømme omsorg, som har lyktes å bore sine røtter dyp ned i Amerikas gode jordsmonn, som på mindre enn et halvt århundre har sendt sine utløpere og slyngtråder så langt vekk som til klodens fjerneste avkroker – dette budskap står nå kledd i den fyrstelige glansen av det vigslende byggverk det har reist i hjertet av denne verdensdel, og er rede til å hevde sin rett og bekrefte sin evne til å gjenløse et hardt rammet folk. De amerikanske troendes samfunn har, til tross for sin unge alder, sin numeriske styrke, sin begrensede erfaring og fraværet av de fordeler som talent, rang og rikdom kan gi, oppnådd den utmerkelse å inneha det ubestridte lederskap blant sine søstersamfunn i øst og vest når det gjelder å fremskynde den gullalders komme som Bahá'u'lláh foregrep; og det har de gjort i kraft av sine administratorers og underviseres inspirerte visdom, forente vilje og ubestikkelige troskap.

Og hvor alvorlige har de likevel ikke vært, de kriser som dette velsignede samfunn, ennå i sin vorden, har klart seg velberget gjennom i løpet av sin brogede historie! Hvor langsom og smertefull har ikke den prosess vært som gradvis førte det ut av upåaktethetens totale mørke og ut i den offentlige anerkjennelses fulle dagslys! Hvor alvorlige har ikke de sjokk

vært som dets hengivne tilhengere er blitt utsatt for ved de fryktsommes frafall, skadevolderens ondskap og de hovmodiges og de ærgjerriges forræderi! Hvilke stormer av latterliggjøring, utskjelling og baktalelse har ikke dets representanter måttet møte i sin standhaftige understøttelse av integriteten i den tro de har tilsluttet seg, og i sitt tapre forsvar av dens uplettede navn! Hvor vedholdende har de ikke vært, de omskiftelser og foruroligende tilbakeslag som dets privilegerte medlemmer, både unge og gamle, enkeltvis og kollektivt, har måttet stri med i sine heltmodige bestrebelse på å bestige de høyder som en kjærlig Mester hadde kalt dem til å nå!

Mange og mektige har samfunnets fiender vært, og straks de oppdaget tegn på at troens erklærte tilhengere var i ferd med å styrke sin stilling, har de kappes om å slynge de ondeste beskyldninger mot det og om å tømme sin voldsomste vredes skåler over ham som var gjenstand for dets hengivenhet. Hvor ofte har de ikke talt hånlig om knappheten på dets ressurser og om den tilsynelatende stagnasjonen i samfunnets liv! Hvor bitende latterliggjorde de ikke dets opphav og avfeide det, fordi de misforstod dets hensikt, som et nytteløst vedheng til en tro som var i ferd med å slukne! Har de ikke i sine skriftlige angrep stemplet den heroiske Forløperen for en så hellig åpenbaring som en feig trosfornekter, en vanartet frafallen, og fordømt hele skalaen av hans omfangsrrike skrifter som et tankeløst menneskes intetsigende plapring? Har de ikke valgt å tillegge dens guddommelige grunnlegger de laveste motiver som en skrupelløs renkesmed og maktrøver kan utspekulere, og ansett hans Pakts Midtpunkt for å være legemliggjørelsen av hensynsløst tyranni, en urostifter og en notorisk talsmann for egennytte og bedrag? Disse vanmektige fiender av

en tro i stadig fremgang har gang på gang fordømt dens verdensforenende prinsipper som fundamentalt mangelfulle, har betegnet dens altomfattende program som fullstendig virkelighetsfjernt og betraktet dens fremtidsvisjon som uvirkelig og likefrem bedragersk. De grunnleggende sannheter som utgjør dens lære, har dens tåpelige fiender fremstilt som et skalkeskjul for intetsigende dogmer, dens administrative maskineri har de nektet å holde adskilt fra troens egen sjel, og de mysterier den ærer og hevder, har de likestilt med ren og skjær overtro. Prinsippet om forening som den forfekter og gir sin fulle tilslutning, har de feiltolket som et lettbent forsøk på uniformitet, dens gjentatte erklæringer om at det virkelig finnes overnaturlige makter, har de fordømt som fåfengt tro på magi, og dens idealismes storhet har de forkastet som den rene utopi. Hver renselsesprosess som en uutgrunnelig visdom fra tid til annen valgte for å rense gruppen av sine utvalgte tilhengere for de uønskede og de uverdige, har disse ofrene for en uforsonlig misunnelse tiljublet som et symptom på at splittelsens krefter gjorde sitt inntog og snart ville underminere dens styrke, svekke dens livskraft og fullbyrde dens undergang.

Inderlig kjære venner! Det tilkommer ikke meg, ei heller synes noen av den nåværende generasjon å være kompetent til, å trekke opp den eksakte og fullstendige historien om fremveksten og den gradvise befestelsen av denne uovervinnelige arm, dette mektige organ, for en Sak i stadig fremgang. På dette tidlige stadium i dens utvikling ville det være forhastet å forsøke seg på en uttømmende analyse eller å nå frem til en rettfærdig vurdering av de tvingende krefter som har drevet den frem til å innta en så opphøyet stilling blant de ulike redskaper som allmaktens hånd har formet og nå

fullkommengjør for å gjennomføre sin guddommelige hensikt. Denne veldige åpenbarings fremtidige historikere, utstyrt med mer habile penner enn noen som dens nåtidige støttespillere kan hevde å besitte, vil uten tvil overbringe ettertiden en mesterlig fremstilling av opprinnelsen til de krefter som ved pendelens bemerkelsesverdige svingning har bevirket at troens administrasjonssenter har beveget seg bort fra sin vugge og til det amerikanske kontinents kyster og like til dets midte – dens drivende kraft i dag og det viktigste bolverk for dens institusjoner i rask utvikling. Å skulle nedtegne historien om en så radikal omveltning i en langsomt modnende tros skjebne og bedømme dens betydning, det er en oppgave som vil påhvile dem. Det er de som vil få anledning til å berømme dydene hos og udødeliggjøre minnet om de menn og kvinner som har vært med på gjennomføre den. Det er de som vil få det privilegium å vurdere andelen som hver av disse byggmestere for Bahá'u'lláhs verdensorden har hatt i å innvarsle det gylne tusenårsrike som dens lære inneholder løftet om.

Frembyr ikke den tidlige kristendoms historie og islams vekst hver på sin måte en slående parallell til dette merkelige fenomen som vi nå ser begynnelsen på i dette første århundre av bahá'í-æraen? Har ikke den guddommelige impuls som gav opphav til hvert av disse store religiøse systemer, blitt drevet – gjennom virksomheten av de krefter som troens uimotståelige vekst selv hadde utløst – til å søke bort fra sitt fødeland og i gunstigere himmelstrøk etter en rede mark og et mer fyllestgjørende medium til å legemliggjøre sin ånd og utbre sin sak? Er ikke de asiatiske kirker i Jerusalem, Antiokia og Alexandria, som hovedsakelig bestod av jødiske konvertitter med en karakter og et temperament som gjorde dem

tilbøyelige til å sympatisere med de tradisjonelle seremonier i den mosaiske religionsordning, blitt tvunget til å anerkjenne sine greske og romerske brødres tiltagende overlegenhet? Er de ikke blitt tvunget til å erkjenne det større mot og den innøvede effektivitet som har satt disse fanebærere for Jesu Kristi sak i stand til å plante symbolene på hans verdensomspennende herredømme på ruinene av et imperium i forfall? Er ikke islams belivende ånd, presset av lignende omstendigheter, blitt tvunget til å oppgi sitt arabiske hjemms ugjestmilde ødemarker, arenaen for dens største lidelser og bedrifter, og til å bære den fagreste frukt av sin langsomt modnende sivilisasjon i et fjerntliggende land?

“Fra tidenes begynnelse og frem til i dag,” bekrefter ‘Abdu’l-Bahá selv, “har den guddommelige åpenbarings lys gått opp i Østen og kastet sin stråleglans over Vesten. Opplysningen som på denne måte er blitt spredt, har imidlertid oppnådd en usedvanlig glans i Vesten. Tenk over troen som Jesus forkynte. Selv om den først kom til syne i Østen, ble ikke det fulle mål av dens muligheter synlig før dens lys ble spredt i Vesten.” “Den dag nærmer seg,” forsikrer han oss i et annet avsnitt, “da dere vil bli vitne til hvordan Vesten, gjennom glansen fra Bahá’u’lláhs tro, vil ha avløst Østen, og utstråle den guddommelige ledelses lys.” “I profetenes bøker,” hevder han videre, “er det nedtegnet visse gledelige budskap som er absolutt sanne og hevet over tvil. Østen har alltid vært demringsstedet for Sannhetens Sol. Alle Guds profeter har fremstått i Østen... Vesten har fått opplysning fra Østen, men i noen henseender er lyset blitt kastet sterkere tilbake i Vesten. Dette gjelder i særdeleshet kristendommen. Jesus Kristus fremstod i Palestina, og hans lære ble grunnlagt i det landet. Selv om rikets dører ble åpnet først i dette landet

og Guds gaver ble utbredt med det som utgangspunkt, har Vestens folk tilsluttet seg og utbredt kristendommen mer enn folket i Østen.”

Det er derfor ikke til å undres over at der fra samme usvikelig sikre penn, etter ‘Abdu’l-Bahás minneverdige tur til Vesten, strømmet disse hyppig siterte ord, av en betydning som det ville være umulig for meg å overvurdere: “Det amerikanske kontinent,” kunngjorde han i en tavle der han presenterer sin Guddommelige Plan for de troende i den amerikanske republikks nordøstlige stater, “er i den ene sanne Guds øyne det land der hans lysglans skal bli åpenbart, der hans tros mysterier skal bli avslørt, der de rettferdige vil bo og de frie samle seg.” “Måtte dette amerikanske demokrati,” ble han selv hørt å bemerke mens han var i Amerika, “bli den første nasjon til å legge grunnlaget for internasjonal enighet. Måtte det bli den første nasjon til å kunngjøre menneskehetens enhet. Måtte det bli den første til å folde ut “Den Største Freds” fane... Det amerikanske folk er sannelig verdig til å bli det første til å reise den største freds tabernakel og kunngjøre menneskehetens enhet... Måtte Amerika bli det sted som åndelig opplysning utbres fra, og hele verden motta denne himmelske velsignelse. For Amerika har utviklet evner og ferdigheter som er større og vidunderligere enn andre nasjoner... Måtte innbyggerne i dette land bli lik himmelens engler, med ansiktet alltid vendt mot Gud. Måtte de alle bli den allmektiges tjenere. Måtte de heve seg fra sine nåværende materielle prestasjoner opp til en slik høyde at himmelsk opplysning kan strømme fra dette midtpunkt ut til alle verdens folkeslag ... Denne amerikanske nasjon er utstyrt til og evner å prestere det som vil pryde historiens sider, til å bli gjenstand for verdens misunnelse og bli velsignet i både Østen

og Vesten for sitt folks seier ... Det amerikanske kontinent byr på tegn og bevis på svært stor fremgang. Dets fremtid er enda mer lovende, for dets innflytelse og opplysning er vidtrekkende. Det vil ha det åndelige lederskap for alle nasjoner.”

Ville det virke ekstravagant, i lys av et slikt sublimt utsagn, å forvente at det skulle bryte frem en åndelig renessanse, i hjertet av et så misunnelsesverdige område på jorden og ut av lidelsen og ruinene av en krise uten like, som vil bringe en dekadent tidsalders skjebne på rett spor igjen etter hvert som denne renessansen utbrer seg ved de amerikanske troendes hjelp? Det var ‘Abdu’l-Bahá selv, bekrefter hans nærmeste omgangsfeller, som ved mer enn én anledning antydte at grunnleggelsen av hans fars tro på det nordamerikanske kontinent var å anse som det mest fremragende blant de trefoldige mål som etter hans syn utgjorde hovedhensikten i hans virketid. Det var han som, i sine velmaktstidene og nesten umiddelbart etter sin fars bortgang, unnfanget idéen om å innlede sin livsgjerning ved å innrullere innbyggerne i et så lovende land under Bahá’u’lláhs banner. Han var det som i sin usvigelige visdom og av sitt hjertes overflod valgte å forlene sine begunstigede disipler, helt til sitt livs aller siste dager, med tegn på sin aldri sviktende omsorg og å overvelde dem med uttrykk for sin særlige gunst. Det var han som, i sine avfeldige år, så snart han var fri fra lenkene av en lang og grusom innesperring, bestemte seg for å besøke det land som i så mange år hadde vært gjenstand for hans uendelige omsorg og kjærlighet. Det var han som, ved sitt nærværs kraft og sine besnærende ord, inngav hele forsamlingen av sine tilhengere de følelser og prinsipper som alene kunne gi dem styrke til å utholde de prøvelser som selve gjennomføringen av deres oppgave uunngåelig ville skape. Gjennom de ulike funksjoner

han utførte mens han oppholdt seg hos dem, om det nå var ved nedleggelsen av grunnstenen for deres gudshus, eller ved den festen han tilbød dem og der han valgte å servere dem i egen person, eller i den vekten han ved en mer høytidelig anledning la på innebyrden av sitt åndelige stade – skjenket han dem ikke da med overlegg alle hovedelementer i den åndelige arv som han visste at de på dyktig vis ville hegne om og stadig berike ved sin gjerninger? Og endelig: Hvem kan betvile at han, i Den Guddommelige Plan som han i sin livsaften avdekket for deres øyne, skjenket dem det åndelige lederskap som de kunne sette sin lit til i fullbyrdelsen av sitt høye, skjebnebestemte kall?

“O dere Bahá’u’lláhs apostler!” tiltaler han dem i en av sine tavler. “Måtte mitt liv bli ofret for dere! ... Se de porter som Bahá’u’lláh har åpnet foran dere! Betenk hvilket opphøyet og edelt stade dere er bestemt til å oppnå, hvilke enestående gunstbevisninger dere er skjenket.” “Mine tanker,” sier han et annet sted, “er rettet mot dere, og hjertet hopper i livet på meg når dere nevnes. Om dere kunne vite hvordan min sjel gløder av kjærlighet til dere, ville en så stor salighet overstrømme deres hjerter at dere ville fylles av kjærlighet til hverandre.” “Det fulle mål av deres suksess,” erklærer han i en annen tavle, “er ennå ikke åpenbart, og dets betydning er fortsatt ikke forstått. Om ikke lenge vil dere med egne øyne bevitne hvor strålende hver av dere, lik en tindrende stjerne, vil utsende den guddommelige ledelses lys fra deres lands himmel og skjenke dets folk et evig livs herlighet.” “Omfanget av deres fremtidige prestasjoner,” bekrefter han nok en gang, “er fortsatt ikke røpet. Jeg håper inderlig at hele jorden i nær fremtid må bli beveget og rystet av resultatene av deres bragder.” “Den allmektige,” forsikrer han dem, “vil uten tvil skjenke dere sin nådes bistand, vil forlene

dere med sin veldes tegn og inngi deres sjeler sin hellige ånds styrkende kraft.” “Bry dere ikke om at deres antall er lite,” formaner han dem, “la dere heller ikke tyngde av de mange i verden som ikke tror... Anstreng dere; deres oppgave er usigelig herlig. Skulle deres foretagende kronas med hell, vil Amerika visseilig utvikle seg til et midtpunkt som bølger av åndelig kraft vil utgå fra, og gudsrikets trone vil bli solid grunnfestet i sin fulle majestet og herlighet.”

“Det håp som ‘Abdu’l-Bahá nærer for dere,” tilskynder han dem, “er at samme hell som har ledsaget dere innsats i Amerika, må krone deres bestrebelsers i andre deler av verden, slik at Guds Saks ry kan bli spredt i Østen og Vesten, og at det kan bli forkynt på alle klodens fem kontinenter at Hærskarenes Herres rike er kommet... Til nå har dere vært utrettelige i deres anstrengelser. La deres bestrebelsers heretter øke tusen ganger. Kall folket i disse land, hovedsteder, øyer, forsamlinger og kirker til å tre inn i Abhá-riket. Omfanget av deres innsats må nødvendigvis bli utvidet. Jo større omfanget er, desto mer slående vil tegnene på guddommelig bistand være... Å, om jeg kunne reise til disse områder – om det så skulle være til fots og i den ytterste fattigdom – og fremme den guddommelige lære i byer, landsbyer, fjellområder, ødemarker og havstrøk ved å la dette rope lyde: Yá Bahá’u’l-Abhá! Dette kan jeg dessverre ikke gjøre. Hvor inderlig jeg beklager det! Gud gi at dere må oppnå dette.” Og til sist, som for å krone alle hans tidligere utsagn, kommer denne høytidelige bekreftelsen, som inneholder hans visjon av Amerikas åndelige bestemmelse: “I samme stund som dette guddommelige budskap blir båret fra Amerikas kyster av de amerikanske troende og blir spredt i Europa, Asia, Afrika og Australia og så langt som til øyene i Stillehavet, vil dette

samfunnet finne at det er trygt grunnfestet på et evigvarende herredømmes trone. Da vil alle jordens folk bevitne at dette er et samfunn som er åndelig opplyst og mottar guddommelig ledelse. Da vil hele jorden gjenlyde av lovord om dets majestet og storhet.”

Det er i lys av disse sitatene fra ‘Abdu’l-Bahás ord at enhver tenksom og samvittighetsfull troende bør grunne over betydningen av dette vektige utsagnet fra Bahá’u’lláh: “I Østen har lyset fra hans åpenbaring brutt frem; i Vesten har tegnene på hans herredømme kommet til syne. Overvei dette i deres hjerter, o folk, og vær ikke av dem som vender det døve øre til formaningene fra ham som er den allmektige, den høylovede. Skulle de forsøke å skjule dets lys på fastlandet, vil det ganske visst komme til syne midt ute på havet, oppløfte sin røst og forkynne: ‘Jeg er verdens livgiver!’”

Inderlig kjære venner! Kan våre øyne være så sløve at de – i den kval og den tummel som nå, i større grad enn i noe annet land og på en måte som er uten sidestykke i landets historie, hjemsøker den amerikanske nasjon – ikke evner å skjelne tegnene på den åndelige renessanse som disse vektige ordene av ‘Abdu’l-Bahá så klart bebuder? De pinefulle anfall og smertesting som sjelen hos en nasjon i fødselsveer nå begynner å oppleve, forkynner dette i rikt monn. Sammenhold den sørgelige tilstand hos jordens nasjoner, og særlig hos denne store republikk i Vesten, med den økende medgangen for denne håndfull av dens innbyggere som – om de er tro mot det de har fått til forvaring – har som oppgave å lege dens sår, å gjenopprette dens selvtillit og vekke dens brustne håp til live igjen. Sammenhold de fryktelige krampetrekninger, de gjensidig

ødeleggende konflikter, de bagatellmessige uenigheter, de forslitte meningskamper og uopphørlige revolusjoner som uroer massene, med det rolige, nye fredens og sannhetens lys som omslutter, leder og styrker disse tapre arvinger av Bahá'u'lláhs lov og kjærlighet. Sammenlign de oppløsningspregede institusjoner, den diskrediterte statsmannskunst, de avkreftede teorier, den rystende fornedrelse, tåpelighetene og raserianfallene, de omskiftelser, lurerier og kompromisser som preger nåtiden, med den jevne konsolidering, den hellige disiplin, enheten og samholdet, den sikre overbevisning, den kompromissløse troskap og heltedige selvpoffelse som utgjør kjennetegnet for disse trofaste forvaltere og forkynnere av den gyldne tidsalder for Bahá'u'lláhs tro.

Det er ikke til å undres over at disse profetiske ord ble åpenbart av 'Abdu'l-Bahá: "Østen," forsikrer hans oss, "er sannelig blitt opplyst av Rikets lys; om ikke lenge vil det opplyse Vesten i enda sterkere grad. Da vil hjertene hos dens folk bli opplivet av kraften i Guds lære og sjelene bragt til å gløde ved hans kjærlighets evige ild." "Guds tros prestisje har økt umåtelig. Dens storhet er nå åpenbar. Den dag nærmer seg da den vil ha skapt et voldsomt oppstuss i menneskenes hjerter. Fryd dere derfor, dere som bor i Amerika, fryd dere i overordentlig glede!"

Høyt skattede og inderlig elskede brødre! Når vi ser tilbake på de førti år som er gått siden bahá'í-åpenbaringens lykkevarslenende stråler først varmet og opplyste det amerikanske kontinent, finner vi at de kan sies å falle i fire tydelige perioder, der hver av dem kulminerte i en begivenhet så betydningsfull at den utgjør en milepæl langs veien som fører de amerikanske

troende mot deres lovede seier. Det første av disse fire tiår (1893–1903) var preget av en langsom og jevn gjæringsprosess og kan sies å ha kulminert i de historiske valfarter som ‘Abdu’l-Bahás amerikanske disipler foretok til Bahá’u’lláhs gravmæle. De påfølgende ti år (1903–1913), som var så fulle av de prøvelser og den motgang som oppskaket, lutret og stimulerte gruppen av troens tidligste pionerer i landet, nådde sitt lykkelige høydepunkt i ‘Abdu’l-Bahás minneverdige besøk i Amerika. Den tredje perioden (1913–1923), en periode med stille og uavbrutt konsolidering, resulterte uunngåelig i fødselen av den guddommelig utpekte administrasjon som den avdøde Mesters testament umiskjennelig hadde innstiftet. De gjenstående ti år (1923–1933), som gjennomgående utmerket seg ved videre intern utvikling, så vel som ved en anselig utvidelse av de internasjonale aktiviteter hos et samfunn i vekst, var vitne til fullføringen av overbygningen på *mashriqu’l-adhkár* – administrasjonens mektige bolverk, symbolet på dens styrke og tegnet på dens fremtidige ry og verdighet.

Hver av disse suksessive perioder synes å ha ytt sin klare andel i å berike dette samfunns åndelige liv og i å forberede dets medlemmer på å skulle etterleve det veldige ansvar som lå i deres enestående oppdrag. De valfarter som dets fremste representanter ble beveget til å foreta i den tidligste perioden av dets historie, oppflammet medlemmenes sjeler med en kjærlighet og iver som ingen mengde av motgang kunne slukke. De prøvelser og trengsler det deretter gjennomled, satte dem som overlevde disse, i stand til å oppnå en forståelse av innebyrden i sin tro som ingen motstand, den være seg enn så målbevisst og velorganisert, noensinne kunne håpe å svekke. Institusjonene som dens prøvede og herdede tilhengere senere

skulle opprette, utstyrte deres forkjempere med den likevekt og stabilitet som veksten i antall og den stadige utvidelsen av aktivitetene skapte et påtrengende behov for. Og endelig ble de av templet – som representantene for en allerede fast etablert administrasjon ble inspirert til å oppføre – gitt den visjon som hverken det interne spetakels stormer eller den internasjonale uros hvirvelvinder på noen måte kunne fordunkle.

Det ville ta meg for lenge å prøve selv en kortfattet beskrivelse av de første reaksjoner som umiddelbart ble skapt av bahá'í-åpenbarings innføring i den nye verden, slik den ble uttenkt, igangsatt og ledet av vår elskede Mester. Plassen tillater meg heller ikke å gjengi omstendighetene som ledsaget de første amerikanske pilegrimers valfart til Bahá'u'lláhs hellige gravmæle, å berette om de gjerninger som bebudet at disse bærere av et nyfødt evangelium vendte hjem til sitt fødeland, eller å vurdere de umiddelbare konsekvenser av deres prestasjoner. Intet ord fra min side ville strekke til for å uttrykke hvor øyeblikkelig åpenbaringen av 'Abdu'l-Bahás håp, forventninger og formål for et oppvåknet kontinent ansportet sinn og hjerter hos dem som fikk det privilegium å høre ham, som ble mottagere av hans uvurderlige velsignelser og de valgte forvarere av hans tiltro og tillit. Jeg kan aldri ha håp om å gi en fyllestgjørende tolkning av de følelser som bølget i disse heroiske hjerter mens de satt ved sin Mesters føtter i hans fengsels ly, ivrige etter å tilegne seg utgytelsene av hans guddommelige visdom og innstilte på å bevare dem. Jeg kan aldri få fullrost den ånd av urokkelig målbevissthet som påvirkningen av en magnetisk personlighet og en veldig ytring tente i hele gruppen av disse hjemvendende pilegrimer, disse vigslende forkynnere av Guds Pakt i en så avgjørende epoke i deres historie. Minnet om

slike navn som Lua, Chase, MacNutt, Dealy, Goodall, Dodge, Farmer og Brittingham – for å nevne bare et par av denne udødelige stjernesamling som nå er gått inn til Bahá'u'lláhs herlighet – vil for alltid forbli forbundet med fremveksten og grunnfestelsen av hans tro på det amerikanske kontinent og vil fortsette å kaste en glans over dens historie som tiden aldri kan fordunkle.

Det var gjennom disse valfarter, etter hvert som de fulgte på hverandre i årene umiddelbart etter Bahá'u'lláhs bortgang, at Paktens glans, som for en tid ble tilsløret ved at dens erkebryter syntes å råde grunnen, kom seirende ut av de omskiftelser som hadde hjemstøt den. Det var ved ankomsten av disse pilegrimer, og av dem alene, at det mørke til sist ble fordrevet som hadde innhyllet de trøsteløse medlemmer av 'Abdu'l-Bahás familie. På grunn av disse gjestene som etterfulgte hverandre, fant Det Største Hellige Blad den trøst som gav henne slik styrke til å fortsette til livets siste slutt, hun som alene sammen med sin bror i farens husstand måtte møte opprøret fra nesten hele skaren av sin slekt og omgang. Ved de krefter som denne lille skaren av hjemvendende pilegrimer evnet å frigjøre i hjertet av dette kontinent, ringte dødslokkene for ethvert renkespill igangsatt av Guds Saks tilintetgjører in spe.

Tavlene som deretter ble åpenbart av 'Abdu'l-Bahás utrettelige penn, inneholdt hans anvisninger og råd, hans appeller og kommentarer, hans håp og ønsker, hans frykt og advarsler i et lidenskapelig og utvetydig språk. De begynte snart å bli oversatt, utgitt og sirkulert vidt og bredt over det amerikanske kontinent og forsynte de første troendes stadig voksende krets med den åndelige næring som alene kunne

sette dem i stand til å overleve de alvorlige prøvelser de snart skulle få oppleve.

Men stunden for en hittil ukjent krise nærmet seg ubønnhørlig. Tegn på splid, drevet frem av hovmod og ærgjerrighet, tok til å fordunkle glansen og hemme veksten av det nyfødte samfunn som pionerutbrederne av troen på kontinentet hadde anstrengt seg for å grunnlegge. Da han som hadde medvirket til å innlede en så strålende æra i troens historie, ble blendet av sin usedvanlige suksess og etterstrebet herredømmet over sine meddisiplers trosoppfatninger og aktiviteter uten å bli styrt av andre, heiste han uforskammet opprørsfanen – denne mann som Midtpunktet for Bahá'u'lláhs Pakt hadde forlenet med titlene “Bahás Peter”, “hyrden for Guds hjorder” og “Amerikas erobrer”, som var blitt gitt det enestående privilegium å hjelpe ‘Abdu’l-Bahá med å nedlegge grunnstenen for Bábs mausoleum på Karmel-fjellet. Denne villfarne apostat brøt med ‘Abdu’l-Bahá og allierte seg med Guds tros erkefiende, og ved å forvrengte læren og føre en utrettelig utskjellingskampanje mot ‘Abdu’l-Bahás person forsøkte han å undergrave troen hos de troende som han gjennom ikke mindre enn åtte år så iherdig hadde bestrebet seg på å omvende. Ved de traktater han utgav, gjennom aktivt samarbeid fra hans hovedalliertes utsendingers side og styrket av de anstrengelser som de kristne geistlige fiender av bahá’í-åpenbaringen begynte å gjøre, lyktes det ham å tildele Guds spirende tro et slag som den bare langsomt og smertefullt kunne komme seg etter.

Jeg trenger ikke å dvele ved de umiddelbare virkninger av denne alvorlige og dog forbigående splittelse blant de

amerikanske tilhengere av Bahá'u'lláhs Sak. Jeg trenger heller ikke å utbre meg om arten av de ærekrenkende skrifter som overdynget dem. Ei heller synes det nødvendig å berette om de tiltak som en alltid årvåken Mester tydde til for å mildne deres engstelse og til sist fjerne den helt. Det tilligger den fremtidige historiker å vurdere verdien av oppdraget for hver av 'Abdu'l-Bahás utvalgte budbringere, som i rask rekkefølge ble utsendt av ham for å berolige dette oppskakede samfunn og inngi det nytt mot. Det vil bli vedkommendes oppgave å spore denne veldige administrasjons første ansatser i det verk som disse representantene for 'Abdu'l-Bahá fikk i oppdrag å utføre – en administrasjon som de fikk beskjed om å nedlegge grunnstenen for, og hvis symbolske byggverk han i egen person senere skulle grunnlegge, og hvis basis og omfang bestemmelsene i hans Testament var bestemt å skulle utvide.

La det være nok å si at på dette stadium i denne uovervinnelige tros utvikling hadde dens aktiviteter antatt slike dimensjoner at den på den ene side tvang sine fiender til å uttenke nye våpen til sine planlagte angrep, og på den annen oppmuntret sin øverste forkjemper til å innføre dens tilhengere, via kvalifiserte representanter og lærere, i grunntrekkene for en administrasjon som, etter hvert som den utviklet seg, på en og samme tid ville legemliggjøre, trygge og fostre dens ånd. Verkene til slike halsstarrige angripere som Vatralsky, Wilson, Jessup og Richardson kappes med hverandre i sine forgjeves forsøk på å besudle troens renhet, stoppe dens fremmarsj og tvinge den til å gi opp. På anklagene om nihilisme, kjetteri, muhammedansk gnostisisme, umoral, okkultisme og kommunisme som så rikelig ble rettet mot dem, svarte de uforferdede ofre for slike uhørte fordømmelser etter anvisning

fra 'Abdu'l-Bahá ved å igangsette en serie aktiviteter som ved selve sin natur skulle bli forløperne for permanente, offisielt anerkjente administrative institusjoner. Innvielsen av Chicagos første Åndelighetens Hus, av 'Abdu'l-Bahá betegnet som byens "Rettferdighetens Hus"; opprettelsen av Bahá'í Publishing Society; grunnleggelsen av Green Acre-foreningen; utgivelsen av "Star of the West"; gjennomføringen av det første nasjonale bahá'í-årsmøte, som sammenfalt i tid med overføringen av Bábs hellige levninger til deres endelige hvilested på Karmelfjellet; registreringen av Bahá'í Temple Unity og dannelsen av Eksekutivkomiteen for mashriqu'-adhkár – disse utpeker seg som de amerikanske troendes mest iøynefallende prestasjoner, som har udødeliggjort minnet om denne overmåte turbulente perioden i deres historie. Bahá'u'lláhs Pakt er en ark som gjennom disse selvsamme handlinger ble sjøsat på de endeløse prøvelsens hav; den ble styrt av 'Abdu'l-Bahás sterke arm og bemannet ved en flokk hardt prøvede disiplers modige tiltak og rikelige handlekraft, og helt siden de dager har den holdt stø kurs i forakt for en bitter vanskjebnes stormer som har rast, og som må fortsette å angripe den der den stevner frem mot den uforstyrrede trygghets og freds forjettede havn.

De amerikanske troendes samfunn var ikke tilfreds med de prestasjoner som kronet deres valgte representanters bestrebelsers på det amerikanske kontinent, og det var oppflammet av sine pionerunderviseres begynnende suksess utenfor dets grenser i Storbritannia, Frankrike og Tyskland, så de besluttet seg til å vinne nye rekrutter til Bahá'u'lláhs hær i fjerne himmelstrøk. Disse omreisende undervisere i Bahá'u'lláhs evangelium satte ut fra sitt hjemlands vestlige kyster, drevet av en nyfødt tros ubetvingelige energi, og støtte

frem til Stillehavets øyer og så langt som til Kina og Japan, fast bestemt på å opprette sin elskede tros utposter bortenfor de fjerneste hav. Både hjemme og utenlands hadde dette samfunn ved denne tid vist sin evne til å utvide rekkevidden av sin veldige innsats og til å befestе dens grunnvoll. De sinte røster som hadde hørtес i protest mot dets vekst, druknet blant de hyllestrop som Østen hilste dets ferske seire med. De frastøtende trekk som hadde ruvet så truende, vek gradvis tilbake i det fjerne og sørget for et enda større felt der disse noble stridsmenn kunne bruke sine slumrende krefter.

Bahá'u'lláhs tro på det amerikanske kontinent hadde virkelig blitt vakt til nytt liv. Som en fønix hadde den reist seg i all sin friskhet, kraft og skjønnhet og kalte nå vedholdende på 'Abdu'l-Bahá, gjennom sine seierrike forkjemperes stemmer, og bønnfalt ham om å foreta en reise til dets strender. De første frukter av det verv som var betrodd troens verdige støtter, hadde gjort deres appell så inntrengende at 'Abdu'l-Bahá, som nettopp var satt fri fra et nagende tyrannis lenker, fant seg ute av stand til å stå imot. Hans store, hans uforlignelige kjærlighet til sine yndlingsbarn drev ham til å reagere. Deres lidenskapelige appell var enn videre blitt forsterket av de tallrike innbydelser som representanter for ulike interesserte organisasjoner – religiøse, pedagogiske og humanitære – hadde gitt ham, der de gav uttrykk for sin iver etter å motta en utlegning av hans fars lære fra hans egen munn.

Skjønt han var lut av elde, skjønt han led av plager under de oppsamlede sorger av femti års eksil og fangenskap, la 'Abdu'l-Bahá ut på sin minneverdige reise over havet til landet der han ved sitt nærvær kunne velsigne og ved sine gjerninger

kunne hellige de veldige dåder som hans ånd hadde ledet hans disipler til å prestere. Omstendighetene som har ledsaget hans seierrike ferd gjennom de viktigste byene i De forente stater og Canada, er min penn fullstendig ute av stand til å beskrive. Gledene som kunngjøringen av hans ankomst fremkalte, publisiteten som hans aktiviteter skapte, kreftene som hans ytringer frigjorde, motstanden som innebyrden av hans lære vakte, de betydningsfulle hendelser som hans ord og gjerninger stadig gav opphav til – disse vil uten tvil bli nøyaktig og behørig nedtegnet av fremtidige generasjoner. De vil omhyggelig beskrive deres særtrekk, vil skatte og bevare minnet om dem og vil viderebringe den uforringede opptegnelsen om deres minste detaljer til sine etterkommere. Det ville virkelig være formastelig av oss, på det nåværende tidspunkt, å skissere selv det nakne omriss av et så veldig og besnærende tema. Når vi etter over tjue års forløp tenker over denne viktige milepæl i Amerikas åndelige historie, finner vi oss fortsatt nødsaget til å bekjenne vår manglende evne til å fatte dens betydning eller til å lodde dens mysterium. På de foregående sider har jeg pekt på noen få av de mer fremtredende trekk ved dette uforglemmelige besøk. Når vi ser tilbake på disse tildragelsene, så forkynner de på en veltalende måte at 'Abdu'l-Bahás spesielle hensikt var – gjennom disse symbolske funksjoner – å forlene de førstefødte blant Vestens samfunn med det åndelige lederskap som skulle bli de amerikanske troendes fødselsrett.

De frø som 'Abdu'l-Bahás uopphørlige aktiviteter ødselt spredte, hadde utstyrt De forente stater og Canada, ja, hele kontinentet, med slike slumrende muligheter som det aldri før i sin historie hadde kjent. Den lille gruppen av sine øvede og elskede disipler, og gjennom dem deres etterkommere, hadde

han gjennom dette besøket skjenket en kostelig arv – en arv som medførte den hellige og primære forpliktelse å skulle reise seg og videreføre det verk som han hadde påbegynt på en så strålende måte, på denne fruktbare mark. Vi kan vagt danne oss et bilde av de ønsker som må ha vellet frem fra hans ivrige hjerte da han for siste gang sa farvel til dette lovende land. En uutgrunnelig visdom, kan vi meget vel forestille oss at han bemerket til sine disipler like før avreisen, har i sin uendelige gavmildhet utsett deres hjemland til å virkeliggjøre et stort formål. Gjennom Bahá'u'lláhs Pakt er jeg fra begynnelsen av mitt virke blitt kalt som plogmann til å vende og bryte dets mark. De store bekreftelser som har regnet ned over dere i løpet av de første dager av deres karriere, har gjort jordsmonnet rede og styrket det. De prøvelser dere deretter ble utsatt for, har trukket opp dype furer i den mark mine hender hadde beredt. De frø jeg er blitt betrodd, har jeg nå spredt vidt og bredt foran dere. Under deres kjærlige omsorg, ved deres uavbrutte bestrebelsers, må hvert eneste av disse frø spire, hvert eneste må bære sin fastsatte frukt. En uhørt streng vinter vil snart være over dere. Dens stormskyer samler seg raskt i horisonten. Voldsomme vinder vil angripe dere fra alle kanter. Paktens lys vil bli formørket ved min avreise. Men disse veldige stormkast, denne vinterlige ødslighet, skal gå over. Det slumrende frø vil springe ut i ny aktivitet. Det skal skyte knopp og skal avsløre sine blader og blomster i mektige institusjoner. Det vårregn som min himmelske Faders miskunn vil bringe ned over dere, vil gjøre denne sarte plante i stand til å utspre sine grener til områder langt bortenfor deres hjemlands trakter. Og endelig vil hans åpenbarings stadig oppstigende sol, der den skinner i sin middagsglans, gjøre hans tros veldige tre i stand til å bære sin gylne frukt, i tidens fylde og på deres grunn.

Innebyrden av et slikt avskjedsbudskap kunne ikke forbli uavslørt lenge for 'Abdu'l-Bahás innviede disipler. Ikke før hadde han avsluttet sin lange og anstrengende reise tvers over det amerikanske og det europeiske kontinent, så tok de veldige begivenheter antydning av ham til å bli åpenbare. En konflikt som forutsagt av ham for en tid avskar all kommunikasjon med dem han hadde kommet til å sette en slik stilltiende lit til, og som han ventet seg så mye igjen fra. Den vinterlige ødslighet, med all dens kaos og blodsutgytelse, gikk sin ubønnhørlige gang gjennom fire år mens han trakk seg tilbake til sin boligs stille ensomhet like i nærheten av Bahá'u'lláhs hellige gravmæle og fortsatte å formidle sine tanker og ønsker til dem som han hadde latt være igjen, og som han hadde skjenket de unike tegn på sin gunst. I de udødelige tavler som han ble beveget til å åpenbare i de lange stunder da han omgikk sine inderlig elskede venner, avdekket han for deres øyne sitt bilde av deres åndelige bestemmelse, sin plan for det oppdrag han ønsket at de skulle påta seg. De frø som hans hender hadde sådd, vannet han nå med samme omhu, kjærlighet og tålmodighet som hadde kjennetegnet hans tidligere innsats mens han virket blant dem.

Det basunstøt som 'Abdu'l-Bahá hadde latt lyde, var signalet til et utbrudd av fornyet aktivitet som Amerika knapt hadde opplevd, hverken i de motiver det inspirerte til, eller i de krefter det satte i gang. Arbeidet som de foretaksomme ambassadører for Bahá'u'lláhs budskap hadde igangsatt i fjerntliggende land, ble tilført en kraftimpuls uten like av denne veldige bevegelsen som har fortsatt å spre seg til denne dag, har skutt fart mens den utstrakte sine forgreninger over klodens overflate og vil fortsette å øke sin marsjtakt helt til

dens opprinnelige forkjempers ønsker er fullstendig oppfylt.

En håndfull menn og kvinner forsaket hjem, slekt, venner og stillinger, oppildnet av en iver og tillit som intet menneskelig organ kan tenne, og reiste seg for å utføre det mandat som 'Abdu'l-Bahá hadde utstedt. Disse uforferdede forkynnere av Bahá'u'lláhs tro seilte nordover så langt som til Alaska, trengte inn i det søramerikanske kontinent til Amazonas' bredder og over Andesfjellene til de sørligste utkanter av Republikken Argentina, de stevnet vestover til Tahiti og forbi denne øya til det australske kontinent og enda videre så langt som til New Zealand og Tasmania, og ved selve sine gjerninger har de lyktes i å statuere et eksempel for dagens generasjon av trosfeller i Østen som disse gjerne kan følge eller overgå. Disse menn og kvinner har utvirket at Bahá'u'lláhs altomfattende herredømme har utvidet sin innflytelse i en grad som så langt er uovertruffet i troens historie, anført av sin berømmelige representant som helt siden 'Abdu'l-Bahás appell lød, har vært verden rundt to ganger og fortsatt beriker sin uforlignelige merittliste med vidunderlig mot og tapperhet. Stilt overfor nesten uoverstigelige hindringer har det lyktes dem å forkynne sin tros lære, å spre dens litteratur, å forsvare dens sak, å legge grunnvollen for dens institusjoner og å styrke tallet på dens erklærte støttespillere i de fleste land som de har dratt gjennom eller bodd i. Det ville være umulig for meg å utfolde historien om slike heltedige bragder innenfor den foreliggende snevre rammen. Heller ikke kan noen hyllest fra meg yte den ånd rettferdighet som har satt disse fanebærere for Guds religion i stand til å vinne slike laurbær og forlene den generasjon de tilhører med en slik utmerkelse.

Bahá'u'lláhs Sak hadde på den tid omsluttet kloden. Dens lys, født i det mørkeste Persia, var i tur og orden blitt ført til det europeiske, det afrikanske og det amerikanske kontinent og var nå i ferd med å trenge inn i hjertet av Australia og dermed omgi hele jorden med en ring av skinnende herlighet. Den andel som slike verdige, slike behjertede disipler hadde i å kaste lys over de siste dager av 'Abdu'l-Bahás jordiske liv, har han alene erkjent og kan i tilstrekkelig grad verdsette. Den oppvoksende generasjons bestrebelser vil sikkert avdekke den unike og evige betydning av slike prestasjoner, og dens verker vil på behørig vis bevare og hylle deres minne. Hvilken dyp tilfredshet må ikke 'Abdu'l-Bahá ha kjent, skjønt han var klar over at timen for hans bortgang nærmet seg, da han bevitnet førstegrøden av de internasjonale tjenester utført av disse helter i sin Faders tro! I deres varetekt hadde han betrodd en stor og prektig arv. I sitt jordiske livs skumring kunne han hvile tilfreds i den opphøyede forvisning om at man kunne stole på at slike dyktige hender ville bevare arven intakt og høyne dens kraft.

'Abdu'l-Bahás bortgang, som var så brå i de omstendigheter som forårsaket den, og så dramatisk i sine konsekvenser, kunne hverken sinke en så dynamisk krafts virksomhet eller fordunkle dens hensikt. De glødende appeller som var nedfelt i en henfaren Mesters Testament, kunne ikke annet enn å bekrefte dens mål, beskrive dens natur og forsterke løftet om at den til sist ville lykkes.

Ut av de smertekvaler som hans etterlatte tilhengere har lidd, midt i heten og støvet som angrepene igangsatt av en aldri hvilende fiende hadde fremkalt, ble administrasjonen for Bahá'u'lláhs uovervinnelige tro født. De mektige krefter

som ble frigitt ved bortgangen av hans Pakts Midtpunkt, utkrystalliserte seg i dette øverste, dette ufeilbarlige organ for gjennomføringen av en guddommelig hensikt. 'Abdu'l-Bahás Testament avslørte dets natur, gjenbekreftet dets grunnlag, supplerte dets prinsipper, fremholdt dets uunnværlighet og oppregnet dets fremste institusjoner. Med samme spontanitet som hadde kjennetegnet Amerikas reaksjon på budskapet forkynt av Bahá'u'lláh, hadde landet nå reist seg for å gå inn for saken til den administrasjon som hans sønns Testament så umiskjennelig hadde opprettet. Amerika og Amerika alene ble det gitt, i de stormfulle år som fulgte åpenbaringen av et så betydningsfullt dokument, å bli denne administrasjons fryktløse forkjemper, midtpunktet for landets nyfødte institusjoner og den førende utbreder av dets innflytelse. De amerikanske troende etterfulgte nå på verdig vis sine persiske brødre, som hadde vunnet martyrkronen i troens heltetid, og bar i sin tur seierspalmen etter en hardt tilkjempet triumf som forløpere for troens gullalder. Den ubrutte listen over deres strålende meritter hadde over enhver tvil fastslått deres overveiende andel i å forme sin tros skjebne. I en verden som vred seg i smerte og var i ferd med å synke ned i kaos, lyktes det i årene etter 'Abdu'l-Bahás bortgang dette samfunn – fortroppen for Bahá'u'lláhs frigjøringsstyrker – å oppføre, høyt over institusjonene opprettet av dets søsterinstitusjoner i øst og vest, det som meget vel kan utgjøre hovedsøylen i det fremtidige Hus – et Hus som etterslekten vil betrakte som det siste tilfluktssted for en vaklende sivilisasjon.

I gjennomføringen av deres oppgave ble hverken de forræderskes hvisking eller de giftige angrep fra deres erklærte fiender tillatt å avlede dem fra deres høye formål eller å

underminere deres tro på sitt høye kall. Oppstyret fremkalt av ham som i sin ustanselige og skitne jakt på jordisk rikdom ville ha besudlet deres tros uplettede navn, om det ikke hadde vært for 'Abdu'l-Bahás advarsel, hadde stort sett ikke forstyrret dem. Herdet av prøvelser og trygge i sine raskt modnende institusjoners høyborg avviste de med forakt hans insinuasjoner og var ved sin usvikelige troskap i stand til å knuse hans håp. De nektet å la noe hensyn til hans fars og hans forbundsfellers erkjente prestisje og fortidige tjenester svekke sin faste beslutning om fullstendig å overse den person som 'Abdu'l-Bahá så ettertrykkelig hadde fordømt. En håndfull villfarne entusiaster forsøkte senere gjennom fordekke angrep i sitt tidsskrift å stanse veksten og ødelegge fremtidsutsiktene for en administrasjon i sin spede begynnelse; de mislyktes likeledes i å oppnå sin hensikt. Holdningen som en forvirret kvinne senere inntok, hennes latterlige påstander, frekkheten hun viste ved å sette seg opp mot 'Abdu'l-Bahás Testament og bestride dets ekthet, og hennes forsøk på å undergrave dets prinsipper, var nok en gang ute av stand til å avstedkomme den minste splittelse i rekkene av Testamentets tapre voktere. De forræderske renkespill som en lumsk og enda nyere fiende har oppspunnet, og ved hvilke han fortsatt bestreber seg på å vansire 'Abdu'l-Bahás edle håndverk og korrumpere dets administrative prinsipper, også de er atter en gang i ferd med å bli fullstendig kullkastet. Disse tilbakevendende og feilslåtte forsøk fra troens angriperes side på å tvinge dens nyoppførte høyborg til overgivelse har dens forsvarere ringeaktet helt fra begynnelsen av. Uansett hvor voldsomme fiendens angrep har vært, eller hvor dyktig hans krigslist har vært, så har de nektet å oppgi ett grann eller én tøddel av sine skattede overbevisninger. Hans insinuasjoner og skråll har de konsekvent oversett.

Motivene som besjelet hans handlinger, metodene han stadig anvendte, de usikre privilegier han forbigående syntes å nyte, har de ikke kunnet annet enn forakte. Disse notoriske talsmenn for forvanskning og kjetteri blomstret en tid ved de påfunn som deres renkespinnende sinn hadde unnfanget, og med støtte av de flyktige fordeler som berømmelse, dyktighet eller hell kan gi, og de lyktes for en tid i å stikke sine stygge trekk frem for bare å synke ned i et skjendig endelikts sump like raskt som de hadde steget.

Ut fra disse pinefulle prøvelser, som i noen av sine aspekter minnet om den voldsomme storm som hadde ledsaget troens fødsel i deres hjemland, hadde de amerikanske troende stått seirende frem, uten avvik i kurs, med uplettet ry og med en uforringet arv. En serie strålende prestasjoner, hver av dem mer betydningsfull enn den forrige, skulle kaste økende glans over en allerede lysende merittliste. I de mørke år som fulgte umiddelbart etter 'Abdu'l-Bahás bortgang, hadde deres gjerninger skint med en glans som gjorde dem til gjenstand for misunnelse og beundring blant de mindre privilegerte blant deres brødre. Hele samfunnet grep en stor og strålende anledning, ubesværet og med den største tillit. Kreftene som hadde ligget til grunn for dets fødsel og bidratt til dets fremgang, påskyndet nå dets vekst på en måte og med en slik fart at hverken en verdensomspennende sorgs kvaler eller en forrykt tidsalders uopphørlige krampetrekninger kunne lamme dets anstrengelser eller sinke dets fremmarsj.

Internt hadde samfunnet gitt seg i kast med en rekke foretagender som skulle sette det i stand til å utvide omfanget av sin åndelige jurisdiksjon enda mer på den ene side og på

den annen å utforme de nødvendige hjelpemidler til å skape og befeste de institusjoner som en slik utvidelse ubetinget krevde. Eksternt ble dets foretagender inspirert av det tofoldige mål å skulle gjennomføre, enda mer intenst enn før, det beundringsverdige arbeid som dets internasjonale undervisere hadde igangsatt på hvert av de fem kontinenter, og å påta seg en økende andel av behandlingen og løsningen av de delikate og sammensatte problem som en nylig frigjort tro stod overfor. Administrasjonens fødsel på dette kontinent hadde gitt signalet til disse prisverdige anstrengelser. Dens gradvise befestelse var bestemt å skulle sikre at de ville fortsette, og å skulle legge vekt på deres effektivitet.

Å oppregne bare de mest fremstående prestasjoner som, i deres eget land og utenfor dets grenser, i så stor grad har høynet de amerikanske troendes prestisje, og har økt Det Største Navns glans og ære, er alt jeg for tiden kan gjøre, idet jeg overlater til fremtidige generasjoner oppgaven med å forklare deres betydning og knytte en passende bedømmelse til deres verdi. Deres valgte representanter må tillegges æren av å ha vært de første blant sine søsterforsamlinger i øst og vest til å uttenke, fremme og legalisere de nødvendige virkemidler til en effektiv gjennomføring av deres felles forpliktelser – virkemidler som ethvert behørig dannet bahá'í-samfunn må betrakte som et mønster som er verdig til å overtas og kopieres. En historisk prestasjon som likeledes må tilskrives deres innsats, var at de befestet sine nasjonale formuesgaver på en permanent og uangripelig basis; de skapte det middel som var nødvendig for å danne visse hjelpeorganer, med den funksjon å administrere, på vegne av sine styremedlemmer, slike eiendommer som de måtte tilegne seg utenfor disse organers umiddelbare

jurisdiksjongrensene. Ved tyngden av den moralske støtte de i så rikt monn gav sine egyptiske brødre, var de i stand til å fjerne noen av de mest formidable hindringer som troen måtte forsere i sin kamp for å frigjøre seg fra muslimsk ortodoksi. Ved disse samme valgte representanters effektive og betimelige inngripen ble de i stand til å avvende de sorger og farer som hadde truet deres forfulgte medarbeidere i de sovjetiske republikker, og å avverge raseriet som hadde truet en av de dyrebareste og edleste bahá'í-institusjoner med umiddelbar ødeleggelse. Intet mindre enn den helhjertede bistand, moralsk som økonomisk, som de amerikanske troende individuelt og kollektivt ved flere anledninger ble beveget til å gi de trengende og plagede blant sine brødre i Persia, kunne ha reddet disse ulykkelige ofre for følgene av de uhell som hadde hjemsøkt dem i årene etter 'Abdu'l-Bahás bortgang. Det var publisiteten som deres amerikanske brødre hadde skapt, protestene de ble ledet til å komme med, appellene og bønnskriftene de hadde inngitt, som mildnet disse lidelsene og dempet brutaliteten hos de verste og mest tyranniske motstandere av troen der i landet. Hvem andre, om ikke en av deres mest fornemste representanter, har reist seg for å tvinge den høyeste domstol verden så langt har sett, til å rette oppmerksomheten mot den urett som en tro fratatt en av sine helligste helligdommer, hadde lidt ved maktrøverens hånd? Hvem andre har, gjennom tålmodig og vedholdende innsats, lyktes i å sikre de skriftlige bekreftelser som forkynner at en forfulgt sak er rettferdig, og stilltiende anerkjenner dens rett til en uavhengig religiøs status? "Kommissjonen," lyder resolusjonen vedtatt av Folkeforbundets permanente mandatkommissjon, "anbefaler at rådet bør anmode den britiske regjering om å komme med henstillinger overfor Iraks regjering med sikte på en øyeblikkelig oppretting

av den urett som supplikantene (Bagdads Åndelige Bahá'í-råd) har lidd." Har noen andre bortsett fra en amerikansk troende blitt ledet til oppnå slike bemerkelsesverdige og gjentatte vitnesbyrd fra kongelig hold om Guds tros gjenskapende kraft, slike slående henvisninger til dens altomfattende lære og sublime siktemål? "Bahá'í-læren," lyder dronningens skriftlige vitnesbyrd, "bringer fred og forståelse. Den er likesom en vid omfavnelser som samler sammen alle dem som lenge har søkt etter ord om håp. Den godtar alle tidligere store profeter, den ødelegger ingen andre trosretninger og lar alle dører stå åpne. Jeg var bedrøvet over den stadige striden mellom troende fra mange retninger og trett av deres intoleranse overfor hverandre; i bahá'í-læren oppdaget jeg den virkelige Kristus-ånden som så ofte blir fornektet og misforstått: Enhet istedenfor strid, håp istedenfor fordømmelse, kjærlighet istedenfor hat og en stor beroligelse for alle mennesker." Har ikke de amerikanske tilhengerne av Bahá'u'lláhs tro gjennom det mot som er utvist av en av samfunnets mest fremstående medlemmer, medvirket til å legge forholdene til rette for å fjerne de hindringer som i nesten et århundre har hemmet veksten for deres trosfeller i Persia og lammet deres krefter? Er det ikke Amerika som, med 'Abdu'l-Bahás lidenskapelige bønnfallelse stadig i tankene, har sendt ut et stadig økende antall av sine mest gudhengivne borgere – menn og kvinner som har som sitt eneste ønske i livet å styrke grunnlaget for Bahá'u'lláhs verdensomspennende herredømme? I Europas nordligste hovedsteder, i de fleste av dets sentrale stater, på Balkan-halvøya, langs Afrikas, Asias og Sør-Amerikas kyster finner man i dag en liten gruppe kvinnelige pionerer som alene og med magre ressurser bemøyer seg for den dags komme som 'Abdu'l-Bahá har forutsagt. Gav ikke Det Største Hellige Blads holdning mot slutten av hennes liv et

veltalende vitnesbyrd om den uforlignelige andel som hennes standhaftige og selvoppofrende elskede på dette kontinent har hatt i å lette den byrde som så lenge og så tungt hadde knuget hennes hjerte? Og endelig: Hvem kan være djerv nok til å benekte at fullføringen av mashriqu'l-adhkårs overbygning – kronen på verket for Amerikas fortidige og nåværende prestasjoner – har smidd den mystiske lenke som fastere enn noen gang før vil forbinde dens byggmesteres hjerter med ham som er deres tros kilde og midtpunkt og gjenstanden for deres sanneste kjærlighet og beundring?

Trosfeller på det amerikanske kontinent! I sannhet store har deres fortidige og nåværende prestasjoner vært! Umåtelig større er de undere som fremtiden har i vente for dere! Det byggverk deres ofre har reist, gjenstår det fortsatt å bekle. Det Hus som nødvendigvis må bli støttet av den høyeste administrative institusjon deres hender har oppført, er så langt ennå ikke bygget. Bestemmelsene inneholdt i hovedforvaringsstedet for de lover som må styre dets virksomhet, er så langt stort sett ikke gjort kjent. Det banner som må heises i deres eget land om 'Abdu'l-Bahás ønsker skal bli oppfylt, gjenstår det fortsatt å utfolde. Den enhet som dette banner skal være symbolet på, er langt fra opprettet. Maskineriet som nødvendigvis må legemliggjøre og bevare denne enhet, er ikke engang skapt. Vil det bli Amerika, vil det bli ett av landene i Europa, som vil reise seg for å påta seg det lederskap som er nødvendig for å forme denne plagede tidsalders skjebne? Vil Amerika la noen av sine søstersamfunn i øst eller vest få et slikt overtak som vil frata landet den åndelige forrang det er blitt ikledt, og som det så langt har beholdt på en storartet måte? Vil ikke Amerika heller bidra – ved en enda videre åpenbaring av de iboende

krefter som utgjør motivasjonen for landets liv – til å høyne den uvurderlige arv som en salig Mesters kjærlighet og visdom har skjenket det?

Amerikas fortid har vært et vitnesbyrd om kontinentets uuttømmelige vitalitet. Mon ikke dets fremtid vil bekrefte det?

Your true brother,

SHOGHI

Haifa, Palestine,
April 21, 1933.

Utvikling av verdenssivilisasjon

Til Guds elskede og den barmhjertiges tjenerinner i Vesten.

Venner og medarvinger av Bahá'u'lláhs nåde:

Som parthaver sammen med dere i oppbyggingen av den nye verdensorden som Bahá'u'lláh har sett for sitt indre øye, og hvis hovedtrekk er beskrevet av 'Abdu'l-Bahá, dens fullkomne arkitekt, stanser jeg opp for å ta et overblikk over tingenes tilstand slik de arter seg henimot femten år etter hans bortgang.

Kontrasten mellom de stadig flere vitnesbyrd om den jevne konsolidering som ledsager fremveksten av administrasjonsordningen for Guds tro, og de oppløsningskrefter som hamrer løs på sammenføyningene i et samfunn med fødselsveer, er like klar som den er interessant. Både innenfor og utenfor bahá'í-verdenen blir det dag for dag flere av de varsler og tegn som på gåtefullt vis bebuder fødselen av den verdensorden hvis opprettelse vil måtte markere Guds Saks gullalder. Ingen ærlig iakttager kan lenger unnlate å

legge merke til dem. Han kan ikke villedes av det smertefullt langsomme tempo som preger utviklingen av den sivilisasjon som Bahá'u'lláhs tilhengere strever for å opprette. Ei heller kan han narres av de flyktige manifestasjoner av fornyet fremgang som til tider synes å kunne bremse den forstyrrende innflytelsen av de kroniske lidelser som hjemsøker institusjonene i en forfallstid. Tidens tegn er for mange og overbevisende til å la ham ta feil av deres karakter eller forkleine deres betydning. Er han rettferdig i sin dom, kan han – i rekken av alle de begivenheter som på den ene side forkynner den uimotståelige fremmarsjen for de institusjoner som er direkte forbundet med Bahá'u'lláhs åpenbaring, og på den annen varsler de makters og fyrstedømmers fall som enten har oversett eller motarbeidet den – erkjenne tegn på Guds altgjennomtrengende viljes virksomhet, på dannelsen av hans fullkomment ordnede og verdensomspennende plan.

“Snart,” forkynner Bahá'u'lláhs egne ord, “vil den nåværende ordning bli rullet sammen og en ny spredes ut i dens sted. Sannelig, dine Herre sier sannheten og kjenner de usette ting.” “Ved meg selv,” hevder han høytidelig, “dagen nærmer seg da vi vil ha rullet sammen verden og alt som er i den, og ha utspreddt en ny ordning i dens sted. Han har sannelig makt over alle ting.” “Verdens likevekt,” forklarer han, “er blitt forstyrret gjennom den dirrende påvirkningen av denne aller største, denne nye verdensorden. Menneskehetens ordnede liv er blitt fullstendig omveltet gjennom dette enestående, dette vidunderlige system, hvis like dødelige øyne aldri har sett.” “Tegnene på forestående omveltninger og kaos,” advarer han verdens folk, “kan nå fornemmes, idet den nåværende ordning synes å være sørgelig mangelfull.”

Inderlig elskede venner! Denne nye verdensorden som Bahá'u'lláhs åpenbaring inneholder løftet om, og hvis grunnleggende prinsipper er blitt fremsatt i skriftene fra hans Pakts Midtpunkt, innebærer intet mindre enn hele menneskeslektens fullstendige forening. Denne forening bør følge slike prinsipper som direkte vil samsvare med ånden som besjeler institusjonene som allerede utgjør strukturgrunnlaget for hans tros administrasjonsordning, og med lovene som styrer disses virksomhet.

Intet maskineri som eventuelt vil kunne bli uttenkt ved menneskehetens samlede bestrebelse, kan noensinne håpe å oppnå noe høyere eller bedre enn "Den mindre fred" som vår tros opphavsmann selv har henvist til i sine skrifter, om det unnlater å oppfylle den standard som bahá'í-åpenbaringen innskjerper, og avviker fra det sublime mønster som forordnes i hans lære. "Når dere nå har avslått 'Den største fred,'" er hans skriftlige advarsel til jordens konger og herskere, "hold da fast ved 'Den mindre fred', at dere muligens i noen grad kan bedre tilstanden for dere selv og for deres undersåtter." I samme tavle utdyper han "Den mindre fred" og tiltaler da jordens herskere slik: "Forlik dere, slik at dere ikke lenger vil trenge noen stridskrefter uten for å trygge deres områder og herredømmer... Vær forenet, o jordens konger, for dermed vil disharmoniens storm bli stillet blant dere og deres folk finne ro, om dere er av dem som forstår. Skulle en av dere gripe til våpen mot en annen, reis dere da alle mot ham, for dette er intet annet enn åpenbar rettferdighet."

Den største fred, på den annen side – en fred som uvilkårlig vil følge som en praktisk konsekvens av åndeliggjørelsen av

verden og sammensmeltingen av alle dens raser, trossystemer, klasser og nasjoner – kan, slik Bahá'u'lláh forestilte seg den, ikke hvile på noe annet grunnlag eller bevares gjennom noe annet virkemiddel enn de guddommelige fastsatte forordninger som er antydnet i den verdensorden som forbindes med hans hellige navn. I den tavle til dronning Victoria som Bahá'u'lláh åpenbarte for nesten sytti år siden, erklærte han følgende med tanke på Den største fred: “Det Herren har forordnet som det ypperste legemiddel og det mektigste redskap for hele verdens helbredelse, er at alle dens folk forener seg i én universell sak, én felles tro. Dette kan på ingen måte oppnås uten gjennom en dyktig, en allmektig og en inspirert Leges kraft. Dette er sannelig sannheten, og alt annet er den rene villfarelse... Tenk på disse dager da Den Eldgamle Skjønnhet, han som er Det Største Navn, er blitt nedsendt for å gjenføde og forene menneskeheten. Se hvordan de har reist seg mot ham med dragne sverd og begått det som fikk Den Trofaste Ånd til å beve. Og hver gang vi sa dem: ‘Se, verdensreformatoren er kommet,’ svarte de og sa: ‘Han er i sannhet en av urostifterne.’ På denne dag sømmer det seg for alle mennesker å ta et fast grep i Det største navn og opprette menneskehetens enhet. Det finnes ingen plass å flykte til, ikke noe tilfluktssted man kan søke, utenom ham.”

Menneskeheten blir myndig

Bahá'u'lláhs åpenbaring, hvis uforlignelige oppgave ikke er noen annen enn å oppnå alle nasjoners organiske og åndelige forening, bør, om vi er tro mot dens innebyrd, ved sitt komme anses å markere at hele menneskeslekten har nådd

sin myndighetsalder. Den bør betraktes ikke bare som enda en åndelig fornyelse i menneskehetens stadig omskiftende skjebne, ikke bare som et videre trinn i en kjede av fremadskridende åpenbaringer, ikke engang som kulminasjonen av en rekke tilbakevendende profetiske sykluser, men snarere som å markere det siste og høyeste stadium i den veldige utvikling av menneskets kollektive liv på denne klode. Fremveksten av et verdenssamfunn, bevisstheten om verdensborgerskap, grunnleggelsen av en global sivilisasjon og kultur – som alle må sammenfalle med de første stadier i utviklingen av bahá'í-æraens gullalder – bør ut fra selve sin egenart og hva livet på denne klode angår, betraktes som yttergrensene av det menneskelige samfunns organisering, skjønt mennesket som individ, vil – nei, i sannhet må – fortsette å gjøre fremskritt og utvikle seg i det uendelige som følge av en slik fullbyrdelse.

Den mystiske, altgjennomtrengende og dog ubestemmelige forandring vi forbinder med modenhetsalderen som nødvendigvis inntreffer i individets liv og i fruktens utvikling, må, om vi vil forstå Bahá'u'lláhs uttalelser riktig, ha sitt motstykke i utviklingen av samfunnets organisering. Før eller senere må et lignende stadium nås i menneskehetens felles liv, noe som vil avstedkomme en enda mer oppsiktsvekkende foreteelse i forholdene i verden og forlene hele menneskeslekten med et så stort potensial for velferd at dette i påfølgende tidsaldre vil være det viktigste incitament til dens endelige oppfyllelse av sin høye skjebne. Et slikt modenhetsstadium i samfunnets styringsprosess må for alltid forbli nært forbundet med den åpenbaring Bahá'u'lláh bragte, hvis vi vil gi en korrekt anerkjennelse av den veldige fordring som er fremsatt av ham.

I en av de mest karakteristiske passasjer han selv har

åpenbart, gir han vitnesbyrd om sannheten i dette prinsipp som er eiendommelig for bahá'íenes tro, i et språk som ingen kan misforstå: "Det er blitt forordnet av oss at Guds Ord og alle dets iboende muligheter skal åpenbares for menneskene i strengt samsvar med slike betingelser som er forutbestemt av ham som er den allvitende, den allvise... Skulle Ordet tillates plutselig å frigi all sin slumrende kraft, kunne ikke noe menneske utholde vekten av så mektig en åpenbaring... Tenk på det som er blitt sendt ned til Muhammed, Guds Apostel. Omfanget av den åpenbaring han bragte, var blitt klart forutbestemt av ham som er den allmektige, den overmåte sterke. De som hørte ham, kunne forstå hans hensikt kun innenfor rammen av sitt stade og sin åndelige kapasitet. På samme vis avdekket han visdommens ansikt i samsvar med deres evne til å tåle byrden av hans budskap. Ikke før hadde menneskeheten nådd modenhetsstadiet, så åpenbarte Ordet for menneskenes øyne de slumrende krefter det var blitt inngitt – krefter som manifesterte seg i sin herlighets fylde da Den Eldgamle Skjønnhet fremstod, i år seksti, i 'Alí-Muhammads person som Báb. 'Abdu'l-Bahá belyser denne grunnleggende sannheten og skriver: "Alle skapte ting har sin modenhetsgrad eller -trinn. Modenhetsperioden i treets liv er tiden da det bærer frukt... Dyret oppnår et stadium da det er fullt utvokst og ferdig, og i menneskeriket oppnår et individ modenhet når forstandens lys når sin høyeste kraft og utvikling... På samme måte er det perioder og stadier i menneskehetens kollektive liv. En gang var den i barndommen, en annen gang i ungdommen. Nå har den imidlertid gått inn i sin lenge forutsagte modenhetsfase; tegnene på dette er åpenbare overalt... Det som kunne fylle folks behov i menneskeslektens tidlige historie, kan hverken dekke eller tilfredsstille kravene som stilles i dag, i denne

nyhetens og fullbyrdelsens periode. Menneskeheten har trådt ut av sitt tidligere stadium med begrensninger og forberedende oppdragelse. Nå må menneskene besjeles av nye dyder og evner, av nye moralnormer og nye talenter. Nye gunstbevisninger og fullkomne gaver venter og strømmer allerede ned over dem. Selv om ungdomsperiodens gaver og velsignelser var betimelige og strakk til i menneskehetens oppvekstår, er de nå ute av stand til å møte de krav som dens modenhet stiller.”

Integrasjonsprosessen

En slik enestående og veldig krise i menneskehetens organiserte liv kan enn videre lignedes med kulminasjonsstadiet i den store amerikanske republikks politiske utvikling – stadiet som markerte tilsynekomsten av et forenet samfunn av fødererte stater. En ny nasjonalbevissthets første begynnelse og fødselen av en ny type sivilisasjon, uendelig rikere og edlere enn noen av republikkens bestanddeler kunne ha håpet å oppnå enkeltvis, kan sies å ha forkynt at det amerikanske folk nådde sin myndighetsalder. Innenfor denne nasjons territorialgrenser kan denne fullbyrdelsen betraktes som høydepunktet i samfunnsstyringsprosessen. De mangeartede og løst sammenknyttede elementene i et splittet samfunn ble bragt sammen, forenet og inkorporert i ett sammenhengende system. Skjønt denne enhetens sammenbindende kraft kan fortsette å vokse i styrke, skjønt den allerede oppnådde enhet kan bli ytterligere befestet, skjønt sivilisasjonen som denne enheten alene kunne ha frembragt, kan utfolde seg og blomstre, så kan man likevel si at det maskineri som er nødvendig for en

slik utvikling, er reist i sin vesentlige struktur, og den impuls som kreves for å lede og opprettholde den, i all hovedsak kan anses å være gitt. Noe stadium over og bortenfor denne fullbyrdelsen av nasjonal enhet kan man ikke forestille seg, innenfor denne nasjons geografiske grenser, selv om dets folks høyeste bestemmelse som del av en enda større enhet som vil favne hele menneskeheten, fortsatt kan forbli uopnådd. Isolert betraktet kan imidlertid denne integrasjonsprosessen sies å ha nådd sin høyeste og endelige fullbyrdelse.

Slik er det stadium som en menneskehet i stadig utvikling kollektivt nærmer seg. Bahá'u'lláhs tilhengere tror fast at åpenbaringen betrodd ham av den allmektige forordner, er inngitt et potensial som står i forhold til menneskeslektens modenhet – det avsluttende og mest betydningsfulle stadium i dens utvikling fra spedbarnsalder til manndom.

Fra arilds tid har grunnleggerne av alle fortidens religioner etterfulgt hverandre og med stadig økende intensitet utstrålt lyset av én felles åpenbaring på de ulike trinn som har markert menneskehetens utvikling frem til modenhet. På en måte kan de dermed betraktes som foreløpige manifestasjoner som foregrep og banet veien for den dagenes dag da hele jorden vil gi sin grøde og menneskehetens tre vil bære sin skjebnebestemte frukt.

Selv om denne sannheten er ubestridelig, så bør den aldri tillates å fordunkle den hensikt eller forvrengte det prinsipp som ligger til grunn for Bahá'u'lláhs uttalelser – uttalelser som for alltid har fastslått alle profetenes enhet, innbefattet ham selv, om de nå hører fortiden eller fremtiden til. Selv om oppgaven

for profetene før Bahá'u'lláh kan ses i dette lys, selv om det mål av guddommelig åpenbaring som hver av dem er blitt betrodd, nødvendigvis må være forskjellig som et resultat av denne utviklingsprosessen, bør deres felles opphav, vesenshet og overensstemmende hensikt ikke på noe tidspunkt og ikke under noen omstendighet misforstås eller benektes. At alle Guds budbringere bør anses å “bo i samme tabernakel, sveve i samme himmel, sitte på samme trone, føre samme tale og forkynne samme tro”, må forbli den uforanderlige grunnvoll og den sentrale grunnsetning i bahá'íenes tro, uansett hvor høyt vi måtte prise det mål av guddommelig åpenbaring som er skjenket menneskeheten på dette ypperste trinn i dens utvikling. Eventuelle variasjoner i lysglansen som hver av disse manifestasjoner har utstrålt over verden, bør ikke tilskrives noen iboende overlegenhet forbundet med noen av disses vesenseiendommelighet, men snarere den progressive evne og stadig tiltagende åndelige mottagelighet som menneskeheten uvegerlig har lagt for dagen i sin utvikling frem til modenhet.

Den endelige fullbyrdelse

Bare de som er villige til å forbinde åpenbaringen forkynt av Bahá'u'lláh med fullbyrdelsen av en så overveldende utvikling i hele menneskeslektens kollektive liv, kan fatte betydningen av ordene han fant det passende å ytre med hentydning til denne lovede dags herlighet og bahá'í-æraens varighet. “Dette er kongen blant dager,” utbryter han, “dagen som har sett den høyt elskedes komme, han som i all evighet er blitt hyllet som verdens attrå.” “Skriftene i forgangne religionsordninger feirer

den store jubelfest som nødvendigvis vil måtte hilse denne Guds største dag. Vel er det med den som har fått oppleve denne dag og har erkjent dens stade.” “Det er klart,” forklarer han et annet sted, “at enhver tidsalder da en gudsmanifestasjon har levd, er guddommelig forordnet og på et vis kan betegnes som Guds fastsatte Dag. Denne Dag er imidlertid enestående og må ses adskilt fra de Dager som gikk forut for den. Benevnelsen ‘Profetenes Segl’ tilkjenner fullt ut dens høye stilling. Den profetiske syklus er sannelig avsluttet. Den Evige Sannhet er nå kommet. Han har heist maktens banner og sprer nå sin åpenbarings utildekkede glans over verden.” “I denne aller mektigste åpenbaring,” erklærer han i kategoriske vendinger, “har alle tidligere åpenbaringer nådd sin høyeste, sin endelige fullbyrdelse. Det som er gjort vittefullt i denne uovertrufne, denne mest opphøyede åpenbaring, er uten sidestykke i fortidens opptegnelser, ei heller vil kommende tider skue dens like.”

Man bør likeledes huske ‘Abdu’l-Bahás autentiske uttalelser som på et ikke mindre ettertrykkelig vis bekrefter bahá’í-åpenbaringens enestående storhet. “Århunderer, ja, tidsaldre uten tall, må forløpe før sannhetens sol atter skinner i sin midtsommerglans eller nok en gang viser seg i glansen av sin vårlige herlighet... Alene tanken på religionsordningen innvarslet av Den Velsignede Skjønnhet ville ha vært nok til å overvelde forgangne tiders helgener – helgener som lengtet etter å oppleve et øyeblikk av dens store herlighet.” “Angående manifestasjonene som i fremtiden vil komme ned ‘i skyggen av skyene,’” bekrefter han i enda klarere ordelag, “... så vit i sannhet at i den grad det gjelder deres forhold til kilden for sin inspirasjon, så er de under skyggen av Den Urgamle

Skjønnhet. Men i sitt forhold til den tidsalder da de fremstår, er det slik at hver og en av dem 'gjør hva han enn vil'." "Denne hellige religionsordning," forklarer han, idet han hentyder til Bahá'u'lláhs åpenbaring, "opplyses av Sannhetens Sol som skinner fra sitt mest opphøyede stade og i sin prakts, varmes og herlighets fylde."

Dødsve og fødselsveer

Inderlig elskede venner! Skjønt Bahá'u'lláhs åpenbaring er blitt overbragt, er den verdensorden som en slik åpenbaring nødvendigvis må gi opphav til, ennå ikke født. Skjønt den heroiske tidsalder for hans tro er over, har de skapende krefter som denne tidsalder har utløst, ennå ikke utkrystallisert seg til det verdenssamfunn som i tidens fylde skal avspeile glansen av hans herlighet. Skjønt reisverket for hans administrasjonsordning er blitt oppført og formingstiden for bahá'í-æraen er begynt, forblir dog det lovede rike som hans institusjoners utsæd må modnes til, fremdeles uinnstiftet. Skjønt hans røst har hevet seg og hans tros banner er blitt løftet i ikke mindre enn førti av både Østens og Vestens land, er dog menneskeslektens helhet så langt ikke erkjent, dens enhet ikke utropt og dens Største Freds fane ikke heist.

"De høyder," bevitner Bahá'u'lláh selv, "som et dødelig menneske i disse dager kan nå ved Guds nådigste gunst, er ennå ikke åpenbart for dets syn. Tilværelsens verden har aldri hatt kapasiteten for en slik åpenbaring og besitter den ennå ikke heller. Den dag nærmer seg imidlertid da de iboende muligheter i så stor en gunst vil bli vitterlig for menneskene i

kraft av hans befaling.”

For åpenbaringen av en så stor gunst vil en periode med voldsom uro og utbredt lidelse synes å være uunnværlig. Så strålende den tidsalder enn har vært som har bevitnet begynnelsen av den livsoppgave som Bahá'u'lláh er betrodd, blir det i økende grad klart at den tid som må gå før denne tidsalder bærer sin mest utsøkte frukt, må bli overskygget av et slikt moralsk og sosialt mørke som alene kan gjøre en ubotferdig menneskehet rede til den pris den er bestemt å skulle å arve.

Sakte, men uvegerlig beveger vi oss nå inn i en slik periode. Blant skyggene som samler seg stadig mer, kan vi svakt skimte lysskjæret fra Bahá'u'lláhs overjordiske herredømme idet det stundom viser seg over historiens horisont. Vi, “halvlysets generasjon”, som lever i en tid som kan betegnes som inkubasjonsperioden for det verdenssamvelde Bahá'u'lláh så for seg, er gitt en oppgave som innebærer et privilegium så stort at vi aldri vil kunne verdsette det høyt nok, og som er så vanskelig at vi nå bare så vidt kan ane det. Vi kan godt forstå, vi som er utsett til å oppleve virksomheten til de mørke krefter som er bestemt å skulle utløse en flodbølge av smertelige lidelser, at den mørkeste time som må komme før vår tros gullalder demrer, ennå ikke er slagen. For om det mørke er tett som allerede nå omslutter verden, så er de fortsatt under forberedelse, de kvalfulle ildprøver verden skal lide, ei heller kan man så langt forestille seg hvor bekende svarte de vil bli. Vi står på terskelen til en tidsalder i krampetrekninger som forkynner både den gamle ordnings dødsve og den nyes fødselsveer. Denne nye verdensorden kan sies å være unnfanget ved den befruktende innflytelsen av den tro Bahá'u'lláh har kunngjort.

På det nåværende tidspunkt kan vi oppleve dens bevegelser i morslivet hos en tidsalder i fødselsveer – en tidsalder som venter på den fastsatte time da den kan nedkomme med det den bærer i sitt skjød og frembringe sin fagreste frukt.

“Hele jorden,” skriver Bahá’u’lláh, “er nå i en fruktsommelig tilstand. Den dag nærmer seg da den vil ha frembragt sine edleste frukter, da de mest høyreiste trær, de mest fortryllende blomster, de mest himmelske velsignelser vil ha vokst frem fra den. Umåtelig opphøyet er den bris som blir ført fra din Herres, den lovpristes, kledning! For se, den har åndet sin vellukt og gjort alle ting nye! Vel er det med dem som forstår.” “Guds nådes fremfarende vinder,” forkynner han i Suratu’l-Haykal, “har fart hen over alle ting. Hver skapning er utstyrt med alle de muligheter den kan bære. Og dog har verdens folk benektet denne nåde! Hvert tre er blitt utstyrt med de mest utsøkte frukter og hvert osean beriket med de mest lysende juveler. Mennesket selv er blitt forlenet med forståelsens og kunnskapens gaver. Den hele skapning er bibragt den overmåte barmhjertiges åpenbaring, og jorden er gitt å forvare ting som er uutgrunnelige for alle utenom Gud, sannheten, kjenneren av usette ting. Den tid nærmer seg da alle skapte ting vil ha nedkommet med det de bærer i sitt skjød. Forherliget være Gud som har skjenket denne nåde som omslutter alle ting, om de er sett eller usett!”

“Da Guds kallen lød,” har ‘Abdu’l-Bahá skrevet, “pustet den et nytt liv inn i menneskehetens legeme og inngjød en ny ånd i hele skaperverket. Dette er grunnen til at verden er blitt beveget i sitt innerste, og til at menneskenes hjerter og bevissthet er blitt gjenopplivet. Snart vil tegnene på denne

fornyelse bli åpenbart, og de som er i dyp søvn, vil bli vekket.”

Alminnelig gjæring

Når vi betrakter verden omkring oss, tvinges vi til å legge merke til de utallige bevis på den alminnelige gjæringsprosess som på hverteneste kontinent på jorden og på alle menneskelivets felter, det være seg religiøse, sosiale, økonomiske eller politiske, renses og omformer menneskeheten i forventning om den dag da menneskeslektens helhet vil være anerkjent og dens enhet grunnlagt. En todelt prosess kan imidlertid skjernes, der hver del på sin måte og i stadig stigende tempo tenderer mot å bringe til et klimaks de krefter som er i ferd med å forvandle planetens overflate. Den første er hovedsakelig en integrerende prosess, mens den annen dypest sett er oppløsende. Under førstnevntes stadige utvikling avduker den et system som godt kan tjene som mønster for den statsordning som en merkverdig uordnet verden stadig nærmer seg, mens sistnevnte, i takt med at dens oppløsende innflytelse øker, tenderer mot å rive ned, med økende voldsomhet, de antikverte stengsler som søker å blokkere menneskehetens fremgang mot dens skjebnebestemte mål. Den konstruktive prosessen står forbundet med Bahá'u'lláhs fremvoksende tro og er et forvarsel om den nye verdensorden som denne tro om ikke lenge må opprette. De destruktive krefter som preger den annen, bør settes i forbindelse med en sivilisasjon som har nektet å svare til en ny tidsalders forventninger og følgelig havner i kaos og nedgang.

Som et resultat av disse motstridende tendensene blir det utkjempet en titanisk, en åndelig kamp av et omfang uten

sidestykke og dog usigelig strålende i sin endelige følger i denne overgangstiden som det organiserte samfunn av Bahá'u'lláhs tilhengere og menneskeheten som helhet nå gjennomlever.

Den ånd som har inkarnert seg i en fremvoksende tros institusjoner, har i løpet av sin fremmarsj for å frelse verden møtt og er nå i kamp med slike krefter som i de fleste tilfeller er dens egen rake motsetning, og hvis fortsatte eksistens uunngåelig må forhindre den fra å oppnå sin hensikt. Det bør bemerkes at de hule og forslitte institusjoner, de dødsmerkede doktriner og trosoppfatninger, de utlevde og diskrediterte tradisjoner som disse krefter representerer, i visse tilfeller er blitt undergravet ved sin senilitet, sitt tap av en sammenbindende kraft og sin egen iboende fordervelse. Noen få er blitt feiet bort av de fremstormende krefter som bahá'í-troen så gåtefullt utløste da den ble født. Andre har dødd ut og er blitt bragt fullstendig i vanry i troens tidlige utviklingsstadier som en direkte følge av sin forgjeves og hjelpeløse motstand mot dens fremvekst. Atter andre hadde, av frykt for den gjennomgripende innflytelsen av de institusjoner som den samme tro på et senere stadium var blitt legemliggjort i, mobilisert sine styrker og satt i gang sitt angrep, og var etter en kort og illusorisk fremgang bestemt til i sin tur å skulle lide et vanærende nederlag.

Denne overgangstiden

Det er ikke min hensikt å påminne om, enn si forsøke å detaljanslysere, de åndelige kamper som senere er tilkommet, eller å antegne de seire som har bidratt til å øke glansen for Bahá'u'lláhs tro siden dagen for dens grunnleggelse. Min

hovedanliggende gjelder ikke de hendelser som har særpreget den første, den apostoliske tidsalder for Bahá'u'lláhs tro, men snarere de fremstående begivenheter som utspiller seg i og de tendenser som karakteriserer formingstiden i dens utvikling, denne overgangstiden hvis lidelser er forløperne for den lykksalighetens æra som skal gi Guds endelige hensikt for hele menneskeheten konkret form.

I et tidligere brev har jeg i korthet hentydet til mektige rikers og imperiers fall like før 'Abdu'l-Bahás bortgang, som kan sies å ha innvarslet åpningsfasen i den overgangstiden vi nå befinner oss i. Oppløsningen av det tyske keiserrike, det ydmykende nederlag tilføyet dets hersker, som etterfulgte og nedstammet i rett linje fra den prøyssiske konge og keiser som Bahá'u'lláh hadde tilstilet sin høytidelige og historiske advarsel, sammen med utslettelsen av det østerriksk-ungarske kongedømme, etterlevningen av det en gang så mektige hellige romerske keiserrike, ble begge utløst av en krig hvis utbrudd bebudet begynnelsen av den frustrasjonens tidsalder som er bestemt å skulle gå forut for opprettelsen av Bahá'u'lláhs verdensorden. Begge disse betydningsfulle begivenhetene kan betraktes som de tidligste hendelser i denne stormfulle tidsalder, hvis mørkeste fases ytterste utkant vi nå begynner å tre inn i.

Til Napoleon III's overmann hadde vår tros opphavsmann i sin Aller Helligste Bok stilet denne klare og illevarslende advarsel, like før kongens seier: "O konge av Berlin! ... Ta deg i akt, så ikke hovmod avholder deg fra å anerkjenne den guddommelige åpenbarings daglysning, så ikke jordiske begjær stenger deg ute, som ved et slør, fra Herren over tronen foroven

og jorden forneden. Således rådes du av den aller høyestes Penn. Han er sannelig den aller nådigste, den overmåte gavmilde. Kom i hu ham som hadde en makt som overtraff din makt (Napoleon III) og en stilling som overgikk din stilling. Hvor er han? Hvor er det blitt av de ting han eide? La deg advare, og vær ikke av dem som er i tung søvn. Det var han som kastet Guds tavle bak seg da vi gjorde ham kjent med hva tyranniets skarer hadde påført oss av lidelse. Derfor ble han anfalt av vanære fra alle kanter, og stort var hans tap da han gikk i sin grav. Tenk dypt, o konge, på ham og på dem som lik deg har erobret byer og hersket over mennesker. Den overmåte barmhjertige støtte dem ut av deres palasser og ned i graven. Gi akt på advarselen, vær du av dem som er tenksomme.”

“O Rhinens bredder!” profeterer Bahá’u’lláh et annet sted i samme bok. “Vi har sett dere dekket av blod, for gjengjeldelsens sverd ble trukket mot dere. Og dere skal få nok en omgang. Og vi hører veklagene fra Berlin, skjønt den i dag fremstår i åpenbar glans.”

Islams sammenbrudd

Sammenbruddet i sjiahierarkiets makt i et land som i århundrer hadde vært en av muslimsk fanatismes uinntagelige høyborger, var den uunngåelige konsekvens av sekulariseringsbølgen som en tid senere skulle invadere noen av de mektigste og mest konservative geistlige institusjoner på både det europeiske og det amerikanske kontinent. Selv om den ikke var en direkte følge av siste krig, så understreket denne plutselige rystelsen som hadde grepet islamsk ortodoksis hittil

urokkelige støtte, den uro som hjemsoekte en krigstrett verden. I Bahá'u'lláhs fødeland hadde sjiaislam en gang for alle mistet sin stridsevne som en konsekvens av sin uforsonlige fiendskap mot hans tro, hadde tapt sine rettigheter og privilegier, blitt degradert og demoralisert og dømt til å eksistere i et håpløst halvmørke for til sist å slukne helt. Imidlertid måtte ikke mindre enn tjue tusen martyrer ofre livet før den Sak de hadde stått for og dødd for, kunne notere denne første seier over dem som var de første til å forkaste dens påstander og meie ned dens tapre stridsmenn. "De pådrar seg Guds vrede, og blir slått av fattigdom."

"Se," skriver Bahá'u'lláh i en kommentar til et fallent folks tilbakegang, "hvordan sjiaislams ord og gjerninger har dempet dens tidlige dagers glød og glede og falmet dens opprinnelig klare lysglans. I dens tidligste dager, mens de ennå holdt seg til forordningene forbundet med sin profets navn, menneskehetens Herre, var deres karriere preget av en ubrutt kjede av seire og triumfer. Da de gradvis vek bort sin ideelle leders og mesters sti, da de vendte seg bort fra Guds lys og forkvaklet prinsippet om hans guddommelige enhet, og da de i økende grad rettet oppmerksomheten mot dem som bare var åpenbarerne av kraften i hans ord, ble deres makt vendt til svakhet, dere ære til skam og deres mot til frykt. Du er vitne til hvilket uføre de er havnet i."

Qajar-dynastiet, den erklærte forsvarer og det villige redskap for en geistlighet i forfall, falt nesten samtidig med den ydmykelse som var blitt de geistlige sjialederne til del. Fra sjah Muhammad ned til dette dynastis siste og svake monark ble Bahá'u'lláhs tro nektet den uhildede vurdering, den upartiske

og rimelige behandling som dens sak hadde et berettiget krav på. Den var tvert imot blitt grusomt sjikanert og konsekvent sveket og forfulgt. Bábs martyrdød; Bahá'u'lláhs forvisning; inndragningen av hans jordiske eiendom; fengslingen av ham i Mazandarán; skrekkveldet som sperret ham inne i det mest pestbefengte fangehull; intrigene, protestene og baktalelsene som tre ganger fornyet hans eksil og førte til at han til sist ble fengslet i den ødsligste by; de skammelige dommene som ble avsagt over hans uskyldige tilhengers personer, eiendom og ære, med de juridiske og geistlige myndigheters passive medviten – disse hendelsene utpeker seg som noen av de sorteste gjerninger som ettertiden vil holde dette blodbestenkede dynasti ansvarlig for. Enda en hindring som hadde søkt å sperre troens fremmarsj, var nå fjernet.

Selv om Bahá'u'lláh var blitt forvist fra sitt hjemland, var den på ingen måte i ferd med å trekke seg tilbake, den flodbølge av ulykker som med slik voldsomhet hadde feiet over ham og over Bábs tilhengere. Under sultanen av Tyrkia, hans Saks erkefiende, var det åpnet et nytt kapittel i historien om hans stadig tilbakevendende prøvelser. Omstyrtingen av av sultanatet og kalifatet, sunniislams tvillingsøyer, kan ikke betraktes i noe annet lys enn som den uunngåelige konsekvens av den bitre, vedvarende og overlagte forfølgelse av Saken som monarkene av Osmans vaklende hus, de anerkjente etterfølgere av profeten Muhammed, hadde satt i gang. Fra byen Konstantinopel, det tradisjonelle sete for både sultanatet og kalifatet, hadde Tyrkias herskere over en periode på nesten trekvart århundre med uforminsket iver bestrebet seg på å demme opp for en tro som de fryktet og avskydde. Fra den tid da Bahá'u'lláh satte sin fot på tyrkisk jord og i praksis ble en

fange hos islams mektigste makthaver, til året da Det hellige land ble befridd for det tyrkiske åk, hadde suksessive kalifer, og i særdeleshet sultanene Abdu'l-'Aziz og Abdu'l-Hamid, med full utfoldelse av den åndelige og verdslige autoritet som deres høye stilling hadde forlenet dem med, påført vår tros grunnlegger og hans Pakts Midtpunkt en slik smerte og trengsel som hverken tanken kan fatte eller penn eller tunge beskrive. De alene kunne ha målt deres omfang eller båret dem.

Om disse kvalfulle prøvelsene har Bahá'u'lláh gjentagne ganger båret vitnesbyrd: "Ved den allmektiges rettferdighet! Skulle jeg fortelle deg historien om de ting som er vederfart meg, ville menneskers sjel og sinn være ute av stand til å bære vekten av dette. Gud selv vitner for meg." "Gjennom tjue års forløp," har han skrevet til kristenhetens konger, "har vi hver dag smakt smerten av en ny prøve. Ingen av dem som var før oss, har utholdt de ting som vi har utholdt. Gid dere kunne fatte det. De som reiste seg mot oss, har drept oss, har utgytt vårt blod, plyndret vår eiendom og krenket vår ære." "Kom i hu mine sorger," har han åpenbart i en annen forbindelse, "mine bekymringer og min uro, mine kvaler og prøvelser, mine fangekår, de tårer jeg har felt, min bitre pine og nå mitt fangenskap i dette fjerne land... Kunne du bli fortalt hva som er vederfart Den Evige Skjønnhet, så ville du flykte ut i ørkenen og gråte såre heftig... Hver morgen når jeg stod opp fra mitt leie, oppdaget jeg hærskarer av utallige lidelser samlet bak min dør. Og hver aften når jeg la meg, da se – mitt hjerte ble pint av smerten av hva det hadde lidd ved sine fienders djevelske grusomhet."

Ordrene som disse fiendene utstedte, forvisningene

som de forordnet, ydmykelsene som de voldte, planene som de la, undersøkelene som de gjennomførte, truslene som de uttalte, grusomhetene som de vare rede til å begå, intrigene og gemenheten som de, deres ministre, deres guvernører og militære ledere hadde nedverdiget seg til, utgjør et historisk vitnesbyrd som neppe kan finne en parallell i noen åpenbart religions historie. Bare oppregningen av de mest fremtredende trekk ved dette dystre tema ville være nok til å fylle en bok. De var fullt klar over at det åndelige og administrative midtpunkt for den Sak de hadde bestrebet seg på å utrydde, nå hadde forflyttet seg til deres rike, at dens ledere var tyrkiske borgere, og at alle de ressurser som disse kunne oppby, var prisgitt dem. En av de mest fengslende og gåtefulle episoder i samtidens historie må for enhver tvilende iakttagere være at denne despotismen til sist skulle ha mislyktes i å utrydde blott en håndfull av sine dømte undersåtter, og det gjennom en periode på nesten tre snes og ti år mens den fortsatt var i besittelse av sin ubestridte autoritets fylde, mens den ble styrket av et nabolands sivile og geistlige myndigheters renkespill og var forvisset om støtte fra de av Bahá'u'lláhs slektninger som hadde gjort opprør mot hans Sak og trukket seg bort fra den.

Det stod ikke til å nekte at den Sak som Bahá'u'lláh fortsatt var den synlige leder for, hadde seiret, en kortsynt fiendes beregninger til tross. Dette kunne intet uhildet sinn lenger ta feil av eller benekte om man kom under overflaten av de forhold som omgav fangen i Akka. Selv om den spente situasjonen som var blitt mindre streng, økte for en tid etter Bahá'u'lláhs bortgang, og farene forbundet med en fortsatt uavklart situasjon igjen ble vakt, ble det stadig klarere at de snikende forfallskrefter som i mange lange år hadde tæret seg

inn til margin på en syk nasjon, nå beveget seg mot et klimaks. En serie indre krampetrekninger, den ene mer ødeleggende enn den foregående, var allerede blitt utløst og var bestemt å skulle bringe i sitt kjølvann en av de mest katastrofale hendelser i moderne tid. Mordet på denne arrogante despoten i året 1876; den russisk-tyrkiske konflikten som snart fulgte i kjølvannet av dette; frigjøringskrigene som etterfulgte den; fremveksten av ungtyrkerbevegelsen; den tyrkiske revolusjon i 1909 som førte til Abdu'l-Hamids fall; Balkan-krigene med deres katastrofale konsekvenser; frigjøringen av Palestina, med verdenssenteret for en frigjort tro i byene Akka og Haifa; den ytterligere oppstykkingen som Versailles-traktaten forordnet; avskaffelsen av sultanatet og huset Osmans fall; utraderingen av kalifatet; fjerningen av statsreligionen; tilsidesettelsen av sjarialoven og innføringen av et alminnelig sivilt lovverk; undertrykkelsen av forskjellige ordener, trosoppfatninger, tradisjoner og seremonier som var antatt å være uløselig forbundet med den muslimske tros struktur – disse begivenhetene fulgte med en letthet og hurtighet som ingen hadde våget å forestille seg. I disse ødeleggende slag, tilføyet av venn som av fiende, av kristne nasjoner og bekjennende muslimer, så enhver tilhenger av Bahá'u'lláhs forfulgte tro tegn på sin religions avdøde grunnleggers styrende hånd som fra det usynlige rike slapp løs en flodbølge av velfortjente ulykker på en opprørsk religion og nasjon.

Sammenlign de tegn på guddommelig hjem søkelse som rammet Jesu Kristi forfølgere, med disse historiske gjengjeldelser som i siste del av bahá'í-æraens første århundre har styrtet den fremste motstanderen av Bahá'u'lláhs religion ned i støvet. Hadde ikke den romerske keiser i den annen

halvdel av det første århundre i den kristne æra, etter en pinefull beleiring av Jerusalem, lagt den hellige by øde, ødelagt templet, vanhelliget det aller helligste, røvet dets skatter og ført dem til Roma, anlagt en hedensk koloni på Sions berg, massakrert jødene og forvist og spredt de overlevende?

Sammenlign enn videre disse ord som den forfulgte Kristus ifølge evangeliene talte til Jerusalem, med Bahá'u'lláhs henvendelse til Konstantinopel, åpenbart mens han lå i sitt fjerne fengsel, og nedtegnet i hans *Aller Helligste Bok*: "Jerusalem, Jerusalem, du som slår profetene i hjel og steiner dem som blir sendt til deg! Hvor ofte ville jeg ikke samle dine barn, som en høne samler kyllingene under sine vinger. Men dere ville ikke." Og atter, mens han gråt over byen: "Om også du på denne dagen hadde forstått hva som tjener til fred! Men nå er det skjult for dine øyne. Det skal komme dager da dine fiender kaster en voll opp omkring deg, omringer deg og trenger inn på deg fra alle kanter og slår deg og dine innbyggere til jorden. Det skal ikke bli stein tilbake på stein i deg, fordi du ikke forstod at tiden var kommet da Herren gjestet deg."

"O sted som ligger ved de to havs kyster! Tyranniets trone er i sannhet blitt satt på deg, og hatets flamme er blitt opptent i ditt bryst, slik at skaren i det høye og de som kretser om Den Opphøyede Trone har jamret og klaget seg. Hos deg ser vi de dåraktige herske over de vise og mørket briske seg mot lyset. Du er virkelig fylt av åpenbart hovmod. Har din ytre prakt gjort deg innbilsk? Ved ham som er menneskehetens Herre! Den skal snart forgå, og dine døtre og dine enker og alle de slekter som bor hos deg, skal klage seg. Således belæres du av den allvitende, den allvise."

Til sultan Abdu'l-'Aziz, monarken som hadde gitt befaling om hver av Bahá'u'lláhs tre forvisninger, rettet grunnleggeren av vår tro disse ord mens han var fange i sultanens hovedstad: "Lytt, o konge, til det som ytres av ham som sier sannheten, av ham som ikke ber deg belønne ham med de ting Gud har valgt å skjenke deg, ham som med usvikelig sikkerhet betrer den strake sti ... Sett Guds ufeilbarlige vekt for dine øyne, og vei du dine gjerninger i denne vektskål hver en dag, hver en stund i ditt liv som stod du i hans nærvær. Ransak deg selv før du kalles til regnskap, på den dag da intet menneske skal ha styrke til å stå av frykt for Gud, den dag da de likegyldige skal bringes til å beve."

Til ministrene i den tyrkiske stat åpenbarte han i samme tavle: "Det anstår dere, o statens ministre, å overholde Guds forordninger og å forsake deres egne lover og bestemmelser og å være av dem som er ledet rett ... Dere skal, om ikke lenge, oppdage følgene av det dere vil ha bedrevet i dette forgjengelige liv, og skal bli gjengjeldt for dem ... Hvor stort er ikke tallet på dem som i forgangne tider har begått de ting som dere har begått, og som til sist har vendt tilbake til støvet og møtt sin uunngåelige dom, skjønt de stod over dere i rang! ... Dere skal følge like etter dem og skal nødsages til å tre inn i en bolig der ingen skal finnes til å bli deres venn eller til å hjelpe dere ... Deres livs dager skal henrulle, og alle de ting dere driver på med og roser dere av, skal forgå, og dere skal visse bli kalt av en skare av hans engler til det sted der all skapningens lemmer skal bringes til å beve og det skal gå kaldt nedover ryggen på enhver undertrykker ... Dette er den dag som uunngåelig skal komme over dere, timen som ingen kan utsette."

Mens Bahá'u'lláh levde i eksil blant Konstantinopels innbyggere, rettet han disse ord til dem i samme tavle: "Frykt Gud, dere byens innvånere, og så ikke splidens frø blant folk ... Deres dager skal svinne hen likesom dagene har svunnet hen for dem som var før dere. Til støv skal dere vende tilbake, likesom deres fordums fedre vendte tilbake." "Ved vår ankomst til byen," bemerker han videre, "fant vi at dens guvernører og eldste var som barn som samlet seg og moret seg med leire ... Vårt indre øye gråt såre over dem og over deres overtredelser og deres fullstendige ringeakt for den ting de ble skapt for ... Den dag nærmer seg da Gud vil ha oppreist et folk som vil komme våre dager i hu, som vil berette historien om våre prøvelser, som vil forlange at våre rettigheter gis oss tilbake av dem som uten en tøddel av bevis har behandlet oss med åpenlys urettferdighet. Gud behersker visselig deres liv som har krenket oss, og er vel vitende om deres gjerninger. Han vil for visst ta dem fatt for deres synder. Han er sannelig den frykteligste hevner." "Lytt derfor til min tale," er hans nådige formaning til dem, "og vend tilbake til Gud og angre, så han gjennom sin nåde kan ha barmhjertighet med dere, kan bortvaske deres synder og tilgi deres overtredelser. Hans barmhjertighets storhet overgår hans vredes styrke, og hans nåde omslutter alle som er skapt og iført livets kledning, om de hører fortiden eller fremtiden til."

Og endelig finner vi disse profetiske ord nedtegnet i Lawh-i-Ra'is: "Lytt, o høvding ... til Guds røst, den ypperste, hjelperen i fare, den selvbestående ... Du har, o høvding, forøvet det som bragte Muhammed, Guds Apostel, til å stønne i det mest opphøyede paradys. Verden har gjort deg hovmodig i den grad at du har vendt deg bort fra det åsyn ved hvis strålende

skinn de himmelske hærskarer er blitt forklaret. Snart skal du befinne deg i åpenbar forlegenhet... Den dag nærmer seg da Mysteriets Land (Adrianopel) og det som befinner seg ved siden av det, skal bli forandret og gli ut av kongens hender, og det skal oppstå uro, og veklagens røst skal oppløftes, tegnene på skadeverk skal avsløres på alle kanter, og det skal bre seg forvirring på grunn av det som er vederfart disse fanger ved de undertrykkende skarers hender. Tingenes forløp skal endres, og forholdene skal bli så ille at selve sanden på øde åser vil jamre seg, og trærne på fjellet vil gråte, og ut av alle ting vil det flyte blod. Da vil du se folket i stor nød.”

Det måtte gå tretten hundre år fra profeten Muhammeds død før det skulle bli vist fullt ut og offentlig at kalifatet var en illegitim institusjon, hvis grunnleggere hadde tilranet seg myndigheten til Guds Apostels rettmessige etterfølgere. En institusjon som ved sin begynnelse hadde tråkket på en så hellig rett og utløst en så kvalfull splittelses krefter, en institusjon som i den senere tid hadde tilføyet et så hårdt slag til en tro hvis forløper selv var en etterkommer av nettopp de imamer hvis myndighet denne institusjon hadde fornektet, fortjente fullt ut den straffedom som hadde beseglet dens skjebne.

Teksten i visse muhammedanske overleveringer som muslimer selv anerkjenner som autentiske, og som er blitt hyppig sitert av fremstående bahá'í lærde og forfattere fra Orienten, vil tjene til å bekrefte og belyse det tema jeg har forsøkt å utdype: “I de siste dager skal en fryktelig ulykke ramme mitt folk ved deres herskers hender, en ulykke som er slik at intet menneske noensinne har hørt den bli overgått. Så reddsom vil den være at ingen kan finne seg et ly. Gud vil da nedsende en

av mine etterkommere, en som er utgått fra min familie, som vil oppfylle jorden med rimelighet og rettferd, likesom den er blitt fylt med urettferdighet og tyranni.” Og atter: “Mitt folk vil bevitne en dag da kun et navn vil være igjen av islam og av Koranen blott et ytre skinn. Den tids lærde vil være de ondeste verden noensinne har sett. Fra dem er det utgått fortred, og på dem vil den falle tilbake.” Og atter: “I den stund skal hans forbannelse komme ned over dere, og deres onde skjebne skal hjemsóke dere, og deres religion skal forbli et tomt ord på deres tunger. Og når disse tegn viser seg blant dere, så vent dere den dag da den glovarme vind vil ha feiet over dere, eller den dag da dere vil ha blitt vansiret, eller da stener vil ha regnet ned over dere.”

“O Koranens folk,” bekrefter Bahá'u'lláh megetsigende idet han henvender seg til sunni- og sjiaislams samlede styrker, “sannelig, Guds Profet, Muhammed, feller tårer ved synet av deres grusomhet. Dere har visselig fulgt deres onde og fordervede begjær og vendt ansiktet bort fra ledelsens lys. Om ikke lenger vil dere bevitne resultatet av deres gjerninger; for Herren min Gud ligger på lur og gir akt på deres adferd ... O skare av muslimske geistlige! Ved deres gjerninger er folkets opphøyede stade blitt fornedret, islams banner blitt omsnudd, og dens veldige trone har falt.”

Svekkede kristne institusjoner

Så langt om islam og de knusende slag som dens ledere og institusjoner har fått – og fortsatt kan få – i dette det første århundre av bahá'í-æraen. Hvis jeg har oppholdt meg for lenge

ved dette tema, hvis jeg i uforholdsmessig grad har sitert fra de hellige skrifter til støtte for mitt argument, så er det utelukkende fordi jeg er fast overbevist om at disse straffende ulykker som har regnet ned på den fremste undertrykker av Bahá'u'lláhs tro, bør regnes ikke bare blant de mest gripende tildragelser i denne overgangstiden, men som noen av de mest forbløffende og betydningsfulle begivenheter i samtidens historie.

Både sunni- og sjiaislam hadde, gjennom de omveltninger som hadde grepet dem, bidratt til å påskynde den nedbrytende prosessen som jeg tidligere har henvist til – en prosess som ved selve sin natur skal bane vei for den fullstendige omorganisering og forening som verden, i alle aspekter av dens liv, må gjennomføre. Hva så med kristendommen og de kirkesamfunn som forbindes med den? Kan man si at denne forringelsesprosessen som har angrepet strukturen i Muhammeds religion, har unnlatt å øve sin skjebnesvangre innflytelse på de institusjoner som er forbundet med Jesu Kristi tro? Har disse institusjonene allerede opplevd virkningen av disse truende krefter? Er deres grunnvoll så sikker og deres livskraft så stor at de er i stand til å motstå dette angrepet? Vil de, etter hvert som en kaotisk verdens forvirring sprer seg og blir dypere, i sin tur falle som offer for disse kreftenes voldsomme fremferd? Har de mer ortodokse blant dem allerede reist seg, og hvis ikke, vil de så reise seg, for å slå tilbake fremstøtet fra en Sak som etter å ha brutt ned den muslimske ortodoksis barrierer nå rykker inn i kristendommens kjerneområde, på både det europeiske og det amerikanske kontinent? Ville en slik motstand legge de første spirer til ytterligere splid og forvirring og dermed indirekte tjene til å fremskynde den forjettede Dags komme?

Disse spørsmålene kan vi bare delvis besvare. Tiden alene kan avsløre hva slags rolle institusjonene direkte forbundet med den kristne tro er bestemt å skulle påta seg i denne formingstiden i bahá'í-æraen, denne mørke overgangstid som menneskeheten som helhet beveger seg gjennom. Slike begivenheter som allerede har funnet sted, er av en art som kan gi en pekepinn om hvilken retning disse institusjonene går i. Vi kan i noen grad anslå den sannsynlige virkningen de krefter som er virksomme både innenfor og utenfor bahá'í-troen, vil ha på dem.

At krefter preget av gudløshet, av en rent materialistisk filosofi og av utilslørt hedenskap er sluppet løs, nå er i ferd med å spre seg og – ved å styrke sin stilling – begynner å trenge inn i noen av de mektigste kristne institusjoner i den vestlige verden, er noe ingen uhildet iakttagere kan unnlate å innrømme. At disse institusjoner er i ferd med å bli stadig uroligere, at noen få av dem allerede har en vag anelse om den gjennomgripende innflytelse som Bahá'u'lláhs Sak utøver, at de etter hvert som deres indre kraft svekkes og deres disiplin slakkes, vil betrakte fremveksten av hans nye verdensorden med økende forferdelse og etterhånden bestemme seg for å angripe den, at en slik motstand igjen vil fremskynde deres fall – dette ville få, om noen, være tilbøyelige til å betvile, blant dem som oppmerksomt betrakter fremgangen for hans tro.

“Livskraften i menneskets tro på Gud er ved å dø ut i alle land,” har Bahá'u'lláh erklært. “Intet annet enn hans styrkende medisin kan noensinne helbrede den. Ugudelighetens tærende angrep eter seg inn i det menneskelige samfunns innerste organer. Hva annet enn hans mektige åpenbarings eliksir kan

rense og gjenopplive det?” “Verden har fødselsveer,” har han videre skrevet, “og dens opphisselse vokser fra dag til dag. Dens ansikt er vendt mot likegyldighet og vantro. Dens tilstand vil bli slik at det ikke ville være passende og sømmelig å åpenbare det nå.”

Denne trusselen fra sekularismen har angrepet islam og undergraver dens gjenværende institusjoner. Den har invadert Persia, trengt inn i India og reist sitt triumferende hode i Tyrkia. Den har allerede vist seg både i Europa og Amerika og utfordrer, i vekslende grad og under forskjellige former og betegnelser, grunnvollen for enhver etablert religion, og i særdeleshet de institusjoner og samfunn som er forbundet med Jesu Kristi tro. Det ville ikke være noen overdrivelse å si at vi er på vei inn i en periode som den fremtidige historiker vil betrakte som en av de meste kritiske i kristendommens historie.

Blant forkjemperne for den kristne religion er det allerede noen få som vedgår at de står overfor en alvorlig situasjon. “En bølge av materialisme feier over verden,” er vitnesbyrdet fra en av dens misjonærer ifølge teksten i deres offisielle rapporter. “Drivkraften og påtrykket i den moderne industrialisme, som trenger seg frem til og med i Sentral-Afrikas skoger og på slettene i det sentrale Asia, gjør folk overalt avhengige av materielle ting og opptatt av dem. Hjemme har kirken talt, kanskje for overfladisk, fra prekestol eller talerstol om trusselen fra sekularismen, selv om vi tilmed i England kan få mer enn et glimt av hva den betyr. Men for kirken på den annen side av verdenshavene er disse tingene bitre realiteter, fiender som den er i strid med ... Kirken har en ny fare å møte i land etter land – besluttsomt og fiendtlig angrep. Fra Sovjet-Russland støter

en avgjort anti-religiøs kommunisme vestover inn i Europa og Amerika, østover inn i Persia, India, Kina og Japan. Den er en økonomisk teori, avgjort knyttet til manglende tro på Gud. Den er en irreligiøs religion ... Den har en lidenskapelig kallsfølelse og gjennomfører sin anti-Gud-kampanje ved kirkens base hjemme i tillegg til at den setter inn sin offensiv mot dens frontlinje i ikke-kristne land. Et slikt bevisst, erklært, organisert angrep mot religion i sin alminnelighet og mot kristendommen i særdeleshet er noe nytt i historien. I noen land er en annen form for sosial og politisk tro likeså veloverveid i sitt besluttsomme fiendskap mot kristendommen, nemlig nasjonalismen. Men det nasjonalistiske angrepet på kristendommen er ofte knyttet til en form for nasjonal religion – til islam i Persia og Egypt, til buddhisme på Ceylon, mens kampen for offentlige rettigheter i India er forbundet med en fornyelse av både hinduisme og islam.”

I denne forbindelse er det ikke nødvendig for meg å forsøke å gjøre rede for hvordan disse økonomiske teorier og politiske filosofier fra etterkrigsperioden oppstod, og hva som kjennetegner dem; de har direkte og indirekte øvet sin skadelige innflytelse på institusjonene og trossetningene forbundet med ett av de mest utbredte og best organiserte religiøse systemer i verden, og de gjør det fortsatt. Det er deres innflytelse snarere enn deres opphav som er mitt hovedanliggende. Den overdrevne veksten av industrialismen og dens ledsagende onder, slik det ovenanførte sitat bevitner, de aggressive politiske tiltak igangsatt av dem som inspirerte og organiserte kommunistbevegelsen, og deres vedholdende bestrebelse; intensivering av en militant nasjonalisme, i visse land forbundet med en systematisk innsats for å vanære alle former

for kirkelig innflytelse, har uten tvil bidratt til avkristningen av massene og vært ansvarlig for en merkbar nedgang i kirkens autoritet, prestisje og makt. “Hele forestillingen om Gud,” har forfølgerne av den kristne religion stadig forkynt, “er en forestilling avledet fra de gamle orientalske despotier. Den er en forestilling som er aldeles uverdigg for frie mennesker.” “Religion,” har en av deres ledere hevdet, “er opium for folket.” “Religion,” erklærer teksten i deres offisielle publikasjoner, “er en brutalisering av folket. Undervisningen må styres slik at den utsletter denne ydmykelsen og denne idiotien fra folkets tanker.”

Den hegelske filosofi – som i andre land har insistert på å gjøre staten til Gud ved en intolerant og militant nasjonalisme, har innskjerpet krigsånden og egget til rasebasert fiendskap – har likeledes ført til en markant svekkelse av kirken og til en alvorlig reduksjon av dens åndelige innflytelse. Til forskjell fra den djerne offensiven som en erklært ateistisk bevegelse hadde valgt å igangsette mot den, både innenfor Sovjetunionen og utenfor dens grenser, er denne nasjonalistiske filosofien, som kristne herskere og regjeringer har støttet, et angrep rettet direkte mot kirken av dem som tidligere var dens erklærte tilhengere, et forræderi mot dens sak av dens egne venner og frender. Den ble dolket av en fremmed og militant ateisme utenfra og innenfra av forkynnerne av en kjettersk doktrine. Begge disse kreftene, hver av dem virksomme innenfor sin egen sfære og med bruk av sine egne våpen og metoder, er enn videre blitt dyktig fremhjulpet og oppmuntret av den rådende modernistiske ånd, med dens vektlegging av en rent materialistisk filosofi som, etter hvert som den sprer seg, i økende grad tenderer mot å skille religionen fra menneskets

dagligliv.

Den samlede virkning av disse merkelige og fordervede doktriner, disse farlige og forræderske filosofier, er naturlig nok blitt skarpt følt av dem som i sine læresetninger innskjerpet en motsatt og fullstendig uforenlig ånd og grunnsetning. Konsekvensene av sammenstøtet som uunngåelig fulgte mellom disse motstridende interesser, var i noen tilfeller katastrofale og den anrettede skade uopprettelig. I nesten alle deler av verden har medlemmene og lederne av kristne kirkelige institusjoner lidd tilbakeslag, og de mest slående trekk ved disse fremgår av begivenheter som at den gresk-ortodokse kirke i Russland opphørte som statens religion og ble oppdelt i mindre enheter, noe som skjedde etter det slag som romerkirken var blitt rammet av som følge av det østerriksk-ungarske monarkis fall; den samme kirke ble forfulgt i Mexico; i hjertet av Europa utsettes både katolikker og lutheranere for undersøkelser, arrestasjoner, skremsler og tilfeller av terrorisering; som et resultat av militærkampanjen i Afrika er en annen gren av kirken blitt kastet ut i kaotiske forhold; både anglikanske og prebyterianske kristne misjoner i Persia, Tyrkia og Det fjerne Østen opplever en tilbakegang; illevarslende tegn gir et forvarsel om alvorlige komplikasjoner i de tvetydige og usikre forhold som nå eksisterer mellom pavestolen og visse nasjoner på det europeiske kontinent. At samholdet i noen av disse institusjoner er blitt ugjenkallelig brutt, er altfor åpenbart til å kunne mistydes eller benektes av en intelligent iakttager. Kløften mellom fundamentalister og liberale blant deres tilhengere blir stadig større. Deres trosbekjennelser og dogmer er blitt utvannet og i visse tilfeller ignorert og forkastet. Deres grep på menneskers adferd løsner, og i deres organisasjoner

avtar personalet i antall og innflytelse. Fryktsomheten og falskheten hos deres forkynnere blir i flere tilfeller blottstilt. Deres eiendommer er i noen land forsvunnet, og kraften i deres religiøse opplæring har minsket. Deres templer er delvis blitt forlatt og ødelagt, og fordi Gud, hans lære og hans formål er glemte, er de blitt svekket og overøst med ydmykelser.

Kunne ikke denne oppløsningstendensen, som sunni- og sjiaislam så iøynefallende er blitt rammet av, slippe løs enda flere ulykker på den kristne kirkes ulike trosbekjennelser etter hvert som den når sitt klimaks? Bare fremtiden kan avsløre på hvilken måte og hvor raskt denne prosessen, som alt er begynt, vil utvikle seg. Man kan heller ikke nå anslå i hvilken grad de angrep som en fortsatt mektig geistlighet ennå kan sette inn mot høyborgene for Bahá'u'lláhs tro i Vesten, vil gjøre denne tilbakegangen klarere og utvide omfanget av uunngåelige katastrofer.

Dersom kristendommen ønsker og venter å tjene verden i den nåværende krisen, skriver en prest i den presbyterianske kirken i Amerika, må den "skjære gjennom kristendom tilbake til Kristus, gjennom den århundrer-gamle religionen om Jesus tilbake til Jesu opprinnelige religion". I annet fall, tilføyer han betydningsfullt, "vil Kristi ånd leve i andre institusjoner enn våre egne".

En så markert nedgang i styrken og samhörigheten hos de elementer som utgjør kristensamfunnet, har i sin tur, som vi vel kunne vente, ført til at det har dukket opp et økende antall obskure sekter, merkelige og nye former for gudsdyrkelse, unyttige filosofier, hvis forfuskede doktriner har intensivert

forvirringen i en problemfylt tid. I sine læresetninger og virksomheter kan de sies å avspeile og bevitne opprøret, misnøyen og de forvirrede forhåpninger hos de desillusjonerte masser som har sviktet de kristne kirkers sak og trukket seg fra sitt medlemskap der.

Man kunne nesten trekke en parallell mellom disse forvirrede og forvirrende tanke-systemer som er den direkte følge av hjelpeløsheten og forvirringen som hjemsøker den kristne tro, og det store mangfold av populære kultuser, av motepregede og svevende filosofier som blomstret i de innledende århundrer av den kristne æra, og som forsøkte å absorbere og fordreie det romerske folks statsreligion. De hedenske gudsydkere som på den tid utgjorde hoveddelen av befolkningen i Vestromerriket, fant seg omgitt og i visse tilfeller truet av den fremherskende nyplatonistsekten, av tilhengerne av naturreligioner, av gnostiske filosofer, av Filons filosofi, mitraisme, tilhengerne av den aleksandrinske kultus og et mangfold av beslektede sekter og trosoppfatninger, langt på vei på samme måte som forsvarerne av den kristne tro, den dominerende religion i den vestlige verden, i bahá'í-æraens første århundre er i ferd med å innse hvordan deres innflytelse undergraves av en flom av motstridende trosoppfatninger, praksiser og tendenser som deres egen fallitt hadde hjulpet til å skape. Det var imidlertid denne samme kristne religion, som nå er falt ned i en slik tilstand av maktesløshet, som til sist viste seg i stand til å feie vekk hedendommens institusjoner og til å overskygge og undertrykke de kultuser som hadde blomstret i den tidsalderen.

Slike institusjoner som har forvillet seg langt bort fra

Jesu Kristi ånd og lære, må nødvendigvis, etter hvert som Bahá'u'lláhs ennå uutviklede verdensorden tar form og utfolder seg, tre i bakgrunnen og gi plass for fremgangen for de guddommelig forordnede institusjoner som er uløselig sammenvevet med hans lære. Guds iboende ånd som i kirkens apostoliske tid besjelet dens medlemmer, den ufordervede renheten i dens lære, den tidligste glansen av dens lys, vil uten tvil bli gjenfødt og gjenopplivet som den uunngåelige følgen av denne omdefineringen av dens grunnleggende sannheter og avklaringen av dens opprinnelige formål.

For Bahá'u'lláhs tro kan – om vi skulle gi en korrekt bedømmelse av den – aldri og ikke i noen del av sin lære avvike fra og langt mindre være i strid med det formål som besjeler Jesu Kristi tro, eller med den autoritet den er tillagt. Denne glødende hyllest som Bahá'u'lláh selv er blitt beveget til å gi opphavsmannen for den kristne religion, står som et tilstrekkelig vitnesbyrd om dette sentrale prinsipp i bahá'í-troen: “Vit, at da Menneskesønnen oppgav sin ånd til Gud, brast den hele skapning i en heftig gråt. Ved at han ofret seg selv ble imidlertid en ny egenskap inngytt i alle skapte ting. Tegnene på den er nå åpenbare foran deg, slik alle jordens folkeslag bevitner. Den dypeste visdom som vismennene har ytret, den grundigste lærdom som noen ånd har fremvist, den kunst som de dyktigste hender har frembragt, den innflytelse som de mektigste herskere har øvet, er bare manifestasjoner av den livgivende kraft som ble frigitt av hans overopphøyede, hans altgjennomtrengende og strålende ånd. Vi bevitner at da han kom til verden, utgjøt han sin herlighets stråleglans over alle skapte ting. Gjennom ham kom den spedalske seg av gjenstridighetens og uvitenhetens spedalskhet. Gjennom ham

ble den ukyske og den egensindige helbredet. Gjennom hans makt, født av den allmektige Gud, ble den blindes øyne åpnet og synderens sjel helliggjort... Han var det som rensset verden. Velsignet er det menneske som med et ansikt strålende av lys har vendt seg mot ham.”

Tegn på moralsk forfall

Jeg tror ikke det er nødvendig å si noe mer om tilbakegangen for religiøse institusjoner, hvis oppløsning utgjør et så viktig aspekt ved bahá'í-æraens formingsperiode. Både som et resultat av sekularismens stigende tidevann og som en direkte følge av sitt erklærte og vedvarende fiendskap mot Bahá'u'lláhs tro hadde islam sunket ned til et fornedrelsens dyp som sjeldent var nådd i dens historie. Av årsaker som ikke var fullstendige forskjellige fra dem som var virksomme i dens søsteretro, var kristendommen blitt stadig svakere og gav i økende grad sitt bidrag til den alminnelige oppløsningsprosessen – en prosess som nødvendigvis må gå forut for den grunnleggende gjenoppbyggingen av menneskenes samfunn.

Tegnene på moralsk forfall, til forskjell fra de ting som tyder på en oppløsning i religiøse institusjoner, synes å være ikke mindre merkbare og betydningsfulle. Tilbakegangen som har begynt i islamske og kristne institusjoners skjebne, kan sies å ha sitt motstykke i liv og vandel hos de individer som danner dem. Hvor vi enn vender blikket, uansett hvor flyktig vi iakttar det denne generasjon gjør og sier, så kan vi ikke la være å bli slått av de bevis på moralsk forfall som menn og kvinner rundt oss legger for dagen, enkeltvis så vel som kollektivt.

Det som hovedsakelig har ført til et så alvorlig og iøynefallende onde, er utvilsomt at religionen som sosial kraft er blitt svekket, noe som tilbakegangen for religiøse institusjoner bare er et ytre utslag av. "Religion," skriver Bahá'u'lláh, "er det fremste av alle midler for å skape orden i verden og fredfull tilfredshet hos alle som bor i den. Svekkelsen av religionens søyler har styrket de uvitendes hender og gjort dem dristige og hovmodige. Sannelig sier jeg, alt som har senket religionens høye stade, har øket de ondes egensindighet, og resultatet kan ikke bli annet enn anarki." "Religion," har han anført i en annen tavle, "er et strålende lys og en uinntagelig høyborg til beskyttelse og velferd for verdens folk, for gudsfrykten ansporer mennesket til å holde fast ved det som er godt og sky alt ondt. Dersom religionens lampe skulle bli formørket, vil følgen bli kaos og forvirring, og rettsinnets, rettferdighetens, roens og fredens lys vil opphøre å skinne." "Vit du," har han i nok en annen forbindelse skrevet, "at de som er virkelig vise, har lignet verden med det menneskelige tempel. På samme vis som menneskets legeme trenger et plagg for å kle det, således må menneskehetens legeme nødvendigvis prydes med rettferdighetens og visdommens kappe. Dens gevant er åpenbaringen skjenket den av Gud."

Det er derfor ikke til å undres over at når religionens lys slukkes i menneskenes hjerter, som en følge av menneskenes egensindighet, og man med overlegg kaster vrak på det guddommelig utpekte gevant som er ment å skulle pryde menneskets tempel, så begynner straks et beklagelig forfall i menneskehetens skjebne, og i sitt kjølvann fører det med seg alle de onde egenskaper som en egensindig sjel er i stand til å fremvise. Menneskenaturens fordervelse, forfallet i menneskets

vandel, korrumperingen og oppløsningen av menneskenes institusjoner viser seg under slike omstendigheter fra sine verste og mest frastøtende sider. Menneskets karakter forsimples, tilliten rokkes, disiplinens bånd slakkes, den menneskelige samvittighets røst bringes til taushet, følelsen av anstendighet og skam fordunkles, begrepene plikt, solidaritet, gjensidighet og lojalitet forvrenges, og selve følelsen av fred, glede og håp blir gradvis utslukket.

Vi kan vel innrømme at dette er den tilstand som både individer og institusjoner nærmer seg. “Man kan ikke finne to mennesker,” har Bahá’u’lláh skrevet i beklagelse over den tilstand en villfaren menneskehet befinner seg i, “som kan sies å være utad og innad forenet. Tegnene på splid og ondskap er tydelige overalt, selv om alle ble skapt til harmoni og enhet.” “Hvor lenge,” utbryter han i samme tavle, “vil menneskeheten ture frem i sin egensindighet? Hvor lenge vil uretten fortsette? Hvor lenge skal kaos og forvirring herske blant menneskene? Hvor lenge vil ufred ryste samfunnet? Akk, fortvilelsens vinder blåser fra alle kanter, og den strid som splitter og plager menneskene, øker daglig.”

Et så dekadent samfunn, som enten vil måtte gjenfødes eller gå til grunne, fremviser visse fremtredende trekk: Religiøs intoleranse, rasehat og patriotisk arroganse har igjen brutt frem; tegnene på egoisme, mistenksomhet, frykt og bedrageri gir seg i økende grad til kjenne; terrorisme, lovløshet, drukkenskap og kriminalitet sprer seg; den uslukkelige tørst og febrilske søken etter jordiske forfengeligheter, rikdom og fornøyer øker; familiesamhørigheten svekkes; foreldrenes styring blir slappere; man henfaller til overdreven nytelse; det

rår en uansvarlig holdning til ekteskapet, og derav følger en stigende bølge av skilsmisser. Kunst og musikk er degenerert, litteraturen infisert og pressen fordervet. “Dekadensens profeter” blir stadig mer aktive, og deres innflytelse brer seg. De går inn for samliv uten ekteskap, preker nudismens filosofi og kaller sømmelighet for intellektuelt oppspinn. De nekter å se på avling av barn som den hellige og fremste hensikt med ekteskapet, og fordømmer religion som opium for folket. Dersom de ble gitt frie tøyler, ville de føre menneskeslekten tilbake til barbari, kaos og endelig tilintetgjørelse.

Sammenbruddet i den politiske og økonomiske struktur

På det politiske område kan man oppdage en lignende tilbakegang, et ikke mindre merkbart tegn på oppløsning og forvirring i tiden vi lever i – en tid som en fremtidig historiker meget vel kan erkjenne å ha innledet Den Store Tidsalder, hvis gylne dager vi ennå kun kan danne oss et vagt bilde av.

De heftige og voldelige hendelser som i de senere år har belastet samfunnets politiske og økonomiske struktur nesten til bristepunktet, er for tallrike og sammensatte til at man innenfor rammen av denne generelle oversikten kan forsøke å komme frem til en dekkende vurdering av deres beskaffenhet. Heller ikke har disse prøvelsene, selv så ille som de har vært, syntes å ha nådd sitt klimaks og å ha brukt sin ødeleggende kraft i fullt monn. Hvor og hvordan vi enn betrakter verden, så byr den oss det triste og ynkværdige skue av en veldig, en svekket og dødsmerket organisme som sønderrives politisk

og kveles økonomisk av krefter som den hverken styrer eller forstår lenger. Den store depresjonen, etterdønningene etter de strengeste prøvelser menneskeheten noensinne hadde opplevd, oppløsningen av Versailles-systemet, gjenoppblomstringen av militarismen i dens mest truende aspekter, storstilte eksperimenter og nyfødte institusjoners mislykkede forsøk på å trygge fred og ro for folk, klasser og nasjoner – dette har gitt menneskeheten en bitter skuffelse og gjort den motløs. Dens forhåpninger er stort sett knust, dens livskraft avtar, dens liv er kommet i en merkelig uorden, dens enhet er bragt i alvorlig fare.

På det europeiske kontinent er inngrodd hat og tiltagende kappestrid igjen i ferd med å gruppere verdensdelens ulykksalige folk og nasjoner i kombinasjoner som er bestemt å skulle utløse de frykteligste og mest uforsonlige trengsler som menneskeheten i løpet av sin lange martyrhistorie har vært utsatt for. Det som meget vel kan vise seg å være en av de mest kritiske faser i den amerikanske republikks historie, varsler sin anmarsj på det nordamerikanske kontinent ved økonomiske trengselstider, oppløsning i industrien, utbredt misnøye med de feilslåtte eksperimentene som tok sikte på å rette opp en økonomi i dårlig balanse, og uro og frykt inspirert av muligheten for politiske forviklinger i både Europa og Asia. Asia, som fortsatt i stor grad knuges av en av de alvorligste prøvelser dette kontinent har opplevd i sin nyere historie, finner seg presset i sine østlige grensestrøk av fremrykkende krefter som truer med å intensivere de kamper som den tiltagende nasjonalisme og industrialisering blant områdets frigjorte raser til sist vil måtte fremkalle. I hjertet av Afrika luer ilden av en grusom og blodig krig – en krig som, hvilken

utgang den enn måtte få, er bestemt å skulle utøve en svært urovekkende innflytelse på menneskehetens raser og fargede nasjoner gjennom sine globale etterdønninger.

Med ikke mindre enn ti millioner mennesker under våpen, øvet og opplært i bruken av det mest avskyelige ødeleggelsesmaskineri som vitenskapen har oppfunnet; med tre ganger dette antall som kjenner seg plaget og irritert av fremmede rasers og regjeringers herredømme; med en like stor hær av forbitrede borgere som ikke makter å skaffe seg de materielle goder og nødvendigheter som andre med overlegg ødelegger; med en enda større mengde av mennesker som ynker seg under byrden av en stadig voksende krigsmakt og utarmes av det så godt som totale sammenbrudd i internasjonal handel – med onder som disse ville menneskeheten synes å være i ferd med å bevege seg inn i ytterkanten av den mest pinefulle fasen i sin eksistens.

Er det til å undres over at denne advarselen med overlegg skulle ha blitt fremsatt under et innlegg som en av Europas fremtredende ministre nylig holdt: “Dersom det igjen skulle bryte ut krig i større skala i Europa, må dette i sitt kjølvann lede til at sivilisasjonen slik vi nå kjenner den, bryter sammen. Som avdøde lord Bryce sa det: ‘Hvis ikke dere gjør slutt på krigen, vil krigen gjøre slutt på dere.’” “Stakkars Europa befinner seg i en nevrastenisk tilstand ...,” er vitnesbyrdet fra en av de mest fremtredende skikkelser blant dens nåværende diktatorer. “Det har mistet evnen til restitusjon, samhörighetens og sammensmeltingens livskraft. En krig til ville ødelegge oss.” “Det er sannsynlig,” skriver en av den kristne kirkes eminenteste og lærdeste rangspersoner, “at det vil måtte bli enda en stor

konflikt i Europa for definitivt å opprette en internasjonal autoritet en gang for alle. Denne konflikten vil bli redslenes verste redsel, og kanskje vil denne generasjon bli kalt til å ofre hundretusener av liv.”

Samfunnet trues i økende grad av ulykker som dets nåværende institusjoner ikke makter å avverge, noe som fremgår uten skygge av tvil av kjensgjerninger som at konferansene både for nedrustning og økonomi ble katastrofalt mislykket; at forhandlingene for å begrense sjøstridskreftene støter på hindringer; at to av verdens mektigste og mest våpenføre nasjoner har trukket seg tilbake fra aktivitetene og medlemskapet i Folkeforbundet; at det parlamentariske regjeringssystem er aldeles udugelig, som man ser av den senere tids utvikling i Europa og Amerika; at lederne og talsmennene for kommunistbevegelsen ikke evner å bevise riktigheten av det oppskrytte prinsippet om proletariatets diktatur; at herskerne i de totalitære stater i de senere år har utsatt sine undersåtter for farer og nød. Hva annet gjenstår, kan en rådvill generasjon med rette spørre, som kan fjerne kløften som blir stadig bredere, og som når som helst kan oppsluke samfunnet?

Seriøse menn og kvinner fra nesten alle samfunnslag, kringsatt av de samlede bevis på oppløsning, uro og fallitt, begynner å tvile på om samfunnet i sin nåværende organisasjonsform ved egen innsats og uten hjelp kan komme seg ut av det uføre som det synker dypere ned i. Ethvert system, med unntak av menneskeslektens forening, er blitt prøvd og prøvd igjen og funnet å være mangelfullt. Det er atter og atter blitt utkjempet kriger, og et utall av konferanser har møttes og rådslått. Traktater, avtaler og pakter er blitt omhyggelig

fremforhandlet, inngått og revidert. Statlige styreformer er blitt tålmodig utprøvd og stadig omformet og erstattet. Planer for økonomisk gjenoppbygging er blitt nøye uttenkt og samvittighetsfullt gjennomført. Og dog er krise blitt etterfulgt av krise, og forfallstempoet i en farlig ustabil verden har steget tilsvarende. En gapende avgrunn truer med å trekke inn i en felles ulykke både de tilfredse og de utilfredse nasjoner, både demokratier og diktaturer, kapitalister og lønsmottagere, europeere og asiater, jøder og ikke-jøder, hvite og fargede. Et vredesfylt forsyn, kunne kynikeren gjerne bemerke, har overlatt en ulykkelig klode til dens skjebne og fastsatt dens undergang med ugjenkallelig virkning. Menneskeheten, hardt prøvet og berøvet sine forventninger som den er, har uten tvil tapt retningssansen og synes i tillegg å ha mistet troen og håpet. Uten lederskap og uten visjon står den og vakler på randen av katastrofe. Den synes å være gjennomsyret av en følelse av at det er skjebnen som rår. Et stadig tettere mørke senker seg over menneskehetens skjebne etter hvert som det viker lenger og lenger tilbake fra ytterkanten av dens omtumlede livs dunkleste sone og trenger inn i selve dens hjerte.

Og dog, mens skyggene blir stadig dypere, kan ikke vi hevde at til tider synes gløtt av håp, lysglimt på den internasjonale horisont, å redusere mørket som omslutter menneskeheten? Ville det være usant å påstå at man, i en verden med ustabil tro og forstyrret tenkning, en verden med stadig flere stridsmidler, med uutslukkelig hat og rivalisering, allerede kan ane fremgang, enn så rykkvis, for de krefter som virker i harmoni med tidsånden? Skjønt skrålet istemt av etterkrigstidens nasjonalisme lyder høyere og mer pågående for hver dag, selv om Folkeforbundet for nåværende befinner

seg på fosterstadiet og stormskyene som samler seg for en tid fullstendig kan stille dets myndighet i skyggen og utslette dets maskineri, så manøvrerer institusjonen selv likevel i en retning som er høyst betydningsfull. Røstene som har latt seg høre helt fra forbundet ble opprettet, innsatsen som er gjort, arbeidet som allerede er utført gir et forvarsel om de seire som denne nylig stiftede institusjon, eller et eventuelt annet organ som kan komme til å ta dets plass, er bestemt å skulle vinne.

Bahá'u'lláhs prinsipp om kollektiv sikkerhet

En alminnelig sikkerhetspakt har vært hovedhensikten som disse anstrengelsene har gått i retning av å samle seg om, helt siden forbundet ble opprettet. Garantitraktaten som medlemmene hadde vurdert og diskutert i dets første utviklingsfaser; debatten om Genève-protokollen, hvor diskusjonen om den i en senere periode vakte så bitter strid blant nasjonene både innenfor og utenfor forbundet; det senere forslag om et Europas Forente Stater og om en økonomisk forening av denne verdensdelen; og sist, men ikke minst sanksjonspolitikken som medlemmene iverksatte, kan anses som de mest betydningsfulle milepæler i dets brogede historie. At ikke mindre enn femti av verdens nasjoner, alle medlemmer av Folkeforbundet, etter moden overveielse skulle ha konstatert og blitt ledet til å uttale sin dom mot en angrepshandling som etter deres vurdering er blitt utført med overlegg av et av dets medlemmer, en av Europas fremste makter; at de, stort sett, skulle ha blitt enige om å utsette den fordømte angriperen for kollektive sanksjoner og i svært stor utstrekning skulle ha lyktes i å gjennomføre sin beslutning, er uten tvil en

begivenhet uten sidestykke i menneskenes historie. For første gang i menneskehetens historie er systemet med kollektiv sikkerhet, bebudet av Bahá'u'lláh og forklart av 'Abdu'l-Bahá, blitt alvorlig oppfattet, drøftet og utprøvd. For første gang i historien er det blitt offisielt erkjent og offentlig erklært at det er helt nødvendig med både styrke og smidighet for at dette kollektive sikkerhetssystem skal kunne opprettes på en effektiv måte – styrke som innebærer bruk av tilstrekkelig makt for å sikre at det foreslåtte systemet vil virke, og smidighet for å sette det uttenkte maskineri i stand til å imøtekomme de legitime behov og aspirasjoner hos dets forurettede forsvarere. For første gang i menneskenes historie er det gjort forsøksvise bestrebelsler av verdens nasjoner på å påta seg kollektivt ansvar og på å supplere sine verbale løfter med faktiske forberedelser til kollektiv handling. Og nok en gang, for første gang i historien har det manifestert seg en offentlig opinionsbevegelse til støtte for den kjennelse som nasjoners ledere og representanter har uttalt, og for å sikre kollektiv handling som oppfølging av et slikt vedtak.

Hvor klare, hvor profetiske må ikke Bahá'u'lláhs ord lyde i lys av den senere tids internasjonale hendelser: "Vær forenet, o skare av verdens herskere, for dermed vil ufredens stormvær bli stillet blant dere og deres folk finne hvile. Skulle noen blant dere gripe til våpen mot en annen, så reis dere alle mot ham, for dette er intet annet enn åpenbar rettferdighet." "Den tid må komme," har han skrevet, der han bebuder de igangværende tentative bestrebelsler, "da det vil bli alminnelig forstått at det er tvingende nødvendig å holde en stor, en altfavnende sammenkomst av mennesker. Jordens herskere og konger må nødvendigvis være til stede, og under sin deltagelse i

forhandlingene må de overveie slike midler som vil grunnlegge verdens Store Fred blant menneskene. ... Skulle en konge gripe til våpen mot en annen, bør alle reise seg i fellesskap og hindre ham.”

“Verdens herskere,” skriver ‘Abdu’l-Bahá i en utdyping av dette temaet, “må slutte en bindende overenskomst og opprette en pakt med fornuftige, ukrenkelige og klare bestemmelser. De må kunngjøre den for hele verden og innhente hele menneskeslektens godkjennelse av den... Alle menneskehetens krefter må mobiliseres for å sikre at denne største pakt blir fast og varig... Grunnprinsippet i denne høytidelige pakten bør være så fast at dersom en regjering skulle overtre noen som helst av dens bestemmelser, så burde alle regjeringer på jorden reise seg for å bringe den til full underkastelse. Ja, menneskeslekten som helhet burde beslutte å ødelegge denne regjeringen med alle de midler den har til rådighet.”

Det kan ikke herske noen tvil overhodet om at det som allerede er gjort, så betydningsfullt og makeløst det enn er i menneskehetens historie, fortsatt står umåtelig langt tilbake for de helt nødvendige krav til det system som disse ord bærer bud om. Motstanderne av Folkeforbundet vil anføre at det fremdeles mangler den universelle karakter som er forutsetningen for varig suksess i virkningsfulle avgjørelser av internasjonale tvister. Dets opphavsmann, Amerikas Forente Stater, har forkastet det og holder seg fortsatt på avstand, mens Tyskland og Japan, som talte blant dets sterkeste forkjempere, har sviktet dets sak og trådt ut av medlemskapet. Andre vil hevde at så langt bør de fattede vedtak og gjennomførte aksjoner betraktes som kun storslåtte fakter snarere enn som

avgjørende bevis på internasjonal solidaritet. Atter andre kan påstå at selv om en slik kjennelse er avgitt og slike løfter er gitt, må kollektiv handling til sist forfeile sin endelige hensikt, og at Forbundet selv vil gå under og oversvømmes av den flodbølgen av trengsler som er bestemt å skulle ramme menneskeslekten som helhet. Hvordan dette enn forholder seg, kan man ikke overse betydningen av de steg som allerede er tatt. Uansett hva Forbundets status er, eller hva utfallet av dets historiske kjennelse vil bli, uansett hvilke prøvelser og tilbakeslag det vil måtte møte og utsettes for i den nærmeste fremtid, så må det erkjennes at en så viktig beslutning markerer en av de mest markante milepæler på den lange og tunge vei som må føre det til målet: det stadium der samtlige nasjoners enhet vil være det herskende prinsipp i det internasjonale liv.

Dette historiske steg er imidlertid bare et matt lysskjær i det mørke som omslutter en menneskehet i sinnsopprør. Det kan meget vel vise seg å være ikke mer enn kun et blaff, et flyktig glimt midt i en stadig dypere forvirring. Oppløsningsprosessen må ubønhørlig fortsette, og dens tærende innflytelse må trenge dypere og dypere inn i selve kjernen av en oppsmuldrende tidsalder. Det vil fortsatt fordres mye lidelse før menneskehetens stridende nasjoner, trosretninger, klasser og raser sammensmeltes i en altomfattende hjem søkelses smeltedigel og av en voldsom ildprøves flammer smis til ett organisk samvelde, ett veldig, forenet og harmonisk fungerende system. Ulykker så rystende at ingen kan forestille seg dem, kriser og omveltninger som ingen har drømt om, krig, hungersnød og pest kan meget vel gå sammen om å innprente i en likegyldig generasjons sjel de sannheter og prinsipper som den har forsmådd å anerkjenne og følge. En lammelse

mer smertefull enn den noen gang har opplevd, må smyge seg inn over et sønderbrutt samfunn og bebyrde dets struktur ytterligere før det kan gjenreises og fornyes.

“Sivilisasjonen,” skriver Bahá’u’lláh, “som så ofte blir oppskrytt av de lærde talsmenn for kunst og vitenskap, vil, hvis den får overskride måteholdets grenser, bringe stor ulykke over menneskene. ... Hvis den drives for langt, vil sivilisasjonen vise seg å bli en like fruktbar kilde til ondt som den ville vært til godt innenfor måteholdets grenser. ... Den dag nærmer seg da dens flamme vil fortære byene, da Storhetens Tunge vil forkynne: ‘Riket tilhører Gud, den allmektige, den høylovede!’” “Fra det øyeblikk da Suriy-i-Ra’is (Tavle til Ra’is) ble åpenbart og til denne dag,” forklarer han videre, “har hverken verden funnet ro eller dens folk fått fred i hjertet ... Dens sykdom nærmer seg et fullstendig håpløst stadium siden den sanne lege forhindres fra å anvende botemidlet mens ukyndige utøvere betraktes med velvilje og gis full handlefrihet. Oppvigleriets støv har overskyet menneskenes hjerter og blindet deres øyne. Om ikke lenge vil de merke følgene av det deres hender har gjort på Guds dag.” “Dette er Dagen,” har han atter skrevet, “da jorden skal fortelle sine tidender. Misdederne er dens byrder ... Utroperen har ropt, og mennesker er blitt rykket bort, så heftig har hans vrede rast. Folket ved venstre hånd sukker og klager. Folket ved høyre hånd bor i fornemme boliger: de drikker den vin som i sannhet er liv, fra den overmåte barmhjertiges hender og er sannelig de salige.”

Det Største Navns samfunn

Hvem andre kan de salige være, om ikke Det Største Navns samfunn, hvis verdensomspennende og stadig sterkere aktiviteter utgjør den ene integrerende prosess i en verden der verdslige som religiøse institusjoner stort sett er i ferd med å gå i oppløsning? De er sannelig “Folket ved høyre hånd”, hvis “fornemme boliger” har Bahá’u’lláhs verdensorden som sin grunnvoll – den evige frelses Ark i denne overmåte smertelige tid. Blant alle jordens slekter kan de alene, midt i en stormfull tidsalders kaos, erkjenne den guddommelige frelsers hånd som bestemmer dens kurs og styrer dens skjebne. De alene er seg bevisst den stille fremveksten av det ordnede verdenssamfunn hvis tekstur de selv er i ferd med å veve.

Uten å la seg avskrekke eller forferde fortsetter de fremover, i bevisstheten om sitt høye kall og i tillit til den samfunnsbyggende kraft som deres tro besitter; de bestreber seg på å utforme og fullkommengjøre de nødvendige hjelpemidler som Bahá’u’lláhs spirende verdensorden kan modnes og utvikles innenfor. Det er denne byggeprosessen, som er så langsom og uanselig, og som bahá’í-samfunnet verden over har viet sitt liv, som utgjør det eneste håp for et hardt rammet samfunn. For denne prosessen drives frem av den befruktende innflytelsen fra Guds uforanderlige formål, og den utvikler seg innenfor rammen av Bahá’u’lláhs administrasjonsordning.

I en verden som har fått svekket strukturen i sine politiske og sosiale institusjoner, som ikke ser klart lenger, som er forvirret i sin samvittighet, hvis religiøse systemer er tappet for saft og kraft, så har dette helbredende middel, denne surdeig, denne

sementerende kraft, intenst levende og altgjennomtrengende, tatt form, utkrystalliserer seg i institusjoner, mobiliserer sine styrker og gjør seg rede til menneskehetens åndelige erobring og fullstendige frelse. Selv om det er lite, det samfunn som legemliggjør dets idealer, og skjønt dets direkte og håndgripelige fordeler ennå er ubetydelige, så er de dog ikke til å utregne, de slumrende muligheter det er skjenket, og ved hvilke det er bestemt å skulle gjenskape og gjenoppbygge en sønderbrutt verden.

I bortimot hundre år har det, midt i en forvirret tidsalders støy og larm, og til tross for de ustanselige forfølgelser som dets ledere, institusjoner og tilhengere har vært utsatt for, lyktes i å bevare sin identitet, å øke sin stabilitet og styrke, å holde sin organiske enhet ved like, å bevare sine lover og prinsipper i hel og ubeskåret stand, å opprette sine forsvarsverk og i å utvide og befeste sine institusjoner. Tallrike og sterke har de krefter vært som har spunnet intriger, både innenfra og utenfra, i både fjerne og nære land, for å slukke dets lys og fjerne dets hellige navn. Noen har forlatt dets prinsipper og skjendig forrådt dets sak. Andre har slynget mot det de strengeste fordømmelser som de forbitrede ledere av hvilken som helst geistlig institusjon er i stand til å uttale. Atter andre har overdynget det med de lidelser og ydmykelser som en eneveldig myndighet i sin maktfylde alene kan forvolde.

Det meste dets erklærte og hemmelige fiender kunne håpe på å utrette, var å hemme dets vekst og for en stund tilsløre dets målsetning. Det de i virkeligheten oppnådde, var å lutre og rense dets liv, å bevege det enda dypere, å oppildne dets sjel, å beskjære dets institusjoner og befeste dets enhet. Et skisma,

en varig splittelse i den veldige tilhengerskaren, maktet de aldri å skape.

De som sviktet dets sak, dets lunkne og fryktsomme tilhengere, visnet bort og falt som dødt løv, uten evne til å fordunkle dets utstråling eller til å bringe dets oppbygging i fare. Dets mest uforsonlige motstandere, de som angrep det utenfra, ble kastet fra sine maktposisjoner og møtte sin undergang på den mest forbløffende måte. Persia hadde vært den første til å undertrykke og motarbeide det. Dets monarker hadde falt på ynkelig vis, deres dynasti var brutt sammen, deres navn ble forbannet, presteskapet som hadde vært deres forbundsfelle og støttet opp om deres stadig mer svekkede stat, var kommet fullstendig i vanry. Tyrkia, som tre ganger hadde landsforvist dets grunnlegger og påført ham et grusomt og livslangt fangenskap, hadde gjennomgått en av de alvorligste prøvelser og mest vidtrekkende revolusjoner som dets historie kan berette om, og hadde krympet fra å være et av de mektigste verdensriker til å bli en liten asiatisk republikk. Dets sultanat var utslettet, dets dynasti var styrtet, dets kalifat, islams mektigste institusjon, var avskaffet.

Imens vokste troen som hadde vært gjenstand for slike avskyelige forræderier og målet for slike ulykksalige angrep, seg sterkere og sterkere og gikk fremover, uten å ha latt seg skremme eller splitte av den fortred den hadde lidt. Midt i alle prøvelser hadde den inspirert sine trofaste tilhengere til en besluttosomhet som ingen hindring, hvor formidabel den enn måtte være, kunne svekke. Den hadde tent en tro i deres hjerter som ingen vanskjebne, den være seg enn så dyster, kunne slukke. Den hadde inngitt deres hjerter et håp som ingen kraft,

hvor målbevisst den enn måtte være, kunne gjøre til intet.

En verdensreligion

Bahá'u'lláhs tro slutter nå å betegne seg selv som en bevegelse, en forening og lignende – betegnelser som gjorde dens stadig modnende system grov urett; den tar avstand fra benevnelser som en bábí-sekt, en asiatisk kultus og en utløper av sjiaislam, som de uvitende og de ondsinnede pleide å beskrive den som; den avviser å ble stemplet som bare en livsfilosofi, eller som et eklektisk sett av regler for moralsk oppførsel, eller tilmed som en ny religion. Det er nå tydelig at troen lykkes i bevise sitt krav om og sin rett til å bli betraktet som en verdensreligion, som er skjebnebestemt til i tidens fylde å oppnå stillingen som et verdensomspennende samvelde, som på én og samme tid vil være redskapet for og beskytteren av den aller største fred kunngjort av dens opphavsmann. Så langt fra å nære noe ønske om å øke tallet på religiøse systemer, hvis motstridende troskapsbånd har forstyrret freden for menneskeheten i så mange generasjoner, inngyter denne tro i hver av sine tilhengere en ny kjærlighet til og en anerkjennelse av enheten som ligger til grunn for de ulike religioner som er representert blant dens medlemmer.

“Den er som et vidt favntak,” lyder vitnesbyrdet fra kongelig hold om dens påstand og stilling, “som samler alle dem som lenge har søkt etter ord som gir håp. Den godtar alle store profeter forut for den selv, ødelegger ingen andre trosoppfatninger og lar alle dører stå åpne.” “Bahá'í-læren,” har hun videre skrevet, “gir fred i sjelen og håp i hjertet. For dem

som søker forvissning, er Faderens ord som en kilde i ørkenen etter en lang vandring.” “Deres skrifter,” har hun videre bevitnet i en annen sammenheng, med henvisning til Bahá’u’lláh og ‘Abdu’l-Bahá, “er et stort rop om fred og strekker seg ut over alle de begrensninger som settes av skillet mellom land, over all uenighet om ritualer og dogmer ... Det er et vidunderlig budskap Bahá’u’lláh og hans sønn ‘Abdu’l-Bahá har gitt oss. De har ikke lagt det opp på en aggressiv måte, for de vet at den evige sannhets spire som den har i sin kjerne, ikke kan gjøre annet enn å skyte rot og spre seg.” “Hvis navnet Bahá’u’lláh eller ‘Abdu’l-Bahá noensinne kommer til deres oppmerksomhet, så legg ikke deres skrifter fra dere. Let frem deres bøker, og la deres herlige, fredsbringende, kjærlighetsskapende ord og lære synke ned i deres hjerter slik de har sunket ned i mitt.”

I kraft av sine skapende, ordnende og foredlende energier har Bahá’u’lláhs tro opptatt i seg de ulike raser, nasjonaliteter, trosoppfatninger og klasser som har søkt dens skygge og sverget urokkelig troskap til dens sak. Den har forandret hjertene hos sine tilhengere, brent bort deres fordommer, stillet deres lidenskaper, høynet deres begreper, foredlet deres motiver, samordnet deres innsats og forvandlet deres innstilling. Samtidig som den bevarer deres fedrelandskjærlighet og ivaretar deres mindre troskapsbånd, har den fylt dem med kjærlighet til menneskeheten og gjort dem til ivaretagere av dens beste og sanneste interesser. Samtidig som den lar troen på deres respektive religioners sannhet forbli hel og ubeskåret, har den satt dem i stand til å se disse religioners underliggende formål, til å oppdage deres fortjenester, til å erkjenne at de danner en rekkefølge, at de er innbyrdes avhengige, at de utgjør en helhet og enhet, og til å anerkjenne det bånd som utgjør den

livsnødvendige forbindelse til den selv. Denne altomfattende, grenseoverskridende kjærlighet som bahá'í-troens tilhengere føler for sine medmennesker, uansett hvilken rase, tro, klasse eller nasjon de tilhører, er hverken gåtefull eller kan sies å være stimulert på kunstig vis. Den er både spontan og ekte. De som opplever at hjertet varmes av den energigivende innflytelsen fra Guds skapende kjærlighet, elsker hans skapninger for hans skyld og gjenkjenner i hvert menneskes ansikt et tegn på hans gjenspeilede herlighet.

Om slike menn og kvinner kan det i sannhet sies at for dem “er ethvert fremmed land et fedreland og ethvert fedreland et fremmed land”. For man må huske at det er i Bahá'u'lláhs rike de har sitt borgerskap. Skjønt de er villige til i fullt monn å ta del i de timelige fordeler og flyktige gleder som dette jordiske liv kan gi, skjønt de er ivrige etter å delta i enhver aktivitet som bidrar til dette livs rikdom, lykke og fred, kan de ikke på noe tidspunkt glemme at dette ikke utgjør noe mer enn et flyktig, et svært kort stadium i deres eksistens, at de som lever det, kun er pilegrimer og veifarende med den himmelske stad som sitt mål og den aldri sviktende gledes og klarhets land som sitt hjem.

Skjønt Bahá'u'lláhs tilhengere er lojale mot sine respektive regjeringer, skjønt de er dypt interessert i alt som påvirker deres trygghet og velferd, skjønt de er ivrige etter å få del i hva som enn fremmer deres beste interesser, så tror de fast at den tro de er tilknyttet, har Gud hevet høyt over den politiske arenas stormer, oppsplittelser og feider. De anser sin tro for i bunn og grunn å være ikke-politisk og overnasjonal i sin karakter, strengt upolitisk og fullstendig adskilt fra nasjonalistiske

ambisjoner, geskjefter og siktemål. En slik tro kjenner ingen inndeling i klasser eller partier. Uten nøling eller tvetydig tale underordner den enhver særinteresse av personlig, regional eller nasjonal art menneskehetens altoverskyggende interesser i fast overbevisning om at i en verden av innbyrdes avhengige folk og nasjoner kan man best gavne den enkelte del ved å gavne helheten, og at ingen varig fordel kan bibringes de enkelte bestanddeler hvis selve helhetens allmenne interesser blir oversett eller forsømt.

Det er derfor ikke til å undres over om disse vektige ord skulle ha blitt åpenbart av Bahá'u'lláhs penn i forventning om menneskehetens nåværende tilstand: "Det tilkommer ikke ham å rose seg som elsker sitt eget land, men heller ham som elsker hele verden. Jorden er kun ett land og menneskeheten dets innbyggere." Og atter: "Den er virkelig et menneske som i dag vier seg til hele menneskeslektens tjeneste." "Gjennom kraften som ble frigjort av disse opphøyede ord, har han gitt menneskehjertenes fugler en ny impuls og en ny retning, og har utvisket ethvert spor av innskrenkning og begrensning fra Guds hellige Bok."

Bahá'íenes faste overbevisning om sin tro er enn videre at den er uten ulike retninger, at den er ikke-sekterisk og holdes fullstendig adskilt fra ethvert kirkelig system, uansett form, opprinnelse eller aktiviteter. Ingen kirkelig organisasjon, med dens trosoppfatninger, tradisjoner, begrensninger og holdninger som utelukker andre, kan sies å samsvare med grunnsetningene i bahá'íenes tro, og det samme er tilfelle med alle eksisterende politiske grupper, partier, systemer og programmer. Noen av prinsippene og idealene som besjeler

politiske og kirkelige institusjoner, kan enhver samvittighetsfull tilhenger av Bahá'u'lláhs tro uten tvil slutte seg til. Men ingen av disse institusjoner kan han imidlertid identifisere seg med, ei heller kan han uten forbehold gi sin tilslutning til de trosoppfatninger, prinsipper og programmer som de er basert på.

Hvordan kan en tro, bør man enn videre ta i betraktning, hvis guddommelig forordnede institusjoner er blitt opprettet innenfor myndighetsområdene til ikke mindre enn førti forskjellige land, der regjeringenes politiske linjer og interesser stadig støter sammen og blir mer komplekse og forvirrede for hver dag som går – hvordan kan en slik tro, ved å tillate sine tilhengere å befatte seg med politiske aktiviteter, lykkes i å bevare sine læresetninger hele og ubeskårne og i å trygge sine tilhengers enhet? Hvordan kan den sikre at dens ekspanderende institusjoner utvikler seg uten avbrudd og i fred? Hvordan kan en tro, hvis forgreninger har bragt den i kontakt med gjensidig uforenlige religiøse systemer, sekter og bekjennelser, ha forutsetninger, om den lar sine tilhengere gi sin tilslutning til foreldelsespregede seremonier og doktriner, for å påberope seg ubetinget tilslutning fra dem som den bestreber seg på å inkorporere i sitt guddommelig utpekte system? Hvordan kan den unngå den stadige gnisning, de misforståelser og stridigheter som formell tilslutning, til forskjell fra tilknytning, nødvendigvis må gi opphav til?

Disse ledende og ordnende prinsipper for bahá'í tro kjenner vokterne av Bahá'u'lláhs Sak seg bundet til å hevde og årvåkent gjennomføre, i takt med at deres administrasjonsordning øker i omfang og styrke. En tro som langsomt er i ferd med å finne

sin form, stiller krav som pålegger dem en plikt de ikke kan løpe fra og et ansvar de ikke kan unndra seg.

De glemmer heller ikke at det er tvingende nødvendig å hegne om og gjennomføre lovene, til forskjell fra prinsippene, forordnet av Bahá'u'lláh, som begge utgjør vevtrådene og renningen i de institusjoner som hans verdensordens struktur i siste instans vil måtte hvile på. Bahá'í-samfunn i Østen og nylig også i Vesten legger for dagen den største innsats og er om nødvendig villige til å bringe alle de offer som måtte kreves for å vise hvor nyttige og effektive disse lover og prinsipper er, for å gjennomføre og anvende dem, for å sikre at de forblir intakte og ubeskårne, for å forstå hva de innebærer og for å lette utbredelsen av dem. Den dag er kanskje ikke så fjern da bahá'í-råd i visse land i Østen, der saker vedrørende personlig status ligger innenfor religiøse samfunns myndighetsområde, kan bli bedt om å påta seg de plikter og ansvar som påhviler offisielt opprettede bahá'í-domstoler. I slike saker som ekteskap, skilsmisse og arv vil de – innenfor sine respektive myndighetsområder og med de sivile myndigheters godkjennelse – ha myndighet til å gjennomføre og anvende slike lover og forordninger som uttrykkelig er fastsatt i deres Aller Helligste Bok.

Bahá'u'lláhs tro har, i tillegg til disse tendenser og aktiviteter som dens utvikling nå avslører, vist hvor sterk dens indre samhørighet, sammenføyende kraft og uovervinnelige ånd er, og det på andre områder og overalt der dens lys har trengt inn og spredt sin glans. På de følgende områder, så vel som på mange andre, beviser Bahá'u'lláhs tro nå sin manndomskraft og evne til å motvirke de oppløsende

innflytelser som religiøse systemer, moralske normer og politiske og sosiale institusjoner utsettes for. Dette gjelder oppføringen og innvielsen av dens gudshus i hjertet av det amerikanske kontinent; oppbyggingen og forfleringen av dens administrative hovedkvarterer i dens fødeland og i naboland; utformingen av de rettslige virkemidler som er bestemt å skulle sikre og ordne dens institusjoners juridiske eksistens; at det i alle verdensdeler oppsamles tilstrekkelige ressurser av materiell så vel som av kulturell art; de formuesgaver den har skapt seg i de umiddelbare omgivelser rundt sine gravmæler ved sitt verdenssenter; bestrebelsene som gjøres for å samle, verifisere og systematisere dens grunnleggers skrifter; de tiltak som gjennomføres for å tilegne seg slike historiske steder som er forbundet med livsløpene til dens forløper og dens opphavsmann, dens helter og martyrer; grunnvollen som legges for en gradvis utforming og opprettelse av dens pedagogiske, kulturelle og humanitære institusjoner; den energiske innsats som gjøres for å trygge dens ungdommers karakter, stimulere deres tiltakslust og samordne deres verdensomspennende aktiviteter; den overordentlige vitalitet som legges for dagen av dens tapre forsvarere, dens valgte representanter, dens reisende undervisere og pioner-administratorer når de taler dens sak, utvider dens yttergrenser, beriker dens litteratur og styrker grunnlaget for dens åndelige erobringer og seire; anerkjennelsen som sivile myndigheter i visse tilfeller er blitt tilskyndet til å gi dens lokale og nasjonale representanter som gruppe, hvilket satte dem i stand til å gi sine råd status som juridisk person, opprette sine støtteinstitusjoner og trygge sine formuesgaver; de lettelser som disse samme myndigheter har gått med på å innrømme dens gravmæler, dens vigslede bygninger og undervisningsinstitusjoner; entusiasmen og besluttsomheten

som visse samfunn gjenopptar sine aktiviteter med etter å ha vært hardt prøvet og plaget; den spontane hyllest som er gitt dens saks noble stilling og dens grunnleggeres stade fra kongelig hold og av fyrster, statsmenn og forskere.

Fra Island til Tasmania, fra Vancouver til Kinahavet sprer dette verdensomfattende system, dette mangefargede og tett sammenknyttede brorskap sin glans og strekker sine forgreninger, og i enhver mann og kvinne som det har vunnet for sin sak, inngyter det en tro, et håp og en kraft som en egensindig generasjon for lengst har tapt og er ute av stand til å gjenvinne. De som råder over denne plagede verdens umiddelbare skjebne, de som er ansvarlige for dens kaotiske tilstand, dens frykt, dens tvil og dens elendighet, ville i sin rådløshet gjøre vel i å feste blikket på og i sitt hjerte grunne over tegnene på denne frelsende nåde fra den allmektige som ligger innenfor deres rekkevidde – en nåde som kan lette deres byrde, skape klarhet i det som forvirrer dem og kaste lys over deres sti.

Guddommelig gjengjeldelse

Hele menneskeheten sukker og stønner etter enhet og er ved å forgå av lengsel etter å bli ledet til den og gjøre slutt på sitt tusenårige martyrium. Og dog avslår den hårdnakket å ta imot lyset og anerkjenne den høyeste myndighet hos den ene kraft som kan utfri den fra dens forviklinger og avvende den kvalfulle ulykke som truer med å oppsluke den.

I sannhet illevarslende er Bahá'u'lláhs røst som lyder i disse

profetiske ord: "O verdens folk! Vit for visst at en uforutsett ulykke følger dere, og at bitter gjengjeldelse venter dere. Tro ikke at de ting dere har begått, er blitt utvisket for mitt blikk." Og atter: "Vi har en bestemt tid for dere, o folk! Hvis dere unnlater å vende dere til Gud i den fastsatte stund, vil han visselig legge voldelig hånd på dere og la fryktelige ulykker ramme dere fra alle kanter. Hvor i sannhet streng er ikke den tuktelse som deres Herre da vil tukte dere med!"

Må menneskeheten, plaget som den nå er, bli hjemsøkt av enda alvorligere prøvelser før deres rensende påvirkning kan gjøre den rede til å tre inn i det himmelske rike som skal grunnlegges på jorden? Må innledningen til en så veldig, så unik, så opplyst æra i menneskenes historie innvarsles av så stor en katastrofe i menneskenes anliggender at den minner om, ja overgår, den romerske sivilisasjons formidable sammenbrudd i den kristne æras første århundrer? Må en serie dype rystelser bevege og skake menneskeslekten før Bahá'u'lláh kan trone i massenes hjerter og samvittighet, før hans ubestridte herredømme blir allment anerkjent og hans verdensordens herlige byggverk blir reist og grunnfestet?

Den lange spedbarnstid og barndom som menneskeslekten måtte gjennomgå, har trådt i bakgrunnen. Menneskeheten opplever nå det opprør som uvegerlig forbindes med det mest stormfulle stadium i dens utvikling, ungdomsstadiet, da ungdommens ubesindighet og heftighet kulminerer og gradvis må bli erstattet av den ro, visdom og modenhet som preger manndomsalderen. Da vil menneskeslekten nå den modenhetens fylde som vil sette den i stand til å tilegne seg alle de evner og egenskaper som dens endelige prestasjoner vil

måtte avhenge av.

Målet er en forenet verden

Det som kjennetegner det stadium menneskesamfunnet nå nærmer seg, er hele menneskehetens forening. Enhet i familie, stamme, bystat og nasjon er i tur blitt prøvd og fullt etablert. Verdens enhet er det mål som en plaget menneskehet nå streber mot. Dannelsen av nasjonalstater er opphørt. Det anarki som statssuverenitet innebærer, beveger seg nå mot et klimaks. En verden i utvikling mot modenhet må vende seg bort fra denne avgud, anerkjenne at menneskenes hopehav utgjør en enhet og helhet, og en gang for alle etablere det maskineri som best kan gi konkret form til dette grunnleggende prinsipp for dens liv.

“Et nytt liv,” forkynner Bahá'u'lláh, “rører seg i denne tidsalder i alle folkeslag på jorden; og dog har ingen oppdaget dets årsak eller oppfattet dets hensikt.” “O dere menneskebarn!” sier han til sin samtid. “Det grunnleggende formål som besjeler Guds tro og hans religion, er å trygge menneskeslektens interesser og fremme dens enhet ... Dette er den rette sti, den faste og urokkelige grunnvoll. Hva som enn blir oppført på denne grunnvoll, kan verdens omskiftelser og tilfeldigheter aldri svekke, ei heller vil utallige århundrers gang underminere dets bygning.” “Menneskehetens velferd,” erklærer han, “dens fred og sikkerhet er uoppnåelig med mindre og før enn dens enhet blir fast etablert.” “Så sterkt er enhetens lys,” lyder hans videre vitnesbyrd, “at det kan opplyse hele jorden. Den ene sanne Gud, han som vet alle ting, bevitner selv sannheten av disse ord... Dette mål overgår ethvert annet mål, og denne streben er

kongen over all streben.” Og videre har han skrevet: “Han som er deres Herre, den overmåte barmhjertige, nærer i sitt hjerte det ønske å se hele menneskeslekten som én sjel og ett legeme. Skynd dere å vinne deres del av Guds nåde og barmhjertighet på denne dag, som overstråler alle andre skapte dager.”

Menneskehetens enhet, slik Bahá'u'lláh så den for seg, innebærer at det opprettes et verdenssamvelde hvor alle nasjoner, raser, trosbekjennelser og klasser blir nært og varig forenet, og hvor medlemsstatenes selvstyre og individets frihet og initiativ blir klart og fullstendig sikret. Dette samvelde må, så langt vi kan forestille oss det, bestå av en lovgivende forsamling for verden der medlemmene som tillitsmenn for hele menneskeheten vil ha den endelige styring med enkeltstatenes samlede ressurser og vil vedta slike lover som vil kreves for å ordne livet, tilfredsstille behovene og tilpasse samkvemmet mellom alle raser og folk. Et utøvende organ for hele verden med en internasjonal styrke bak seg vil gjennomføre de vedtak som er fattet og anvende de lover som er vedtatt av denne lovgivende forsamling, og vil sikre hele samveldets organiske enhet. I ethvert tvistemål som måtte oppstå mellom de ulike elementer som utgjør dette universelle system, vil en verdensdomstol dømme og gi sin bindende og endelige kjennelse. Det vil bli utviklet et internasjonalt samferdelssystem som omfatter hele kloden og er befridd for nasjonale hindringer og restriksjoner og fungerer med vidunderlig hurtighet og fullkommen regelmessighet. En verdensmetropol vil tjene som nervesenteret for en verdenssivilisasjon, det fokus der livets forenende krefter vil løpe sammen og dets energigivende impulser stråle ut fra. Et verdensspråk vil enten bli oppfunnet eller valgt blant de eksisterende språk, og skoleundervisning i det vil bli gitt

i alle de fødererte nasjoner som et hjelpespråk ved siden av morsmålet. Et skriftsystem for hele verden, en verdenslitteratur og et enhetlig og allmenngyldig system for valuta, vekt og mål vil forenkle og lette samkvem og forståelse mellom menneskehetens raser og nasjoner. I et slikt verdenssamfunn kommer de to sterkeste krefter i menneskelivet, religion og vitenskap, til å forsones, samarbeide og utvikle seg harmonisk. Mens pressen under et slikt system vil la menneskehetens forskjelligeartede synspunkter og overbevisninger komme til uttrykk i full bredde, vil den ikke lenger bli ondsinnet manipulert av kapitalinteresser, de være seg private eller offentlige, og vil være befridd for påvirkningen fra stridende regjeringer og folk. Verdens økonomiske ressurser vil bli organisert, råstoffkildene vil bli tatt i bruk og fullt utnyttet, markedene vil bli koordinert og utviklet, og fordelingen av produkter vil bli ordnet på en rettferdig måte.

Rivalisering, hat og intriger nasjoner imellom vil opphøre, og fiendskap og fordommer mellom raser vil vike plassen for vennskap, forståelse og samarbeid. Årsakene til religiøse stridigheter vil bli fjernet for alltid; økonomiske hindringer og restriksjoner vil bli fullstendig avskaffet, og overdreven klasseforskjell vil bli utslettet. Dyp fattigdom på den ene side og stor konsentrasjon av eiendomsrett på den annen vil forsvinne. Den enorme energi som ødsles og bortkastes på krig, politisk som økonomisk, vil vies slike formål som vil utvide omfanget av menneskenes oppfinnelser og tekniske utvikling, som vil øke menneskehetens produktivitet, utrydde sykdom, utvide vitenskapelig forskning, bedre helsetilstanden, skjerpe og foredle den menneskelige hjerne, utnytte planetens ubrukte og uanede ressurser, forlenge menneskelivet og fremme alt som

kan stimulere hele menneskeslektens intellektuelle, moralske og åndelige liv.

Det mål menneskeheten beveger seg mot, drevet frem av livets forenende krefter, er dette: Et føderativt verdenssystem som styrer hele jorden og utøver ubestridelig myndighet over dens ufattelig store ressurser, som sammensmelter og gir konkret form til både Østens og Vestens idealer og er befridd for krigens forbannelse og dens elendighet, som går inn for å utnytte alle de energikilder som er tilgjengelige på klodens overflate – et system der makten gjøres til rettferdighetens tjener og hvis liv opprettholdes av dets allmenne anerkjennelse av én Gud og av dets troskap mot én felles åpenbaring.

“En av de store begivenheter som vil inntreffe i løpet av Dagen for denne uforlignelige Grens manifestasjon,” bekrefter ‘Abdu’l-Bahá, “er at Guds banner heises blant alle nasjoner. Med dette menes at alle nasjoner og slekter vil samles i skyggen av dette guddommelige banner, som ikke er noe annet enn Den Edle Gren selv, og vil bli en eneste nasjon. Religiøse og sekteriske motsetningsforhold, fiendskapet mellom raser og folk og stridsspørsmål mellom nasjoner vil bli fjernet. Alle mennesker vil tilhøre én religion, vil ha én felles tro, vil blandes til én rase og bli ett eneste folk. Alle vil bo i ett felles fedreland, som er kloden selv.” “I tilværelsens verden,” har han videre forklart, ”har den guddommelige krafts hånd nå lagt det faste grunnlag for denne aller høyeste gunstbevisning og vidunderlige gave. Hva som enn ligger gjemt i det innerste indre av denne hellige syklus, vil gradvis komme for dagen og gis til kjenne, for dette er bare begynnelsen av dets vekst og morgengryet for åpenbaringen av dets tegn. Innen utgangen

av dette århundre og denne tidsalder skal det bli gjort klart og tydelig hvilken vidunderlig vår og himmelsk gave dette var!”

Ikke mindre besnærende er visjonen hos Jesaja, den største av de hebraiske profeter, der det så langt tilbake som for tjuefem hundre år siden forutsies hvilken skjebne menneskeheten må nå på sitt modne stadium: “Han skal skifte rett mellom folkeslag, felle dom for mange folk. De skal smi sine sverd om til plogskjær og spydene til vingårdskniver. Folk skal ikke mer løfte sverd mot folk og ikke lenger lære å føre krig. ... En kvist skal skyte fra Isaïas stubb, et skudd renne opp fra hans røtter. ... voldsmenn slår han med sin munns ris, ugudelige dreper han med et pust fra sine lepper. Rettferd er beltet han har om livet, troskap er beltet om hoftene. Da skal ulven bo sammen med lammet og leoparden legge seg hos kjeet. Kalv og ungløve beiter sammen ... Spedbarnet leker ved hoggormens hule, og veslebarnet rekker hånden ut mot hulen der giftslangen holder til. Ingen skader og ødelegger noe på hele mitt hellige fjell. For landet er fylt av kjennskap til Herren, som vannet dekker havets bunn.”

Forfatteren av Åpenbaringsboken har gitt et tilsvarende vitnesbyrd der han bebuder den tusenårsrikets herlighet som en frelst og jublende menneskehet må bli vitne til: “Og jeg så en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord var borte, og havet fantes ikke mer. Og jeg så den hellige by, det nye Jerusalem, stige ned fra himmelen, fra Gud, gjort i stand og pyntet som en brud for sin brudgom. Fra tronen hørte jeg en høy røst som sa: ‘Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem. Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne,

og døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller skrik eller smerte. For det som før var, er borte.”

Hvem kan vel betvile at en slik fullbyrdelse – menneskeslektens overgang til moden alder – i sin tur må markere innledningen til en sådan verdenssivilisasjon som intet dødelig øye noensinne har skuet eller menneskets tanke har unnfanget? Hvem er det som kan forestille seg det høye nivå som en slik sivilisasjon er bestemt å skulle nå i utviklingens gang? Hvem kan måle de høyder som menneskets intelligens kan sveve opp til når den er befridd for sine lenker? Hvem kan forestille seg de riker som menneskets ånd vil oppdage når den er belivet ved utgytelsen av Bahá'u'lláhs lys og skinner i sin herlighets fylde?

Hva kan vel være en mer passende avslutning på dette tema enn disse ord som Bahá'u'lláh skrev i forventning om sin tros gullalder – den tidsalder da jordens overflate fra pol til pol vil gjenspeile Abhá-paradisets usigelige stråleglans: “Dette er dagen da intet annet kan ses enn stråleglansen av det lys som skinner fra din Herres åsyn, han den nådige, den overmåte gavmilde. Vi har sannelig bragt hver sjel til utånde i kraft av vårt uimotståelige og altbetvingende herredømme. Vi har deretter kalt til live en ny skapning, som et tegn på vår nåde mot menneskene. Jeg er i sannhet den overmåte gavmilde, den gamle av dager. Dette er Dagen da den usette verden roper ut: ‘Stor er din velsignelse, o jord, for du er gjort til din Guds fotskammel og er valgt som setet for hans veldige trone!’ Herlighetens rike utbryter: ‘Gid mitt liv kunne bli ofret for deg, for han som er den overmåte barmhjertiges elskede, har opprettet sitt herredømme hos deg, i kraft av sitt navn

som er blitt lovet alle ting, om de enn de hører fortiden eller fremtiden til.”

SHOGHI

Haifa, Palestina, 11. mars, 1936.

